

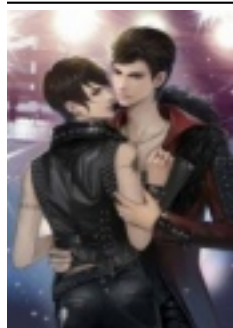
Kinh Thuế

Contents

Kinh Thuế	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	15
9. Chương 9	18
10. Chương 10	20
11. Chương 11	22
12. Chương 12	24
13. Chương 13	26
14. Chương 14	28
15. Chương 15	30
16. Chương 16	32
17. Chương 17	36
18. Chương 18	38
19. Chương 19	41
20. Chương 20	43
21. Chương 21	46
22. Chương 22	48
23. Chương 23	50
24. Chương 24	52
25. Chương 25	55
26. Chương 26	57
27. Chương 27	59
28. Chương 28	60
29. Chương 29	62
30. Chương 30	63
31. Chương 31	65
32. Chương 32	67
33. Chương 33	69
34. Chương 34	73
35. Chương 35	75
36. Chương 36	77
37. Chương 37	79
38. Chương 38	81
39. Chương 39	83
40. Chương 40	85
41. Chương 41	87

42. Chương 42	89
43. Chương 43	90
44. Chương 44	92
45. Chương 45	93
46. Chương 46	95
47. Chương 47	98
48. Chương 48	100
49. Chương 49	103
50. Chương 50	108
51. Chương 51: Ngoại Truyện	110
52. Chương 52: Ngoại Truyện 2	113

Kinh Thuế

Giới thiệu

Kinh Thuế (Sợ thay đổi) Thể loại: hiện đại đô thị, đại thúc thụ, cường thủ hào đoạt, ngược luyến tàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kinh-thue>

1. Chương 1

Giữa trung tâm thành phố sầm uất mọc lên một trung tâm thương mại hiện đại. Một lượng vốn lớn cùng với thiết kế của kiến trúc sư nổi tiếng đã khiến cho bề ngoài của trung tâm này phô trương vô cùng.

Thế nhưng đối lập với vẻ ngoài hiện đại này, chính là ở chỗ cao nhất trong trung tâm lại được xây thêm một miếu thờ cổ kính.

Trung tâm còn chưa chính thức cắt băng khai trương thì trong miếu đã khói hương lượn lờ, những cái đầu bóng loáng tụ lại một chỗ.

Thường Thanh thoả mãn nhìn các tầng mở tấm vải phủ trên bức tượng Phật dát vàng.

Có người từng nói rằng thiết kế như thế này thì tổng thể không hài hoà. Cũng có rất nhiều người vụng trộm nói anh ta đang nghèo rút chốt giàu lên cho nên chẳng biết cách khoe khoang.

Bọn họ thì biết cái gì chứ! Mời Phật tới mới có thể giữ được tài khí!

Đây là cảnh giới anh ta một mực theo đuổi — sự giàu sang.

Lúc còn nhỏ, anh ta thích nghe chuyện Vương Khải và Thạch Sùng so giàu nhất(1). Nhìn cuộc sống của người ta kìa, xe xịn, rượu ngon, gái đẹp. Cho dù cuối cùng chết đầu đường xó chợ cũng đáng, là đàn ông thì nên sống như vậy một lần!

Còn nhớ mỗi lần nghe đến đoạn dùng đường mạch nha rửa nồi, bao giờ nước miếng của anh ta cũng chảy tong tong. Nhưng khi từ câu chuyện quay trở lại đời thực, lại chỉ có thể ăn dưa muối, húp cháo loãng mà thôi.

Khi ấy bọn họ ở trong một căn nhà nhỏ ngoài ngoại ô thành phố, người ở trong phòng, chuột thì chạy trên mái. Đôi lúc giấy dán nóc không được chắc, chuột còn rơi bịch xuống.

Mình và mẹ đuổi chuột khắp nhà lúc đó, dù đánh chết cũng không nghĩ tới có ngày mình lại có thể đứng ở đỉnh cao nhất của thành phố này.

“Chủ tịch Thường, ngài xem, nghi lễ đã chuẩn bị xong rồi, ngài lên thắp hương chứ?” Thư ký Lý nhỏ giọng nói với anh ta. Gọi ‘đồng sự trưởng’ quá tục nên anh ta toàn bảo cấp dưới gọi mình là ‘chủ tịch’ (cả 2 từ đều có nghĩa là chủ tịch), ẩn trong đó là mình lại lên một cấp.

Thường Thanh tiếp nhận ba nén hương to, cao nửa mét, thành kính cầu nguyện trong lòng: cầu Phật tổ phù hộ cho Thường Thanh con giống như cây vừng nở hoa, càng lúc càng cao!

Bái lạy xong, anh ta lại bổ sung thêm một câu: khiến cả nhà họ Trì suốt đời không thể vùng mình!

Về phần Phật tổ có nhận việc hãm hại người này hay không thì chẳng phải phạm vi chủ tịch Thường lo lắng nữa rồi. Chủ tịch Thường rất bận, là thương nhân phát triển nhà đất lớn nhất cũng là trẻ nhất thành phố A, cho nên anh ta thật sự là trăm công nghìn việc, chạy đôn chạy đáo.

Chờ hương cháy hết còn phải xuống dưới lầu thị sát dây nhà hàng mới khai trương nữa.

Làm sao để hút được nhiều tiền cho trung tâm thương mại cũng là một môn học. Quan trọng chính là khiến danh tiếng vang xa, việc này phải dùng chút mảnh khoé.

Trung tâm thương mại có ngôi chùa trên đỉnh đã gây xôn xao trong thành phố A.

Hôm nay người đến tham quan báỉ Phật nhiều vô cùng, thưởng thức xong còn có thể xuống tầng sáu dùng cơm ở dãy nhà hàng vừa khai trương. Đầu bếp ở đó đều do Thường Thanh thuê với giá cao, cho nên món ăn đều rất ngon.

Tầng năm chưa có nhà buôn vào mở gian hàng nên vẫn vắng vẻ. Nhưng anh ta đã sai người bật hết đèn lớn đèn nhỏ, dòng chữ trên bảng điện tử của trung tâm không ngừng chuyển động. Khung cảnh mua sắm lộng lẫy này nhất định sẽ khiến mọi người ấn tượng sâu sắc.

Nhìn dòng người đến đây xem náo nhiệt, Thường Thanh gần như có thể dự đoán được tương lai tiền vào như nước của mình.

Bởi vì đang có hoạt động chào mừng cho nên giá cả ở dãy nhà hàng đặc biệt rẻ. Vậy nên khu dùng cơm đã chật ních, có rất nhiều người đang đi tới đi lui tìm chỗ.

Trong số đó, một thanh niên đang cúi đầu lại hấp dẫn ánh mắt Thường Thanh. Anh ta đứng bên tấm thủy tinh ngăn cách khu làm việc với bên ngoài, chăm chú quan sát thanh niên kia.

Vì đã qua giờ cơm nên người đến đây dùng cơm dần rút khỏi, trên bàn có rất nhiều chén bát mà nhân viên phục vụ chưa kịp thu dọn. Thanh niên kia chậm rãi ngồi xuống một bàn, thông thả ăn cơm thừa canh cặn của người khác.

Trên người cậu thanh niên này mặc toàn hàng hiệu, giày đi trên chân cũng có một nét phẩy rất lớn.

Thành phố A là một thành phố nhỏ, không phải người biết hàng thì sẽ không biết được đây chính là giày Nike chính hãng số lượng có hạn, dù có tiền cũng không mua được!

Tiếc là bộ quần áo hàng hiệu của cậu thanh niên cứ như bị lẫn một vòng trong bùn rồi vậy, đen đen bẩn bẩn. Có người đi qua còn dùng tay bịt mũi lại, xem chừng nó còn bốc mùi nữa đây.

Cậu thanh niên ăn xong thì lại bắt đầu tìm cái bàn kế tiếp. Vừa nhìn đã thấy cậu là một người rất để ý, bàn nào mà đồ ăn còn thừa bị bôi tung chẳng ra làm sao thì người ta chả liếc lấy một cái, chỉ bàn mà đồ ăn

còn hình dáng nguyên vẹn, người ta mới có thể hạ mình ngồi xuống, há miệng không lộ răng, thường thức một chút.

Bởi vì cậu toàn chọn những chỗ vắng lặng, cho nên nhân viên phục vụ trong đại sảnh chưa từng chú ý tới cậu.

Thường Thanh duỗi duỗi người, kéo ghế qua, bắt chéo chân ngồi nghỉ: lần đầu tiên gặp nhóc này là vào lúc nào nhỉ? Bốn năm trước đi?

Khi ấy, anh ta chỉ là một thương nhân phát triển nhà đất hạng ba, còn phải khom lưng cúi đầu chờ cục trưởng Trì ký giấy phép. Mỗi ngày đều bò đến cửa chờ gặp người ta để biếu quà, nhưng hết lần này tới lần khác đều không vào được cửa.

Lúc đó mình rất chịu khó, còn muốn làm bữa rượu đầy tháng chẳng hạn, cho mấy đứa con mà con chó nhà cục trưởng Trì sắp sinh ra nữa cơ.

Sau này con chó nhà cục trưởng Trì lại sinh non, có điều đứa con trai 18 tuổi của người ta lại trở về từ Mỹ, nghe nói là đi học piano ở Mỹ.

Sau khi trở về, người ta mở một bữa tiệc âm nhạc cỡ nhỏ trong nhà hàng. Thường Thanh đã tốn 5 vạn dùng vàng ròng nguyên chất đúc thành hình một cây đàn piano nhỏ để trang trí, rồi chạy theo môn người ta đem tặng.

Lúc đến nhà hàng, Trì tiểu công tử đang đánh đàn trên sân khấu. Bộ âu phục phẳng phiu làm lộ ra sống lưng thẳng tắp, mái tóc mềm mại che lên cái trán sáng sủa, gương mặt trắng mịn.

Thường Thanh là một kẻ không có văn hoá chỉ mới tốt nghiệp tiểu học, anh ta liền cảm thấy cậu thanh niên trên khán đài như đang toả sáng, giống hệt tiểu vương tử trong tạp chí.

Anh ta cảm thấy tim mình đập bình bịch bình bịch, cả linh hồn đều bay lên khán đài.

Khi tiểu vương tử đàn xong nốt nhạc cuối cùng, Thường Thanh vội vàng vỗ tay, cũng hét lớn: “Hay! Tiếp một đoạn nữa đi!”

Mọi người trong đại sảnh đều quét mắt về phía anh ta, ánh mắt kia, giống như phát hiện một tên ngọc.

Lại có người nhỏ tiếng lầm bầm: “Đang nghe hát kịch đấy hả! Còn tiếp một đoạn nữa đi?” Trì tiểu công tử cũng nhìn về phía anh ta, mặc dù liếc không quá lâu nhưng Thường Thanh vẫn nhớ rõ ánh mắt ấy khinh miệt cỡ nào.

Nhìn cái người còn đang chọn tới chọn lui trong đại sảnh, Thường Thanh gọi bảo vệ đến.

Bảo vệ cầm cảnh côn chỉ chốc lát đã xông lên. Đúng là trò cười, chủ tịch tập đoàn tự mình ra chỉ thị! Dạo này đám binh sĩ đang học đi nghiêm, xem như có việc cho họ làm rồi.

Một người trong số họ túm mạnh tên ăn mày đang húp ừng ực một món cay Tứ Xuyên trên ghế xuống.

“Người đang làm gì đấy hả? Ai cho người lên đây? Người mua đồ sao? Hừ! Ăn à, người trong vòng hai dặm đều có thể nghe được tiếng người húp đấy!”

Miệng lưỡi tên cầm đầu rất cay độc, Thường Thanh cân nhắc lát nữa nên cho hắn tiền công thêm giờ.

Nhóc ăn mày này không quá chuyên nghiệp, xuyên qua lớp bùn trên mặt có thể thấy được phía dưới đã đỏ bừng. Cậu cúi đầu, muốn đi ra khỏi vòng vây bảo vệ.

Nhưng mấy tên bảo vệ kia có thể để cậu đi sao? Ông chủ còn đang nhìn đấy! Có người bắt đầu hùng hổ động chân động tay. Nhóc ăn mày rút cuộc cũng ngẩng đầu lên, dùng đôi mắt to trong veo sợ hãi quan sát xung quanh, hy vọng ai đó có thể tới đây ngăn họ lại.

Tiếc là bây giờ trong đại sảnh căn bản chỉ có nhân viên đang công tác. Ai nấy cũng đều đang chờ xem náo nhiệt.

Lão đảo một cái, cậu bị đẩy ngã xuống đất, có một tên bảo vệ tiến lên giẫm vào bàn tay cậu chống trên mặt đất. Tên ăn mày vẫn luôn giống như người cầm giờ kêu lớn lên, âm thanh kia giống như bị khoét tim vậy, vô cùng thảm thiết.

Các nhân viên an ninh cũng bị cậu dọa, lui hết về phía sau một bước.

“Các cậu làm gì vậy? Ai lại không có mắt giẫm lên ngón tay người ta thế? Biết ngón tay người ta quý giá lắm không?”

Từ trong văn phòng, Thường Thanh đi tới, làm bộ làm tịch trách mắng bảo vệ.

Sau đó, anh ta cúi mình xuống, không hề ngại thối nâng tên ăn mày dậy.

“Trì tiểu công tử, cậu không sao chứ?”

(1) Thạch Sùng và Vương Khải so giàu

2. Chương 2

Nhóc ăn mày ngẩng đầu lên, hơi giật mình nhìn Thường Thanh rồi biến sắc, giống như bỗng thấy độc xà, cậu bèn hất tay anh ta ra. Chủ tịch Thường cũng không ngại, vẫn ân cần hỏi: “Sao cậu lại chạy tới đây? Cũng chẳng gọi tôi một tiếng, đi! Tôi mời cậu ăn đồ Nhật!”

Tiếc là người ta không hề thấy cảm kích, tên ăn mày — Trì Dã hưng hăng nhổ một cái lên bộ âu phục của chủ tịch Thường, sau đó xoay người chạy xuống dưới lầu. Bảo vệ bên cạnh vừa muốn xông lên thì Thường Thanh đã vung tay ngăn bọn họ lại. Cầm chìa khoá xe, chủ tịch Thường bước vào thang máy đi xuống bãi đỗ xe ngầm.

Lúc lái xe ra thì trông thấy Trì Dã đang chạy như điên trên đường cái. Chạy một hồi, cậu nhóc thấy không có ai đuổi theo mình mới từ từ giảm tốc. Vừa nhìn đã thấy nhóc này không thường xuyên luyện tập rồi, chạy xong thì tựa trên cột điện thở hồng hộc hồi lâu.

Chủ tịch Thường dừng xe ở một bên, hứng thú nhìn cậu.

Một lát sau, trời dần tối, Trì Dã chậm chạp đi về phía công viên. Bởi vì đã sắp vào thu nên bể phun nước ngoài trời đã ngừng phun nước, nhưng trong hồ vẫn còn nước đọng. Trì Dã cẩn thận ngửi nước trong hồ, rồi cân nhắc đắn đo, dự là cảm thấy mùi trên người mình còn thối hơn nước này đây mà. Cậu quan sát xung quanh một chút, thấy không có người liền chậm rãi rửa mặt.

Thường Thanh đứng cách xa vẫn có thể thấy nước chảy ra từ kẽ tay cậu đen ối là đen, thật chẳng biết lần rửa mặt trước của vị này là lúc nào.

Rửa mặt xong thì bắt đầu rửa chân, vất vả lắm mới rửa xong được, Trì Dã xỏ giày vào, đi về phía dãy biệt thự cạnh công viên.

Chủ tịch Thường rất quen thuộc nơi đó, đó là nơi anh ta từng phải tới dâng lễ gần như hàng tháng, cũng là nhà tiểu công tử Trì Dã, chính xác là, đã từng.

Trì Dã ngăn người nhìn cổng lớn nhà cậu một hồi, trên cửa có dán giấy niêm phong. Từ sau khi vợ chồng cục trưởng Trì đồng loạt bị truy tố, nơi đây đã bị viện kiểm sát niêm phong lại.

Thường Thanh vẫn nhớ vụ án của vợ chồng họ được xử xong tháng trước, ngày ấy anh ta còn tự mình đến toà án dự thính. Khi lão già kia nghe được kết quả xét xử là tử hình thì người nhũn ra như bún, chút sinh khí trên khuôn mặt phủ đầy nếp nhăn của lão ta cũng tan biến gần hết.

Thường Thanh biết, Trì gia đã định trước là không thể cự mình rồi.

Chết mất một cục trưởng cục nhà đất, nhưng lại có thể bảo vệ những tay đầu não ẩn sau. Trì Viễn Chính lão có bao nhiêu bản lĩnh để cự mình chứ?

Bởi vì số tiền tham nhũng khổng lồ nên gia sản của bọn họ đều đem sung công, bao gồm cả căn biệt thự xa xỉ này, nghe nói cuối tuần sau sẽ bán đấu giá.

Có điều vị tiểu công tử này dù nhà tan cửa nát cũng không đến mức lưu lạc đầu đường xó chợ, biến thành cái dạng này chứ?

Trì Dã ngăn người nhìn cổng chính một hồi xong liền lấy một hộp cát-tông ở bụi cỏ bên cạnh ra, vụng vụng về về trải phẳng nó ra bãi cỏ cạnh hiên cửa, sau đó nằm lên, đầu gối lên tay, nhìn tư thế kia hẳn là sắp đi ngủ rồi.

Thường Thanh muốn cười.

Lúc anh ta còn nhỏ, ông Vương hàng xóm có nuôi một con chó lai. Mỗi ngày nó đều canh ở cửa, ra oai vọt tới trước mặt người đi qua mà sủa ầm, sủa lớn thì ông Vương lại quăng cho nó một khúc xương dính tí thịt. Cái kiểu kia đúng là có chút chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, làm hại mình với đám trẻ con thấy cây táo nhà ông ý chín đỏ mà chỉ có thể giương mắt nhìn, không làm gì được.

Về sau ông cụ bị xuất huyết não, ngã dưới tàng cây nhà mình, không dậy được. Căn nhà bị con ông bán cho người khác còn con chó không ai thèm nên đã bị vứt đi.

Con chó kia liền canh ở cổng, lớn tiếng sủa khiến chủ nhà cầm xẻng sắt ra đập nó. Nó bị đánh gãy một chân xong cũng không dám sủa nữa, nhưng vào buổi tối, nó vẫn khập khểnh quay về, canh trước cửa nhà chủ, cụp đuôi tội nghiệp nhìn cửa chính.

Khi ấy Thường Thanh cũng từng lấy không ít đá ném con chó kia, sau đó thấy nó tội nghiệp quá nên lúc nào vui thì cho nó ít bánh bao gì đó.

Có điều về sau nó ăn nhầm bã chuột, đầu đập mạnh vào cửa nhà mình rồi chết.

Thường Thanh cảm thấy Trì Dã rất giống con chó kia, không có cây to là cha cậu, thì tiểu thiếu gia quen ăn sung mặc sướng này còn không có khả năng kiếm sống như con chó kia.

Nhìn đồng hồ, đã không còn sớm, ngày mai lại phải đi đánh golf với cục trưởng cục nhà đất mới nhậm chức nữa!

Thường Thanh xuống xe, đi tới trước hộp cát-tông, túm Trì Dã đang co quắp người lại lên.

Trì Dã đã tiến vào trạng thái mơ màng liền hoảng sợ, thấy là Thường Thanh thì lập tức bắt đầu phản kháng dữ dội. Thường Thanh chả có tâm tình chơi trò giả tạo với cậu, anh ta đánh một quyền vào bụng tiểu công tử, khiến nhóc kia đau đến mức không kêu nổi, chỉ có thể rên hừ hừ như mèo kêu.

Thường Thanh nâng cậu nhóc bần thủ đang rên rỉ dậy, đi về phía chiếc xe.

Đến lúc thắt dây an toàn cho cậu, Thường Thanh phát hiện trên trán cậu nhóc, từng giọt mồ hôi hột đang liên tục lăn xuống.

3. Chương 3

Thường Thanh chạy xe đến dưới lầu công ty mình. Đây là nơi anh ta làm việc, cũng là nơi nghỉ ngơi.

Người chỉ biết anh ta là người nổi tiếng, khi thấy toà nhà làm việc cũ kỹ của thập niên 70 này đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Một thương nhân phát triển nhà đất hay phô trương, sao lại dùng cái nhà cổ lỗ sĩ thế này.

Thường Thanh có dụng ý riêng của anh ta, cái này gọi là không mất gốc.

Trước khi trở thành một doanh nhân thành công ở thành phố A, anh ta từng là một thợ xây bình thường của một công ty xây dựng loại bốn. Từ thợ xây đến trưởng ban, sau đó lên đội trưởng, rồi sau đó nữa là

dốc sức bò lên cao hơn. Anh ta không có bản lĩnh gì hơn người ta cả, chỉ là một người giỏi nắm bắt cơ hội mà thôi!

Sau này công ty làm ăn thua lỗ nên tiến hành cải tổ lại xí nghiệp.

Thường Thanh nghe được tin ấy thì cả người sôi sục, anh ta cảm thấy cơ hội của mình đã tới rồi!

Một đêm, anh ta thân là uỷ viên hội cải tổ, dẫn kế toán trưởng trong xưởng, chính là chị Lưu đến gõ cửa nhà xưởng trưởng...

Bởi vì kinh doanh thua lỗ nên sau khi kiểm kê, công ty đã tuyên bố phá sản, rất nhiều công nhân bị ép trở thành người thất nghiệp, thậm chí xí nghiệp cũng không phát tiền trợ cấp sinh hoạt cơ bản cho công nhân. Mà nhà xưởng và trang thiết bị cũng bị tư nhân nhận thầu.

Tầm biến trước cửa đổi thành “Công ty trách nhiệm hữu hạn xây dựng Trường Hưng”. Chủ tịch của công ty này là lão xưởng trưởng trước kia, kế toán trưởng chính là chị Lưu, còn anh ta — là thành viên hội đồng quản trị kiêm tổng giám đốc của công ty.

Sau khi xí nghiệp biến từ “nhà nước” thành “tư nhân”, người được lợi nhất chính là Thường Thanh. Mà việc lật đổ lão xưởng trưởng, nắm lấy quyền lực trong công ty cũng không khiến anh ta mất nhiều thời gian.

Giờ, không ai nhớ rằng anh ta từng là một thợ xây, mọi người chỉ biết anh ta là một phú ông lớn gần 34 tuổi, có thành tựu rực rỡ mà thôi.

Nhưng Thường Thanh biết rõ khả năng của chính mình.

Anh ta thường nằm mơ, nhất là khi ngủ trong gian phòng rộng rãi xa hoa, anh ta luôn mơ thấy cảnh con chuột đang chạy trên trần nhà chợt rơi xuống, nó kêu chít chít rồi rơi tọt vào miệng mình. Sau đó, cả người anh ta liền toát mồ hôi lạnh.

Về sau, vị thầy phong thủy mà anh ta tốn nhiều tiền mời đến đã nói anh ta trời sinh không mang theo phú quý, là lớn lên tu luyện thành, nên cần tìm một chỗ dồi dào linh khí để nuôi dưỡng chút khí huyết ấy.

Thường Thanh tin mấy thứ này, còn chỗ nào nuôi dưỡng tốt hơn nơi mình đã trở nên giàu có?

Sau đó, cho dù gia tài của anh ta có nhiều thêm bao nhiêu đi chăng nữa, địa chỉ công ty cũng không thay đổi.

Tầng chót của công ty được chủ tịch Thường xây lại thành nhà riêng của mình.

Đối lập với bề ngoài cũ nát, bên trong được trang trí rất lộng lẫy.

Trì Dã sau khi trúng quyền, vẫn chưa khoẻ trở lại, cậu yếu ớt để anh ta ôm trong lòng. Chủ tịch Thường nhìn cậu nhóc bần quắc quá thể đáng này thì thấy chả có chỗ nào hợp mắt cả, bèn ôm cậu vào phòng tắm, bắt đầu cởi quần áo trên người nhóc con.

Cuộc sống của nhóc con thật không phải của con người mà, chủ tịch Thường bị sắc, ho khò khè.

Cởi hết quần áo xong, anh ta đặt nhóc con xuống bồn rồi chà. Trì Dã cúi đầu, nhìn dòng nước đen chảy xuống từ người mình.

Vắt vớ lấm mới tắm xong, Thường Thanh dùng khăn tắm trắng tinh bọc cậu lại rồi ôm lên giường.

Trì Dã vẫn còn ôm bụng, xem ra rất đau đây. Thường Thanh suy nghĩ một chút rồi lấy cho cậu một cốc sữa nóng. Nhóc con ngửi thấy mùi sữa liền hơi mở mắt, mũi hít hít ngửi ngửi.

Anh ta đưa cốc sữa tới miệng Trì Dã, tiểu công tử thật giống cún con, liều mạng uống. Có lẽ lấy được đủ hơi sức rồi, Trì công tử mới nhớ tới vấn đề khí phách, bèn ném cái cốc không về phía Thường Thanh.

Mặt Thường Thanh biến sắc: “Cậu với tôi có bản lĩnh gì? Cho rằng cha cậu bị tôi hãm hại? Người của ban kiểm sát đến điều tra, tôi chỉ có thể cố gắng phối hợp. Nhớ kỹ! Hại chết cha cậu, chính là một chữ ‘tham’!”

Phổng chừng tiểu công tử cũng hiểu rõ đạo lý này: bỏ đá xuống giếng, thì người cũng phải ngã vào giếng đã rồi người ta mới có thể ném đá được! Vì thế, Trì Dã lại bắt đầu cúi đầu, nước mắt rơi lộp bộp trên ga giường, thấm thành một mảng. Cái cổ được tắm đến trắng nõn cũng hơi run run.

Nhìn cái cổ trắng muốt, tâm chủ tịch Thường bắt đầu ngứa ngứa.

Đàn ông có dã tâm đều thích đặt ra mục tiêu cho mình. Mục tiêu sự nghiệp, chủ tịch Thường cơ bản đã đạt được. Nhưng trên ái tình vẫn có mong muốn chưa thành.

Kỳ thực nói ái tình thì không đúng lắm, chính xác hơn thì phải là khát vọng nhục dục.

Thường Thanh là nam nữ đều được, nhưng anh ta lại thích đàn ông hơn một chút. Trì công tử với cái cổ trắng này vẫn luôn là con thiên nga trắng trong lòng anh ta.

Nhìn từ mọi mặt, Trì công tử đều được cho là cực phẩm. Biết bao lần, trong phòng khách Trì gia, Thường Thanh nhìn Trì Dã đánh piano đến ngây người. Ngoài miệng thì nói chuyện tiền quyền, giao dịch với cục trưởng Trì, trong lòng lại dùng ánh mắt bất chính nhìn quý công tử nhà người ta, lột trần cậu ta, để lộ ra làn da trắng như bì lợn rồi hung hăng đặt cậu ta lên chiếc piano và thao.

Nghĩ về thứ gì lâu dài thì sẽ có khuynh hướng mê mẩn.

Mà hôm nay thiên nga bỗng từ trên trời ngã xuống, lại trần truồng rơi xuống giường mình. Chủ tịch Thường liền cân nhắc xem nên xuống miệng ở đâu mới tốt đây.

Trì Dã hoàn toàn không phát giác tâm tư của chủ tịch Thường. Cậu đã hoàn toàn chìm vào cơn đau buồn của chính mình.

4. Chương 4

Trì Dã cảm thấy khoảng thời gian này cứ như nằm mơ vậy.

Đêm hôm trước cha mẹ còn nói chuyện mình đến Vienne rèn luyện. Ngày hôm sau, hai người đi làm xong thì không quay trở về nữa.

Các chú các cậu của cậu chạy đến nhà cậu như đèn kéo quân. Nhưng ngoại trừ lưu lại mùi khói nồng nặc khiến người ta sặc sụa thì họ chẳng giải quyết được vấn đề gì. Muốn cứu người thì phải có tiền tươi thóc thật, nhưng Trì Dã không rút được tiền ra.

Vị tiểu thiếu gia này cứ như người ngoài, giấy tờ tiền bạc trong nhà hỏi một không biết ba, thành thử cậu ấy bị ép hỏi quá tức lên, nói trong nhà có gì đáng giá thì bán đi! Khiến đám thân thích lo lắng đến trợn cả mắt.

Mấy ngày sau, lại có người ở bên trên xuống nhà bọn họ thanh tra. Sau khi nhà bị niêm phong, Trì Dã liền thành người vô gia cư.

Bà bác của Trì Dã cho cậu một tờ chi phiếu một vạn tệ, sau đó liền dẫn cả nhà chạy mất dạng, những người bà con khác cũng như vậy. Không phải các chú các bác không có nghĩa khí, mà là vụ án này dính dáng thật quá lớn, ba ngày thì hai lượt có người tìm tới lấy khẩu cung, ai cũng sợ lỗ miệng cả!

Trì Dã xách va li ra khỏi nhà tìm khách sạn ở lại. Cũng phải trách cục trưởng Trì thường lấy tiền công dẫn cả nhà đi du lịch thì toàn ở khách sạn hạng sang, cho nên xem chừng về cái khoản đồng tiền liền khúc ruột, tiểu công tử nào biết đến chứ. Không tới một tháng, một vạn tệ đã chẳng còn lấy một mao.

Sau khi bị khách sạn tổng ra khỏi cửa, Trì Dã ngồi trong KFG (nhái theo KFC của các bạn Tung Cửa) gọi điện cho bà bác, không ai nhắc máy, lại gọi cho chú hai. Đúng lúc này, có người hỏi đường cậu, hẳn ta mở tấm bản đồ du lịch ra, đưa đến trước mặt cậu rồi hỏi tiệm sửa giày ở đâu.

Trì Dã là một người đơn thuần, cậu nghiêm túc đứng đó chăm chú phân tích cho người ta. Đến khi chỉ được đường xong xoay người lại thì đã chẳng thấy di động và va li trên bàn đâu nữa rồi.

Đứa nhóc xui xẻo này trợn tròn cả mắt. Bình thường thì có ai nhớ mấy dãy số lưu trong điện thoại chứ, không có di động chính là kẻ mù, đi tìm ai đây!

Ngày trước khi mở phiên toà, Trì Dã lần lượt đi thăm cha mẹ mình. Nhìn cha thoáng cái đã đầu hoa râu, Trì Dã muốn khóc.

Bởi vì có người giám thị nên cục trưởng Trì không nói thêm gì, chỉ bảo cậu sau này phải tự lập, còn nói xin lỗi con trai, cứ tưởng rằng mình còn sống sướng dài dài nên chưa lưu lại đường lùi cho cậu.

Trì Dã đáp: “Cha, cha đừng suy nghĩ nhiều. Con đã lớn rồi, con có thể tự chăm sóc bản thân.”

Với tình cảnh này, quyết không thể nói mình đã ngủ ở nhà ga nửa tháng rồi.

May là đồng hồ trên tay mình bán được 800 tệ, đủ để ăn mì gói.

Càng may hơn chính là, cậu không nói với cha, không thì lúc ấy cục trưởng Trì ruột gan đứt đoạn mất. Không tin ư? Bạn thử làm một thằng phá gia chi tử bán chiếc đồng hồ đeo tay hơn 3 vạn có 800 xem!

Trì Dã cắn răng chịu đựng, chờ ngày cha mẹ mình được thả ra. Nhưng khi bản án tử hình được tuyên bố, đầu Trì Dã lập tức nổ tung.

Trong toàn bộ những người đến dự thính, không có lấy một ai là người thân, một mình Trì Dã ngồi lui trong góc cảm thấy cổ họng như bị một cục lông lấp kín. Đến khi cậu khôi phục tinh thần thì cha mẹ đã bị áp giải đi. Cậu kéo người đến dự thính bên cạnh hỏi: “Phán quyết thế nào?”

“Tử hình, nhất định là dùng súng bắn chết!”

Cậu lại kéo một người khác hỏi: “Phán quyết thế nào?”

Người nọ sốt ruột nói: “Vừa nãy người kia đã nói đầy thôi! Nam xử bắn, nữ chung thân!”

Trì Dã tuyệt vọng hét lên với anh ta: “Anh nghe nhầm rồi!”

Người bên cạnh cứ như trông thấy bệnh nhân tâm thần, liền gạt cậu sang một bên rồi hùng hổ đi mất.

Một mình Trì Dã đứng trong đại sảnh vắng vẻ, bắt đầu khóc rống, khóc đến mức trời đất quay cuồng. Cậu cảm thấy tất cả mọi người trên trái đất đều hòa nhau chơi ác cậu.

Nếu mình khóc, có phải sẽ có người nhảy ra nói với cậu rằng “Đùa cậu thôi” không?

Kết quả, thật sự có người đến.

“Này! Xử án xong rồi, mau đi đi! Chúng tôi còn phải đóng cửa!”

Có một bác gái quét dọn nhỏ giọng lầu bầu: “Cung phản xạ nhạy thiệt, không có ai liền khóc như khóc tang, đây là người thân của phạm nhân vừa nãy à? Tham những nhiều tiền như vậy cũng không biết lo liệu cho con cái!”

Đến khi khóc nghẹn thì Trì Dã đã biết thì ra lúc không có Chopard (một nhãn hiệu đồng hồ Thụy Sĩ nổi tiếng) hay nhạc nhẹ, cuộc sống lại thật sự tàn khốc như vậy. Từ sau ngày đó, cậu không đến nhà ga nữa, vừa đến tối liền tới ngủ trước cửa nhà mình, đói bụng thì đi quán ăn lượm thức ăn thừa.

Nhưng cậu còn hiểu được ra rằng, điều thực sự đáng sợ, không phải gặp ác mộng, mà là rơi vào ác mộng mà vẫn chưa tỉnh lại.

“Anh muốn làm gì?”

Chẳng biết tự lúc nào, Thường Thanh đã thò tay vào trong khăn tắm của cậu.

Thường Thanh đang ở trong nhà mình, chẳng phải giả bộ gì cả, anh ta liền lộ ra bộ mặt dê già.

“Tiểu Dã à, tôi vẫn luôn thích cậu, cậu đừng lo lắng, sau này anh Thường sẽ chăm sóc cho cậu.”

Nói đoạn liền dán miệng lên. Vừa dán lên đã há miệng hung hãn cắn Trì công tử.

“A!” Trì Dã đau đớn chột giật mình, bèn dùng sức lực vừa mới góp lại được, đẩy Thường Thanh ra.

Thế nhưng một khi con cóc đã cắn thì chưa ăn nó sẽ không ngậm miệng.

Thường Thanh quen chơi mấy cậu trai rồi, thủ đoạn cũng khá lăm! Anh ta nắm lấy hạ thân mềm nhũn của Trì Dã, không ngừng xoa nắn.

Lần này cậu nhóc đã kêu không ra tiếng. Đến khi nửa người trên bị liềm cắn gần hết, chủ tịch Thường mới chậm rãi tách hai chân cậu ra, dùng ngón tay đã bôi thuốc cấm từng chút một vào khe nhỏ giữa hai cánh móng.

Trì Dã tuyệt vọng, cậu nhỏ giọng gọi: “Bạch Uy, cứu em!”

Thường Thanh vui vẻ: “Anh Bạch của cậu còn đang bận, để anh Thường cứu cậu nhé!” Nói đoạn cũng chẳng thèm mang mũ mà đã tiến ào vào.

Người đàn ông khỏe mạnh đặt Trì Dã dưới thân mình, ghì xương hông cậu, hung ác đâm vào.

“Đệt... Không ngờ cậu chặt như vậy, là xử nam hả? A... chờ anh thống khoái xong sẽ để cậu dễ chịu... A!”

5. Chương 5

Người làm việc lớn đều có sức chịu đựng rất tốt, cuối cùng khi Trì Dã bị làm đến lạc giọng, Thường Thanh mới coi như là hết hứng thú. Xong việc, anh ta ôm nhóc con đau đến mức đổ mồ hôi lạnh khắp người vào lòng, vuốt ve từ trên xuống dưới, có hơi luyến tiếc không nỡ buông tay. Miếng thịt thơm mong mỗi biết bao năm giờ mới ăn được mà.

Vừa nãy có hơi giống Trư Bát Giới, bỏ tọt cả quả vào mồm — ăn vội ăn vàng, thành ra chẳng thấy được mùi vị gì.

Nhưng thời gian còn dài mà, tâm tình Thường Thanh vô cùng sáng khoái, anh ta vừa nắn bóp Trì Dã vừa nói: “Tôi đi đặt vịt hầm nhân sâm của tiệm Tứ Phương cho cậu nhé, để bồi bổ cho cậu.”

Tuy bề ngoài Thường Thanh thô kệch nhưng tâm tư anh ta lại tinh tế tỉ mỉ, rất giỏi nhìn mặt đoán ý. Trước đây cũng có không ít lần cùng ăn xã giao với hai cha con Trì gia nên biết tiểu công tử này dù rất kén ăn nhưng lại cực kỳ thích món này. Tất cả sở thích của tiểu công tử, chủ tịch Thường đều thầm ghi nhớ hết.

Trì Dã vẫn còn đắm chìm trong nỗi đau khi cửa sau thất thủ, cho nên cũng không phản ứng lại họ Thường, cậu chôn đầu trong gối chơi trò nghệt thờ.

Thường Thanh cười khẩy, nếu vừa nãy thao cậu ta chính là Bạch Uy, đảm bảo nhóc này giờ sưng đến mức nước mũi cũng phun tùm lum ấy chứ!

Lần đầu tiên nhìn thấy thằng nhóc Bạch Uy kia là trong đám cưới con trai thị trưởng Hồ Phó.

Thị trưởng Hồ Phó thực hành tiết kiệm cho nên chỉ tổ chức hôn lễ trong căn tin cơ quan, nghe nói chuyện này còn được đưa lên báo nữa, nhất thời được mọi người tôn sùng ca ngợi lên mây. Hôn lễ liêm khiết không thể có quà biếu, nên khách đến dự đều đi tay không.

Thường Thanh cảm thấy làm như vậy rất tốt, đưa quà đến nhà người ta trước khi tổ chức hôn lễ, cũng tiện cho người ta thống kê! Có khi mọi người còn tụ tập biếu xén kinh hơn cả lúc tiến hành hôn lễ ấy chứ!

Nhưng lúc bắt đầu đi ăn, Thường Thanh vẫn không nhịn được thầm mắng: “Mẹ nó, tiền biếu mười vạn mà chỉ cho ông ăn đậu luộc đậu xào! Thị trưởng này không hổ là người quản lý về kinh tế, gậy bần tính lách ca lách cách, tất cả cái tốt đều thành của người ta hết, cả bàn tiệc này phỏng chừng chỉ cần một phiếu cơm căn tin 20 tệ là đủ rồi!”

Trên bàn cơm, một đám người quen ăn sơn hào hải vị đành ngậm đũa nghiêng răng rồi, thế mà xung quanh thỉnh thoảng lại có phóng viên đi qua chụp hình.

Thường Thanh há mồm phối hợp xong liền chuồn ra vườn hoa bên cạnh căn tin hút thuốc.

Nói là vườn hoa, kỳ thực giống vườn nho hơn, hành lang quanh co bị giàn nho che phủ, càng đi vào sâu càng thấy âm u.

Thường Thanh không thích quay về đại sảnh âm ỉ, bèn bước vào sâu trong. Nhưng chưa đi được mấy bước đã dừng lại, ở chỗ rẽ phía trước có hai người, hình như đang hôn nhau!

Mặc dù đó là hai người đàn ông hôn nhau nhưng Thường Thanh chẳng có hứng nhìn, có thể tới tham dự hôn lễ này đều là người có máu mặt, mình cũng chẳng có hứng thú đi phá chút tư tình này của người ta. Nhưng chưa đi được mấy bước thì chợt nghe có người nói phía sau: “Anh Bạch Uy, chừng nào anh về? Em không muốn để anh đi.”

Anh ta liền dừng bước, giọng nói giòn tan kia chính là của Trì Dã. Thường Thanh bèn trốn ở một góc khác kiên nhẫn chờ, chốc lát sau đã thấy hai người nắm tay nhau đi qua. Một người là tiểu vương tử piano Trì Dã, cậu trai cao lớn còn lại nhìn rất lạ mặt. Thường Thanh trừng mắt nhìn sau ót y, tự nhiên có tâm lý thù hận với tên này.

Sau này Thường Thanh nghe được tên này là Bạch Uy, là cháu trai lão bí thư thành phố, là thanh mai trúc mã với tiểu Trì, còn là mầm non cán bộ cấp cao nổi tiếng nữa.

Dự là hai người này đã dính lấy nhau từ khi còn đi nhà trẻ, song quá nồng nhiệt, không cẩn thận là vỡ lở ngay. Nhưng tên Bạch Uy này rất có cá tính, nghe đâu tốt nghiệp đại học xong liền chẳng nói chẳng rằng báo danh đi tình nguyện ở châu Phi, khiến vợ chồng Bạch gia sầu cả lòng!

Họ nói với cụ ông thì Bạch lão tiên sinh liền bảo: “Giỏi! Đúng là cháu ta, mạnh mẽ hơn cha mày nhiều! Ra ngoài xông pha một lần, chịu chút khổ sở thì tương lai mới có thể gây dựng sự nghiệp!”

Thường Thanh cũng rất vui, nghe nói bên kia đánh nhau liên miên, ra ngoài mua bao thuốc cũng phải mang theo súng lục phòng thân, hơn nữa xác suất dính AIDS chẳng khác gì xác suất bị cảm. Tốt nhất là tên Bạch công tử này đừng quay lại, biến thành phân bón cho đất đai khô cằn nơi Phi châu luôn đi!

Nhưng mà, dù Bạch Uy trở về thì sao chứ? Người yêu y đã được mình chăm sóc. Con cháu cán bộ cao cấp thì ngon à? Cũng vẫn xếp sau anh đây thôi!

6. Chương 6

Nghĩ vậy, chủ tịch Thường thoả mãn ôm chặt nhóc con trong lòng, nhắm mắt muốn ngủ.

Trong lúc mơ mơ màng màng, Thường Thanh cảm thấy cổ mình lạnh lạnh. Đột nhiên tiếng chuông du dương vọng vào cái đầu đặc quánh, Thường Thanh nhọc nhằn mở mắt, thấy tia sáng chói mắt thoáng qua liền nhắm tịt mắt lại.

Đột! Chủ tịch Thường thẫn thảng một tiếng. Mình đúng là chim ưng ngủ gật bị gà mổ mắt.

Cái liếc mắt vừa nãy cũng đủ để anh ta thấy rõ, Trì Dã đang run run giơ tay, chuẩn bị kẻ dao lên cổ mình!

Rõ ràng tiếng chuông và việc Thường Thanh đột nhiên mở mắt đã dọa sợ Trì Dã, cậu nhắm mắt lại, hét to một tiếng rồi giơ dao lên, chém mạnh xuống. Tuy đồng chí Thường đã rất nhanh chân tránh đi nhưng vẫn bị chém vào vai.

Trì Dã chém một dao xong liền ném dao rồi ôm đầu gối khóc. Dù nhắm mắt nhưng cậu vẫn có thể tình tường cảm giác được dao đã cắm vào thịt, thêm vào đó, tiếng hét thảm của Thường Thanh càng khiến cậu cảm thấy toàn thân mình dính đầy máu tươi, thậm chí hình ảnh máu thịt bắn ra còn xộc thẳng vào đầu cậu.

Trì Dã biết mình đã giết người, phải làm gì tiếp đây? Cậu đã không còn nghĩ được gì, chỉ có thể không ngừng tua lại màn chém người kia.

Nhưng khi cậu mở mắt, lại thấy Thường Thanh để lộ cánh tay trần, cúi người nhìn mình. Cậu liền kêu lên như trông thấy ma vậy!

Thường Thanh đá cậu ngã trên mặt đất: “Ngậm miệng lại! Kêu cái gì mà kêu?”

Mẹ nó, còn là người được giáo dục đại học không đấy! Bỏ qua văn, trực tiếp dùng võ, bị người ta thao liên lấy dao chém người à! Giờ cho dù là nữ cũng không thịnh hành cái trò kiên cường giữ trinh tiết như vậy đâu!

Cú chém này ác thật, đến giờ vẫn còn đau âm ỉ.

Nhặt con dao trên mặt đất lên, Thường Thanh sờ sờ lưỡi dao chưa mài, thầm kêu, nguy hiểm thật! Cái hồi dọn vào, thầy phong thủy có nói dù không nấu nướng thì trong nhà bếp cũng phải bày dao để trừ tà, làm mình cuống cuống chạy ra ngoài mua con dao chưa mài lưỡi kia để bày.

Nhưng ngoài may mắn, Thường Thanh còn thấy tức giận, cực kỳ tức giận! Nếu dao đã mài lưỡi thì sao?

Mắt anh ta quét khắp bốn phía, rồi anh ta túm Trì Dã đang ngồi phịch dưới đất dậy, kéo cậu ra ban công. Bởi vì đây là nhà theo kiểu cũ nên trần tương đối cao, nhà chỉ có 6 tầng nhưng lại cao tương đương 8 tầng. Bây giờ, nửa người Trì Dã bị treo giữa không trung, đầu chúc xuống, máu dồn hết lên mặt.

“Thế nào? Còn có thể giết người không? Hết muốn sống à? Vậy để tôi giúp cậu!”

Sắc trời chưa tối hẳn, nhưng mà đột nhiên bị người ta xách ra giữa không trung, nhìn mặt đất dưới chân lắc lư lắc lư, còn có gió đêm quanh quẩn bên tai thì quả thực là một trải nghiệm đáng sợ. Trì Dã liều mạng nắm lấy cánh tay Thường Thanh, nắm rất chặt, chặt đến mức móng tay cắm cả vào, nước mắt nước mũi cũng bị dọa đến mức khô gần hết.

Cánh tay mạnh mẽ của Thường Thanh vẫn giữ nguyên lấy phía sau cậu nhóc, tay còn lại gạt chấu hoa bên cạnh xuống. Một tiếng choang giòn tan xẹt qua màng tai.

“Một, hai, ba... đếm đến năm thì tới phiên cậu rơi xuống! Nghe tiếng thấy giòn không? Nhưng lúc cậu rơi xuống sẽ không có tiếng vang như vậy đâu, mà hẳn là ‘bịch’ ! Sau đó sẽ thấy dịch não vàng vàng trắng trắng chảy ra từ cái đầu bị ngã nên biến dạng, chắc chắn, vóc dáng này, tiếc thật...”

Thường Thanh đếm tới “năm”. Sau khi anh ta dùng sức đưa tay ra phía trước, rồi kéo cậu nhóc về, Trì Dã đã trở thành một con búp bê vô hồn!

Cậu là một đứa trẻ sinh thiếu tháng, đánh nhẹ cha mẹ cũng thương cậu đến mức chẳng để một ngón tay chạm vào cậu.

Nhưng hôm nay, cậu bị họ Thường vừa đánh, vừa thao, vừa dọa, đây lần đầu tiên tiểu công tử được người cung phụng phải trải qua những việc như vậy. Dững khí giết người cậu cố lấy khi phần nộ vì bị làm nhục mới này đã xẹp hết sạch.

Thường Thanh trong mắt cậu vẫn là một tên nịnh bợ thô bỉ, không có việc gì toàn đến nhà bọn họ, cái dáng cúi đầu khom lưng làm người ta một lần nhìn là một lần phiền. Đến khi nhà mình gặp chuyện, nghe các chú nói chính hẳn ta đã tố cáo và giao nộp tài liệu cần thiết nhất. Bởi vì hẳn ta mà không thể xoay chuyển được vụ án của cha. Vì thế, trên tên tuổi Thường Thanh lại thêm một cái mác tiểu nhân dè tiện.

Nhưng bây giờ, sau khi lột đi tầng tầng lớp lớp nguy trang, Trì Dã mới đột nhiên phát hiện đây là một con quỷ không có nhân tính. Lần đầu tiên Trì Dã biết cái gì gọi là sợ hãi vô cùng.

Thường Thanh nhìn đôi mắt mở to đầy sợ hãi kia, hài lòng nghiệm thu lực uy hiếp của mình.

Thường Thanh là ai chứ? Anh ta từ một kẻ khuân vác bò dần lên, cũng không chỉ dựa vào thủ đoạn, mà còn nhờ chút tàn nhẫn, trong số những công nhân xây dựng thô kệch, có mấy ai chịu nghe lời? Trừng trị một nụ hoa quả thực chỉ như ăn một bữa sáng.

Hôm nay không rắn dạy thằng nhóc này thì chẳng khác gì giữ một quả bom hẹn giờ bên mình cả.

Bây giờ, bảo vệ dưới lầu đã đi lên gõ cửa.

Vừa nãy khi tiệm ăn đưa đồ tới, bảo vệ đặt vào thang tải thực phẩm rồi chuyển lên phòng ngủ, sau đó bấm chuông, nhưng không thấy trên lầu có phản ứng gì. Đang lúc buồn bực thì thấy chậu hoa ở trên lầu rơi xuống, bảo vệ sợ xảy ra sự cố bèn vội vàng lên đây.

“Không sao đâu, lát nữa cậu thu dọn phía dưới nhé!”

Đuổi bảo vệ xong, Thường Thanh xoay người, một lần nữa ôm nhóc con đang co người lại về giường, tách hai chân cậu ra rồi hung ác đâm hạ thân đã cương cứng của mình vào.

“Ông thao mày! Nói! Còn dám giở trò không hả?”

Đau đớn nơi hạ thân chậm rãi khiến thần trí Trì Dã khôi phục. Mồ hôi rơi xuống của người đàn ông phía trên và mùi nam tính gay mũi nhắc rằng cậu còn sống, tất cả sợ hãi lại một lần nữa hoá thành nước mắt tuôn trào.

Thường Thanh để động tác hạ thân mình chậm lại, dán sát lên người Trì Dã rồi vươn cái lưỡi dày cắn thận liếm sạch những giọt nước mắt ẩm ướt mằn mặn.

“Cậu ngoan ngoãn làm bé ngoan vâng lời thì sẽ không phải chịu khổ nữa, đừng làm anh Thường tức, không thì sẽ chính chết cậu đó!”

7. Chương 7

Từ sau đó, Trì Dã sống cùng Thường Thanh.

Cậu vẫn chưa quen hẳn, ban đêm thường nằm mơ rồi giật mình tỉnh dậy, lại phát hiện chỉ là do có người đè lên ngực mình mà thôi.

Nửa đêm, cậu rời khỏi giường, ngơ ngác ngồi trước cửa sổ. Cảm giác có chất lỏng đang chảy xuống từ giữa đùi, cậu thò tay nhấp thì thấy chất nhầy màu trắng dính đầy tay, cảm giác buồn nôn lại một lần nữa dâng lên cuộn cuộn.

Cậu lấy khăn lau sạch tay, sau đó vuốt miếng ngọc hình rồng ôn nhuận trên cổ, nỉ non gọi: “Bạch Uy, em nhớ anh...”

Mấy ngày nay chủ tịch Thường thấy rất hài lòng, việc buôn bán trên thương trường rất thuận lợi, mấy cửa hàng có tiếng đã ký hợp đồng bắt đầu sửa sang mặt tiền. Mà toàn bộ khu vực lầu hai, lầu ba hoàng kim đều có người thuê cửa hàng.

Có mấy người bạn thân quen còn cố ý bảo anh ta nhượng cho họ mấy cửa hàng. Thường Thanh biết nhất định là họ muốn để tình nhân của mình làm chút nghề tay trái, mở tiệm quần áo gì đó.

Trước đây làm vợ bé chính là chỉ cần lên giường nằm, giăng chân ra là đủ sống, nhưng phụ nữ bây giờ lớn tiếng đòi độc lập, dù làm tình nhân cũng muốn có sự nghiệp của riêng mình, mình làm bà chủ mới là hợp thời cơ. Có điều Thường Thanh thấy cũng chỉ là tranh thủ lúc mình còn thanh xuân kiếm chút tiền cho bản thân thôi.

Tình nhân của Dương lão nhị sốt sắng nhất, cửa hàng còn chưa lắp đặt xong mà cô ta đã đưa danh sách đồ nam đến phòng Thường Thanh rồi.

Nhìn chỗ trang phục rực rỡ muôn màu, Thường Thanh buồn chán ngáp cái.

Chủ tịch Thường không quá chú trọng việc ăn mặc. Đừng thấy người ta tiền nhiều của lắm mà lắm, bình thường anh ta toàn mặc bộ quần áo bằng vải, đi giày vải màu đen (cái kiểu giày thể thao bằng vải như converse ý). Giày này được gọi là “Lão đầu nhac”, đi vào chân rất thoải mái, đặc biệt là lúc nhón ga, rất có cảm giác.

Bởi vì bộ áo liền quần này mà lúc đầu có nhân viên mới vào tưởng anh ta là công nhân vận chuyển, bèn vênh mặt sai anh ta dọn giấy photo. Sau này mọi người đều biết áo liền quần chính là đặc trưng của anh ta. Thậm chí loại giày vải anh ta đi cũng được mấy người bạn bắt chước.

Cho nên, thịnh hành là cái gì hả? Chỉ có loại ngu ngốc không tiền mà cứ muốn ra vẻ mới mặc hàng hiệu, người đạt tới cảnh giới nhất định như chủ tịch Thường thì dù để tay trần khoác bao tải cũng vẫn anh tuấn tiêu sái.

Vừa mới ném bản danh sách lên bàn, anh ta đã cầm trở lại.

Thường Thanh nghĩ nãy ngày nay Trì Dã vẫn mặc áo khoác của mình, nhưng bởi vì chán nản nên không có được khí thế như anh ta. Xem ra phải mua quần áo cho tình nhân bé nhỏ của mình rồi.

Quăng giày sang một bên, chủ tịch Thường gác chân lên bàn xem danh sách. Chắc, chi tiết thật! Ngay cả nội y linh tinh gì cũng có hết.

Đồng chí Thường nhìn quần lót tình thú hình chữ T, nuốt nuốt nước miếng.

Da Trì Dã rất trắng, đặc biệt là chỗ đùi, chỉ khe ẩn một cái thôi đã thấy đỏ lên rồi, cả cái kia cũng rất chuẩn, nhỏ nhỏ vừa phải, nhưng tròn trịa đáng yêu, cứ như lap xướng thịt luộc vậy, thích ơ là thích. Nếu như được bao bởi cái quần lót gợi cảm này...

Chủ tịch Thường lại nuốt nước miếng, chả còn tâm trí đâu mà làm việc nữa, anh ta lái thẳng xe đến kho của người ta lấy luôn một đồng quần áo.

Xe phóng rất nhanh, đến khi trở lại công ty, chủ tịch Thường phát hiện có người đeo túi đang cãi nhau với bảo vệ! Lúc đến gần nhìn thì, chắc, đen như dân châu Phi ý.

Cẩn thận nhìn kỹ, chẳng phải người vừa về từ châu Phi sao!

Đây chính là Bạch Uy xách túi đến châu Phi trải nghiệm cuộc sống kia. Quý công tử nho nhã bây giờ ngoại trừ mắt và răng còn trắng ra thì đen từ đầu tới chân. Chủ tịch Thường lục lọi bụng học vấn của mình xong, mới cảm thấy dùng mấy chữ “thò tay ra chả thấy rõ ngón” là hình dung chuẩn xác nhất.

“A, đây chẳng phải Bạch Uy sao? Khách quý, khách quý! Nào, lên phòng tôi nói chuyện!” Thường Thanh bày ra vẻ mặt tươi cười, kéo Bạch Uy vào thang máy.

Bạch Uy trước nay rất ghét cái kiểu dó của anh ta, liền gạt cái tay ân cần niềm nở của chủ tịch Thường ra rồi đứng mực nói: “Ngài Thường, tôi tới tìm người, tìm được người thì tôi sẽ đi ngay, không làm lỡ việc của ngài.”

Chủ tịch Thường chớp mắt hỏi: “Tìm ai? Cậu biết nhân viên nào chỗ tôi à?”

“Không phải nhân viên, là con trai cục trưởng Trì, Trì Dã!” Nói xong Bạch Uy trừng mắt, dùng vẻ mặt xem thường quan sát cẩn thận chủ tịch Thường.

Đồng chí Thường Thanh đầy kinh nghiệm trong việc lừa đảo có thể mắc sai lầm ngu ngốc vậy sao?

“Trì Dã? Cậu ấy tới lúc nào?” Vừa nói vừa nghi hoặc gãi đầu.

“Có người nói đã thấy cậu ấy và anh cùng ra ngoài ăn cơm rồi cùng về công ty.”

Trong lòng Thường Thanh trầm xuống, hôm trước anh ta thấy Trì tiểu công tử chả ăn vô cái gì, liền dẫn cậu đến nhà hàng Nhật ăn gà quay. Nhất định là bị người quen thấy rồi.

Mẹ nó! Bạch Uy này quay về làm gì chứ? Hải quan có kiểm dịch cho y không đấy, thả y vào Trung Quốc thế này đúng là vô trách nhiệm quá mức!

Đầu nghĩ một đồng thứ, ngoài miệng cũng không nhàn rồi: “Mấy hôm trước đúng là tôi có thấy Trì Dã, cậu nói thử xem! Nhà cậu ấy gặp chuyện như vậy, mà nhóc này cũng chả có lấy một chỗ dựa, ầy, đáng thương thật! Cho nên tình cờ gặp tôi liền mời cậu ấy bữa cơm.” Vừa nói vừa hạ mắt, “Nhưng... ăn xong thì cậu ấy đi luôn, cậu nói thử xem! Cậu ấy vẫn còn giữ khoảng cách với tôi!”

Bạch Uy hơi do dự, có lẽ y cũng không quá khẳng định. Thường Thanh liền rèn sắt khi còn nóng, vội bổ sung: “Tôi cho cậu số điện thoại của tôi, nếu cậu tìm được cậu ấy thì nhớ gọi cho tôi đấy!”

Người ta đến chết cũng không chịu nhận, Bạch Uy cũng chẳng nói được gì. Y đành bảo rằng đã làm phiền rồi, sau đó xoay người đi. Ra đến cửa thì bỗng một chậu hoa rơi từ trên lầu xuống, suýt chút nữa rơi trúng Bạch Uy.

Thường Thanh thầm kêu “teo rồi”, tinh túy vút chậu hoa của mình đã bị thằng nhãi con này học hết rồi!

Quả nhiên, Bạch công tử nghi hoặc ngẩng đầu lên, rồi chậm rãi mở to mắt, sau đó hô to “Tiểu Dã và xông vào như điên.

Thường Thanh không thể để y lên, bèn đưa tay ngăn cản, nhưng một cú móc của Bạch Uy lại đánh qua. Có lẽ họ Bạch đã so chiêu với dân địa phương không ít lần, đánh người kinh thật, một quyền này khiến tai Thường Thanh ong ong.

Chủ tịch Thường nổi giận, bố mới thoải mái được vài ngày thôi, thằng nhãi mày tới đây chỉ tổ mất hứng! Giờ bố không phải dân chúng bình thường như hồi trước nữa rồi, mà đường đường là chủ tịch tập đoàn Trường Hưng đấy! Cái thằng nhãi con nhà mày ỷ vào cha mình làm quan nên dám ra tay hả? Hôm nay không thay cha mày dạy dỗ mày thì không được!

Đừng thấy chủ tịch Thường sống mấy năm hủ bại của giai cấp bóc lột rồi nhảm, anh ta vẫn giữ gìn vóc dáng người dân lao động, cởi áo ra là bắp tay cuộn cuộn đấy.

Hai người đàn ông cao hơn mét tám quần nhau như vắt bánh quai chèo. Mấy người bảo vệ ở gần đó liền chạy tới tách hai người ra rồi giữ lấy Bạch Uy để chủ tịch nhà bọn họ ra tay.

Bạch Uy tuy là cậu ấm nhưng rõ ràng khác hẳn Trì tiểu công tử, bị đánh te tua nhưng đôi mắt vẫn ánh lên hung quang. Y bất ngờ ném bình chữa cháy ở chân tường về phía bảo vệ.

Bảo vệ thấy họ Bạch liều mạng vậy liền rút sạch, dù sao cũng chỉ làm thuê cho người ta, dù hi sinh anh dũng cũng không vào được nghĩa trang núi Bát Bảo đầu, vẫn nên kiềm chế chút!

Mọi người thấy chủ tịch Thường đánh đến mức rớt một chiếc giày, cuối cùng cũng bắt đầu dần rơi vào thế hạ phong! Có người nhanh trí, vội vàng gọi báo 110. Chẳng mấy chốc, cảnh sát đã tới.

Một đồng người làm chứng Bạch Uy tới đây gây sự, hơn nữa Thường Thanh lại có quan hệ tốt với bên cảnh cục nên Bạch Uy bị cưỡng chế dẫn đi.

Thường Thanh biết, chỉ lát nữa thôi nhất định Bạch Uy sẽ quay lại. Cho nên anh tay phải nắm lấy thời cơ lên lầu chùi sạch “đít”.

Vừa nãy đánh nhau nên quần áo mới mua bị quăng sang một bên, Thường Thanh dùng sức giẫm lên đó mấy cái rồi vội vàng vào thang máy, lên thẳng tầng sáu.

8. Chương 8

Lên lầu, Thường Thanh mở cánh cửa đang đóng chặt ra, Trì Dã vẫn còn rướn cổ gọi, tiếc là dưới lầu đang loạn cào cào cả lên, tiếng la như mèo kêu của cậu dường như biến mất giữa không trung. Thường Thanh thấy may mắn vì nhà mình mua ít chậu hoa, chứ nếu không đập vô đầu anh cảnh sát nào thì chủ tịch Thường sẽ dính tội giam cầm người trái phép rồi bị đưa đi ấy chứ.

“Tiểu Dã à, qua đây! Ngoài cửa gió lớn, cẩn thận bị cảm!” Trì Dã nghe được tiếng anh ta thì thấy cả người lạnh run, vội vàng đứng cách cửa sổ thật xa.

Chủ tịch Thường vui vẻ mở miệng bắt chuyện với Trì Dã khiến nhóc con càng run hơn.

Không có thời gian tán dóc với cậu, Thường Thanh móc ra một xấp tiền từ tủ âm tường, thấy trên người nhóc con không có chỗ đựng liền nhét thẳng vào quần trong.

“Cậu ở chỗ anh Thường lâu, cũng ngọt ngào lắm rồi nhỉ. Thích đi đâu chơi thì đi đi!”

Nhóc con liền ngẩng người, sau đó kiên định ngồi trên sofa: “Không! Tôi không đi đâu cả!”

Thường Thanh cúi người cẩn thận hỏi: “Sao thế? Luyến tiếc anh Thường của cậu à?”

Trì Dã chớp đôi mắt to đáp: “Tôi mà đi thì lát nữa anh Bạch Uy sẽ không tìm được tôi.”

Thường Thanh phát hiện nãy giờ mình vẫn bị ghen, không thở được, bèn thăm mắng “đệt”!

“Không đi? Chờ anh Bạch của cậu tới rồi hỏi giữa chúng ta xảy ra chuyện gì? Rồi để tôi nói với y cậu lên giường với tôi hả?”

Con người Trì Dã co lại, trong đôi mắt to tràn đầy tuyệt vọng.

“Yên tâm, cậu không nói, tôi cũng lười nhắc mấy chuyện chả ra gì này với họ Bạch. Hơn nữa anh Bạch của cậu giống như chó săn châu Phi vậy, mũi thính lắm! Nhanh đi đi! Đừng có bám dính như vậy!” Nói đoạn, anh ta kéo nhóc con ra khỏi công ty từ cửa sau.

Quảng nhóc con xuống đường xong, Thường Thanh lái xe rẽ vào một con phố rồi dừng lại. Anh ta xuống xe, tựa người nhìn tên ngốc kia.

Giờ, vẻ mặt nhóc con mờ mịt, ngó đông ngó tây trên đường! Thường Thanh muốn hút thuốc nhưng bỗng nhớ tới mình đang cai, đành cắn cắn ngón tay.

Đây cũng chẳng phải lần đầu anh ta trốn trong góc nhìn Trì Dã.

Bốn năm trước, khi lần đầu tiên thấy Trì Dã, trái tim đã đập bình bịch, những ngày sau đó chỉ có thể dùng từ ‘mất hồn mất vía’ để hình dung.

Khoảng thời gian đó là lúc anh ta gian khổ xây dựng sự nghiệp, kêu cha gọi mẹ lên ngân hàng xin vay để quay vòng công trình. Ngoại trừ xã giao, anh ta không hề ăn chơi đàn đúm, chỉ có một niềm yêu thích duy nhất, đó là chạy đến trường Trì Dã lên nhìn tiểu công tử!

Lúc tiểu Dã tan học, cơ bản đều đi cùng bạn về nhà.

Con đường về nhà kia rất đẹp, mùa thu lá rụng, mùa đông hoa tuyết. Tiểu Dã và bạn học đều mặc đồng phục thuần trắng đi phía trước, cậu còn thường nhe răng cười với bạn học bên cạnh, và nói “Em về nhé!”. Đồng chí Thường phía sau thấy cảnh này toàn đứng cột điện thôi.

Có đôi khi Thường Thanh cũng nghiệm thấy mình hơi dâm loạn, nhưng các lão gia không dâm loạn còn gọi là lão gia sao? Mình không xem AV, chỉ thường rình coi con cháu cán bộ cao cấp thôi mà, dù ở quốc gia nào cũng không phạm pháp hết.

Thời gian đó, Thường Thanh đã lập mục tiêu cho đời mình — kiếm thật nhiều tiền, hung hăng thao Trì Dã!

Ngay sáng hôm nay, anh ta còn cảm thấy cuộc sống của mình đã trọn vẹn, nhưng một thằng con ông cháu cha đã đánh mình về nguyên hình!

Kỳ thực sau này Thường Thanh mới phát hiện, người hôn Trì Dã dưới giàn nho chính là cậu bạn cùng giã lá rụng, đập hoa tuyết với tiểu công tử lúc cấp 3 — Bạch Uy.

Bốn năm trước, mình đứng phía sau hai đứa nhỏ vô tư, mắt nhìn đến nghiêng.

Bốn năm sau, mình lại phun miếng thịt mỡ đã đến miệng ra, giống như thằng ngốc đứng nhìn người ta gương vỡ lại lành.

Cắn mạnh ngón tay, chủ tịch Thường tự nhắc nhở mình đừng nóng vội, còn nhiều thời gian mà, giờ không phải lúc xung đột chính diện với họ Bạch.

Chỉ chốc lát, di động của anh ta đổ chuông, móc ra nhìn, là thư ký gọi.

“Chủ tịch Thường, người vừa nãy đã quay lại công ty, y còn dẫn đội trưởng Lưu bên đội cảnh sát tới, ngài xem...”

Thường Thanh nghĩ chút rồi đáp: “Kệ bọn họ muốn làm gì thì làm, cứ nói là không liên lạc được với tôi!”

Lúc này, Trì Dã chậm chạp đi dọc theo đường cái, còn Thường Thanh không nhanh không chậm theo sát phía sau.

Lại một mùa thu, chỉ là lúc này trên con phố lá rụng đầy không có Bạch Uy.

Thường Thanh lắng nghe tiếng chân đạp lên lá rụng giòn tan, giẫm theo vết chân Trì Dã, sung sướng theo phía sau, tựa như cả con phố chỉ có hai người một trước một sau mà thôi.

Nghĩ đến thằng nhóc Bạch Uy kia giờ đang như lửa đốt đất, anh ta lại cảm thấy vô cùng thoải mái!

Đi tiếp đi tiếp, đi đến một khu biệt thự cao cấp, chút ôn nhu lạnh lẽo nổi lên này cũng bị đánh tan.

Phía trước, cách đó không xa, chính là nhà thị trưởng đương nhiệm Bạch Cẩm Tùng — cha Bạch Uy.

Trì Dã tới trước cửa Bạch gia thì dừng lại, tựa lưng vào một gốc cây ngăn người.

Chủ tịch Thường đoán chắc chắn đây không phải lần đầu tiên cậu tới Bạch gia sau khi nhà gặp chuyện, nói vậy là đúng định mệnh liền không chịu chủ động tới cửa nữa rồi.

Gần 4 giờ, cuối cùng Bạch Uy cũng trở lại, thấy người mình khổ sở tìm kiếm cả ngày đang đứng trước cửa, y thực sự kinh hãi vô cùng, vội bước lên ôm nhóc con vào lòng.

Thường Thanh không có hứng thú với tiết mục lâu ngày gặp lại, liền trừng Bạch Uy một cách tàn bạo rồi xoay người lái xe đi mất.

Làm người khó tránh khỏi có lúc gặp chuyện phiền muộn, Thường Thanh đương nhiên tự có cách điều hoà.

Anh ta không quay về công ty mà ra ngoại ô thành phố.

Sự phồn vinh nơi thành phố này cũng không lan đến vùng ven đô. Nhà trệt thấp bé cũ nát xếp nhau san sát, mùi than đá và mùi nhà vệ sinh trộn vào nhau, xộc thẳng vào mũi.

Thường Thanh hít sâu vài cái, cả người liền thấy thư giãn. Anh ta đã ngửi mùi này suốt 20 năm, dù có nhắm mắt lại, lần sờ theo những con đường nhỏ đan xen cũng không sợ lạc đường.

Đi tới trước một cánh cửa sắt rỉ sét loang lổ, Thường Thanh móc chìa khoá ra, mở cửa. Bỗng qua một cái sân nhỏ chưa tới ba mét vuông, đẩy cửa phòng ra, liền thấy xung quanh tối đi không ít.

Anh ta cũng không bật đèn mà ngồi trên chiếc ghế rách cạnh giường đất, mở radio; giọng nói khàn khàn vang lên kể về Loạn thế kiều hùng.

Truyện về Trương Tác Lâm từng là cái chủ tịch Thường thích nghe nhất, mỗi lần nghe đều thấy nhiệt huyết sôi trào, suy nghĩ miên man.

Xuất thân thấp hèn thì sao? Vẫn trở thành bá chủ một phương đấy thôi! Chỉ là khi đó, trong mắt người khác, lý tưởng của anh ta thật mơ mộng hão huyền.

Mẹ Thường luôn thở dài: “Nếu con có thể phát tài thì lợn mẹ cũng bay được mất! Nhanh tìm một cô gái tốt rồi kết hôn đi!”

Giờ Thường Thanh trở thành một phú ông lớn, lợn mẹ vẫn đi trên mặt đất đấy thôi. Nhưng mẹ Thường lại không thấy được, năm năm trước bệnh tim của bà tái phát, chẳng nói gì được đã đi luôn.

Thường Thanh từ nhỏ đã không có cha, là một mình bà nuôi lớn anh, tiếc rằng bà lại không có phúc hưởng lộc của con.

Anh ta mua lại ngôi nhà cũ nát này chẳng vì điều gì khác ngoài lưu cho mình một nơi để tưởng niệm. Ngồi trong phòng, cảm giác như mẹ đang vừa sàng than, vừa nói dông dài chuyện cái trắng lại tăng giá.

Chuột trên nóc nhà vẫn chạy tới chạy lui.

Bác gái Dương sát vách bắt đầu xào rau, tiếng muối va vào chảo keng keng. Bà có ba căn nhà đều cho thuê nên cũng xem như là hộ giàu có trong xóm. Mỗi lần mùi thịt bò hầm củ cải nhà bà ấy bay qua, mình lại thấy đói vô cùng, vừa ngửi mùi thịt và nuốt nước bọt, vừa ăn dưa chua mẹ làm.

Cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, đã không còn sớm, lát còn phải đi xã giao với một khách hàng nữa. Bữa này ăn gì nhỉ? Bào ngư gì đó đã chán ngấy rồi, được thiện cũng không tệ lắm...

Lúc ra khỏi nhà, nỗi buồn lòng trên tình trường sớm đã bị cảm giác thành công làm tiêu tan. Chủ tịch Thường lại phấn chấn tinh thần!

Họ Bạch, mày là cái rắc ý! Bỏ đây chính là một kẻ kiêu hùng thời nay, để xem ông nội ta trừng trị mày thế nào!

9. Chương 9

Gần đây, thành phố tiến thành quy hoạch, đi đâu cũng thấy đào nhà, mở rộng đường. Thị trưởng Bạch mới nhậm chức dứt khoát ném hết tiền của mấy năm vào kế hoạch này.

Bộ mặt thành phố đích thực tiến bộ rất nhanh, nhưng thầy cô và nhân viên cơ quan ở đâu cũng oán hờn.

Giá cả leo thang, tiền lương lại chẳng tăng tí nào. Sao không tăng tiền lương hả? Toàn bộ tiền đều bị thị trưởng lấy đi tu sửa đường xá rồi còn gì, nghe đâu ngay cả quỹ hỗ trợ người nghèo cũng lấy luôn.

Thường Thanh thăm giờ ngón cái, thị trưởng Bạch này chắc chắn sẽ làm lên cao đây. Làm quan muốn có thành tích thì phải dát vàng lên mặt.

Lãnh đạo bên trên xuống thị sát, thấy bộ mặt thành phố được hiện đại hoá, liền nghĩ thị trưởng quản lý tốt! Ai quan tâm dân chúng ăn gì chứ!

Hơn nữa, cải tạo nội thành trên diện rộng thì tất cả thương nhân phát triển nhà đất đều trông ngóng được hợp tác với chính phủ, trăm ngàn lợi ích ở phương diện này không nói cũng rõ. Hành động này của thị trưởng Bạch, về công về tư thực sự là trăm lợi mà không có hại!

Buổi gọi thần công trình ngày hôm nay diễn ra rất vui vẻ, ai nấy cũng thoả mãn đi về. Sau đó là tiệc rượu, các nhân vật có máu mặt đều tới tham gia. Bởi vì cho phép gia quyến đi theo nên mùi buôn bán cũng bị hoà tan đi ít nhiều, ngược lại có vẻ ảm áp.

Chủ tịch Thường đang trò chuyện với mấy đầu não trong thành phố, đột nhiên đảo mắt thấy Bạch Uy đã một tháng không gặp. Mặt Bạch thiếu gia đã bình thường hơn không ít, màu da lúa mạch cũng lộ ra vẻ anh tuấn.

Nhưng mà tình địch gặp nhau ngoài đổ mặt tía tai ra thì trong mắt đồng chí Thường, anh đẹp trai này chỉ là một trái dưa héo tảo nứt mà thôi.

Chứa kíp oán thầm họ Bạch, ánh mắt Thường Thanh đã bị cậu trai phía sau y thu hút. Tiểu Dã vẫn đẹp mê người như vậy, bộ âu phục bằng nhung lại càng làm eo thon chân dài lộ rõ, mái tóc mềm mại hơi rung rung theo từng bước đi.

Hai người họ không trông thấy Thường Thanh, Bạch Uy đang kéo giám đốc Vương ở sở giáo dục, thân thiện nói gì đó, rõ ràng là có liên quan đến Trì Dã, chỉ thấy giám đốc Vương không ngừng đánh giá Trì Dã vẫn luôn cúi đầu.

Thường Thanh tìm một góc yên tĩnh, len lén nhìn Trì tiểu công tử. Vừa mới nếm được một miếng ngon đã bị người ta rút mất đĩa, anh ta cảm thấy, giờ nhìn tiểu công tử này còn thấy đói khát hơn lúc chưa thao được cậu.

Một lát sau, Trì Dã không chịu nổi bầu không khí náo nhiệt, nhỏ giọng nói với Bạch thiếu gia vài câu rồi một mình trốn lên phòng nghỉ trên lầu hai. Các cô các chú trong phòng đều từng là đồng liêu của cha mình, ánh mắt sấm soi kia thực khiến cậu bất an.

Thường Thanh nhân lúc rảnh cũng chuồn êm lên lầu hai, bởi vì kết cấu mở nên trên này rất thoáng đãng, chỉ có một gian phòng nghỉ đóng kín.

Đẩy cửa ra, trong không gian tối tăm không thấy được bóng dáng Trì Dã, nhưng lại thấy âu phục của cậu được đặt trên sô pha. Thường Thanh đi ra ngoài tìm một vòng, phát hiện trong phòng vệ sinh bên cạnh có tiếng nước tí tách.

Thường Thanh cười đắc ý rồi trở lại phòng nghỉ, kéo tấm rèm cửa khiến căn phòng trở nên ám muội, sau đó anh ta dựa vào cửa kiên nhẫn đợi Trì Dã quay vào.

Chỉ lúc sau, cửa bị người mở từ bên ngoài. Thường Thanh nhanh chóng khoá trái cửa lại, sau đó ẩn người nọ lên sô pha và hôn.

Đầu lưỡi dày theo kẽ răng chui vào trong, linh hoạt quấn lấy đầu lưỡi đang ngậy sũng. Đồng thời bàn tay to cũng vói vào trong quần, nhẹ nhàng vuốt ve thứ đang ngủ đông kia. Chỉ khê dùng móng tay khảy vài cái mà người dưới thân đã lập tức khó nhịn, hơi run run, chất nhầy tiết ra khiến tay anh ta dính dính ướt ướt.

Sự hưng phấn rõ ràng như vậy khiến Thường Thanh vui vẻ trong lòng, xem ra cuối cùng nhóc con cũng thông suốt rồi, cái thứ đang hưng phấn lại chủ động cọ vào tay anh ta. Thường Thanh cũng lấy lão nhị của mình ra, cùng ma sát với người dưới thân, còn lưỡi thì quấn mút càng thêm nồng nhiệt.

Vốn Thường Thanh không tính làm gì nhóc con, chỉ nghĩ rảnh rồi chiếm chút tiện nghi giải cơn khát thôi, nào ngờ lần quỷ nhiều tình dục lại diễn ra suôn sẻ vậy, thật sự khiến tâm lưu manh nở hoa.

Chính lúc Thường Thanh chuẩn bị tiến thêm bước nữa, công thành chiếm đất thì người phía dưới lại duỗi ngón tay đến khe mông anh ta, đồng thời khàn giọng nói: “Tiểu Dã, anh muốn em...”

Đột cụt nóc! Thường Thanh lập tức hoá đá tại chỗ, chỉ cảm thấy sấm chớp đánh ầm ầm trên đầu! Phía dưới, mịa nó là đứa nhỏ xui xẻo nhà ai đây?

Anh ta nhảy dựng lên, cơ thể phản ứng nhanh hơn cả bộ não, xoay người muốn đi.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng đập cửa: “Ai ở trong đây? Phiên mở cửa cái, quần áo của tôi ở bên trong!”

Người trong phòng nghe rất rõ tiếng của cậu, thế nên người đang nằm trên sô pha cũng như bị chó cắn, bật dậy mở đèn.

Ánh sáng đã xua đi tình triều ái muội mới nãy, chiếu sáng hai kẻ xui xẻo.

Bạch Uy nhú mày chỉ vào Thường Thanh, mặt biến dạng như thấy gián ăn thịt người. Mà Thường Thanh cũng hoảng sợ không kém gì so với Bạch đại thiếu gia.

Dưới ánh đèn sáng trưng, hai người phát hiện lão nhị của mình vẫn còn thò ra ngoài quần, bèn vội vàng thu thẳng con mình lại.

Không đúng! Bạch Uy nghĩ.

Thường Thanh này rõ ràng không ở trong phòng để chờ mình, vậy hắn ta chờ ai? Khi quét mắt đến chiếc áo vest bằng nhung trên sô pha, đây nào đang tắc thoát cái thông suốt!

Họ Thường này đang đợi tiểu Dã!

Liên tưởng đến cảnh trông thấy tiểu Dã trong công ty họ Thường lúc trước, ẩn tình mấy lần truy hỏi cũng không có đáp án lập tức hiện lên sinh động!

Bạch Uy cảm thấy máu toàn thân dồn lên não! Sau khi hét một tiếng như ác lang, y đánh mạnh về phía Thường Thanh.

Chủ tịch Thường cũng phần nộ vô cùng, thẳng nhai họ Bạch kia thoáng cái đã cầm ngón tay vào hậu môn mình, chứng tỏ bình thường luyện tập không ít. Một tháng qua không biết y đã làm Trì Dã bao nhiêu lần rồi.

Thấy y nhào tới thật gài đúng chỗ ngựa, hai người liền quần nhau.

Trì Dã ngoài phòng nghe được tiếng đánh nhau trong phòng, cũng luống cuống. Chốc lát sau, cậu đã dẫn nhân viên khách sạn tới.

Thường Thanh đang túm tóc Bạch Uy, định cho y thâm đen một mắt thì nghe được tiếng bước chân lộn xộn, liền tỉnh táo lại.

Giờ mình đang oánh con trai thị trưởng đấy! Cha người ta chính là kẻ nắm giữ đường tiền tài của mình đó. Vì thế, anh ta bắt đầu buông tay. Bạch công tử đầu chịu bỏ qua cơ hội này, nắm đầm bay về phía Thường Thanh như mưa trút. Chủ tịch Thường cũng không né tránh mà cố ý để trúng mấy quyền lên mặt.

Khi cửa phòng nghỉ bị người phá ra, đập vào mắt mọi người chính là Thường Thanh bị đánh cho hấp hối và Bạch đại thiếu đang cười trên người anh ta, đánh đến quên mình.

10. Chương 10

Tiếng đánh nhau trên lầu đã kinh động đến thị trưởng Bạch. Lão tiên sinh vừa vặn trông thấy tư thế cười ngửa của con trai mình qua khe cửa.

Điều làm ông ta kinh hãi, chính là con mình trước giờ vẫn rất mẫu mực, chưa từng khiến người lớn lo lắng, giờ lại ở trong trường hợp quan trọng trình diễn võ thuật. Nó đã chịu kích thích gì đây?

Thị trưởng Bạch xông lên kéo thẳng con xuống và lớn tiếng chất vấn: “Uy Uy! Con đang làm gì vậy!”

Bạch thiếu gia nhìn đoàn người có nam có nữ tiến vào phòng, lại trừng mắt nhìn Thường Thanh đang rên hừ hừ trên mặt đất thì thấy hận đến ngứa răng.

Thường Thanh gắng gượng đứng dậy, mở đôi mắt bị đánh sưng vù và giải thích: “Thị trưởng Bạch đừng trách tiểu Uy, lần trước cậu ấy đến công ty tôi gặp chút hiểu lầm, cũng phải trách nhân viên chỗ tôi không hiểu chuyện, còn kinh động đến cục cảnh sát. Con nhà ai chả có lúc tuổi trẻ khí thịnh, hết giận là tốt rồi, không sao đâu, không sao đâu!”

Chỉ hai ba câu anh ta đã giải thích tuốt tuồn tuột, Bạch thiếu gia đầy bụng uất ức nhưng chẳng thể để người biết, chỉ đành run run chỉ tay vào Thường Thanh: “Người... người...”

Chủ tịch Thường nghĩ thầm: “Tao là ông nội mày đấy! Người cái rắm!” Sau đó càng rên lợi hại hơn. Có cấp dưới hiểu chuyện lập tức đưa chủ tịch nhà bọn họ đến bệnh viện.

Lúc đi ngang qua Trì Dã, Thường Thanh còn cố tình dùng vai đụng vào cậu.

Cái đồ buông thả, thật đúng là mịa nó gây tai họa mà, ông đây đều vì ngươi mà bị thương thê thảm! Đôi mắt to của Trì Dã oán hận nhìn chằm chằm mặt đất chứ không thèm liếc chủ tịch Thường.

Trong mắt người khác, cú chạm này chỉ là vô ý, nhưng đối với Bạch thiếu gia, đó chả khác gì khiêu khích.

“Họ Thường! Ta không để yên cho người đâu!” Đúng lúc Bạch thiếu gia lên cơn thì thị trưởng Bạch lớn tiếng quát.

Thường Thanh héch càm rời đi, để lại cục diện rối rắm cho đồng chí tiểu Bạch.

Nếu bị thương thê thảm, đương nhiên phải nằm viện. Từ khi vào phòng bệnh cao cấp nằm, chủ tịch Thường chưa có lúc nào yên, mấy ngày nay cứ tiếp khách tới thăm hết đợt này đến đợt khác, hoa tươi xếp thành một ngọn núi nhỏ. Đặc biệt thị trưởng còn tới thăm vài lần, sự rộng rãi độ lượng của Thường Thanh đã để lại ấn tượng sâu sắc cho thị trưởng.

Mỗi ngày đều phải tới tới thì dòng người mới rút dần, nhưng tới giờ cơm chiều hôm nay thì có một vị khách đặc biệt đến.

Trương Hiểu Vận là con gái cưng của chị Lưu kế toán. Cô bé xinh xắn này năm nay tốt nghiệp học viện kịch của tỉnh, cả người toát ra phong thái ngôi sao, nhưng cô không gặp thời nên chẳng thể lên cao được, ngay cả cái gọi là lễ biểu dương gì đó, cô cũng không đến lượt!

Cô nàng tốt nghiệp xong không nhận được lời mời nào liền chạy về nhà. Sau khi thăm thía lời răn dạy của mẹ, cô đã hiểu việc cấp bách nhất của con gái là tìm một tấm chồng tốt.

Thường Thanh là thanh niên tài tuấn như vậy, tự nhiên không thể để rơi vào ruộng người ngoài rồi. Lúc đầu Trương Hiểu Vận không bằng lòng lắm, nhưng sau khi ăn cùng Thường Thanh một bữa, cô phát hiện người ngoài ngoai trừ hơi thô lỗ ra thì chẳng có khuyết điểm gì to tát.

Tuy là một thương nhân, nhưng bề ngoài lại giống võ biên hơn, mày rậm mắt to, rất đàn ông. Đáng quý nhất chính là anh ta không có bụng bia!

Tìm một người không có bụng bia trong đám kẻ có tiền khó cỡ nào chứ! Cô Trương cân nhắc tới lui cuối cùng cũng chịu người ta. Vì thế cô nàng bỏ thái độ tự cao tự đại, rảnh rỗi liền đến bồi dưỡng tình cảm với Thường Thanh.

Thường Thanh cảm thấy việc một sinh viên rất có khí chất nghệ thuật như cô đi bên mình chắc chắn có thể đề cao con mắt của mình.

Quan trọng nhất là mẹ cô ấy, có thể nói là đồng minh thân thiết cũng là quan trọng đối với sự nghiệp của mình. Từ khi công ty được thành lập, chị Lưu đã tốn biết bao công sức, sau này nhân viên công ty đổi hết người này tới người khác, chỉ mình chị vẫn ngồi nguyên. Hễ là công ty lớn, được mấy cái có sổ sách sạch sẽ chứ? Bản lĩnh làm đẹp sổ sách của chị Lưu thì không ai bì kịp, vừa đến cuối năm, nhất định chị Lưu sẽ cùng các kế toán cấp dưới ở lại công ty liền một tuần để đối chiếu sổ sách.

Dù kiểm toán vẫn đến công ty để hạch toán sổ sách định kỳ, nhưng Thường Thanh vẫn không sợ, kế toán viên cao cấp của công ty kiểm toán chính là chị Lưu!

Ngẫm lại cũng vui, chị ta dẫn người của công ty kiểm toán tới kiểm tra sổ sách mình làm thì có thể có nhầm lẫn gì được?

Cho nên, Thường Thanh đắc tội thị trưởng cũng không thể đắc tội chị Lưu, đó chính là quý nhân của mình mà! Lấy Trương Hiểu Vận, nhìn thế nào cũng là vụ mua bán có lời.

“Thường Thanh, bao giờ thì anh ra viện? Anh đã đồng ý dẫn em đến Hongkong mua sắm mà, sắp sang mùa mới rồi!” Trương tiểu thư nửa nằm trong lòng anh ta làm nũng.

“Muốn đi thì đi đi. Nếu anh không rảnh sẽ phái hai người trong công ty đi cùng em, chuyên xách đồ cho em luôn!” Nói xong liền hôn một cái lên mặt Trương Hiểu Vận. Lớp phấn dày trên mặt Trương tiểu thư khiến anh ta thâm nhứ mày.

“Mặc kệ! Em không ở trường được thêm ngày nào nữa đâu! Sắp tức chết rồi!”

Trương Hiểu Vận không trở thành ngôi sao đang làm giáo viên nhạc ở trường trung học, đứng trên bục giảng cũng phần nào thoả mãn được ham muốn thể hiện của cô. Có điều gần đây trong công việc có chút chuyện không được như ý, hôm nay liền nói với chủ tịch Thường.

“Ai chọc giận cục cưng của anh vậy?”

“Anh nói coi có phải đầu hiệu trưởng bị úng nước rồi không, hôm kia ông ta lại thuê thêm một giáo viên nhạc nữa. Anh xem xem, trường trung học nào có tới hai giáo viên nhạc chứ? Nghe đầu hần ta chính là đi nhờ giám đốc sở giáo dục. Hậu thuẫn lớn lắm!”

Thường Thanh nghe được sự chua xót trong lời nói của cô, chắc chắn là ở trường bị người ta xem thường, không qua mặt được nên muốn mình ra mặt đây.

“Ai vậy, có bản lĩnh đi nhờ giám đốc vậy? Anh có biết không?”

“Kỳ thực cũng không giỏi gì lắm, là một tên ăn chơi trác táng thôi. Nghe nói cha hắn trước đây là cục trưởng cục nhà đất, vì làm trái pháp luật nên bị xử bắn...”

Thường Thanh ngồi bật dậy làm cô nàng bị dọa sợ.

“Hắn tên là gì?”

“Trì Dã.”

Thường Thanh nghĩ: sáng mai liền ra viện! Đến trường học thị sát tình hình dạy học!

Giữa trưa hôm sau, chủ tịch Thường tí tởn chạy đến trường, mượn danh nghĩa đến thăm hôn thê để đi khắp các lớp học.

Bởi vì đang giờ nghỉ trưa nên lớp học rất yên tĩnh, phòng giáo viên cũng không có ai. Đi dọc theo hành lang là tới phòng nhạc nằm ở chỗ vắng vẻ nhất.

Cánh cửa sắt cách âm cũng không được đóng chặt. Thường Thanh nhìn qua khe cửa, hình ảnh hoạt sắc sinh hương lập tức đập vào mắt. Qua khe cửa hẹp chỉ có thể loáng thoáng trông thấy hai bắp đùi tuyết trắng đang run run, giữa hai chân còn có một cái đầu đang nhấp nhô lên xuống.

11. Chương 11

Thường Thanh dán mắt vào nhìn kỹ. Đờ! Cấm sừng bố à! Anh ta thấy Trì Dã đang dang rộng chân, giữa đầu ra phía sau, giống như đang giãy giụa, lại giống như không có sức lực.

Mà cái tên chôn đầu vào quần cậu, nhìn thế nào cũng giống Bạch Uy. Thường Thanh có thể để cho hai người bọn họ thoải mái thế này ư? Anh ta đang muốn đẩy mạnh cửa phá vỡ gian tình thì thấy Trì Dã đẩy Bạch Uy ra.

“Đủ rồi! Anh muốn chứng minh cái gì?” Giọng Trì Dã lộ ra tuyệt vọng.

Thường Thanh thấy rõ, vật giữa hai chân Trì Dã dính nước bọt lấp lánh, xem ra đã ở trong miệng Bạch Uy khá lâu, nhưng nó vẫn mềm oặt.

Tiếng Bạch Uy phun ra từ kẽ răng: “Bao lâu rồi?”

Trì Dã không đáp, chỉ cúi đầu mặc quần, có thể thấy bàn tay thất thất lưng không ngừng run rẩy, tiếp đó, một giọt nước lớn rơi xuống.

Thường Thanh bỗng nhớ đến, lúc tiểu công tử ở trên giường anh ta chưa từng có cao trào. Vừa bắt đầu dùng sức khiêu khích, còn có thể cương, sau đó hoàn toàn không có phản ứng. Nhất thời, cảm giác khó chịu là lạ dâng lên trong lòng.

“Hắn ta làm gì em? Nói đi!” Trong phòng học vắng vẻ, tiếng Bạch đại thiếu vang vọng.

Trì Dã rút cuộc cũng ngẩng đầu: “Anh đừng hỏi, em giờ... rất ghét việc này... Chúng ta chia tay đi.”

Trong phòng học bắt đầu vang lên tiếng gào thét. Thường Thanh len lén rời khỏi.

Anh ta đã tiêu hoá được nội dung vừa nghe.

Trì Dã bị liệt dương, hình như bởi vì anh ta. Trì Dã muốn tách khỏi họ Bạch, cũng vì anh ta.

Điều này không ổn chút nào!

Tựt lại là công phu trên giường của lão Thường ta không ra sao ư?

Sự sỉ nhục vì năng lực của bản thân bị phủ định đè bẹp niềm vui khi nghe được hai người chia tay.

Thường Thanh thở phì phì đi ra khỏi trường, đung mắt Trương Hiểu Vận đi ăn về anh ta cũng không có lòng dạ ứng phó, chỉ tìm một cái cớ rồi về công ty.

Đi vào văn phòng, chủ tịch Thường bật máy tính, tìm kiếm cẩn thận nguyên nhân gây ra bệnh liệt dương. Nghiên cứu nửa buổi liền phát hiện ra nhân tố tâm lý chiếm phần lớn.

Cả ngày hôm nay, đồng chí Thường đều lặn ngụp trên mạng, lúc mấy nữ thư ký vào phòng đưa tài liệu đã vô ý nhìn thấy trang web. Trong lòng các cô liền thấy xót thương thay cô Trương, vất vả lắm mới kiếm được một kẻ có tiền đi, không ngờ lại sủng mê, vậy cuộc sống sau khi cưới sẽ thế nào đây?

Nhưng chủ tịch Thường thì càng ngày càng tức giận. Bây giờ, ngay cả nữ cũng có thể biến thành nam, bệnh liệt dương là cái heo gì chứ! Xài viagra là xong hết!

Ưu điểm lớn nhất của chủ tịch Thường chính là dám làm! Trong mắt không bao giờ có chuyện sầu lo. Về phần nỗi đau trong lòng tiểu Dã công tử, anh ta chưa trải qua nên cũng lười suy nghĩ.

Lục tấm ảnh trong ngăn kéo ra, Thường Thanh thích ý nhìn, còn ngâm nga điệu dân ca “Tình yêu của người kéo thuyền”(1) nữa.

Trên bức ảnh là tiểu Dã còn đang học cấp 3, cậu mặc đồng phục ngồi trên cỏ, mỉm cười ngọt ngào nhìn ống kính.

Có điều chẳng tới vài ngày, Thường Thanh đã không cười nổi.

Một người tùy tiện xông vào văn phòng, Thường Thanh liếc y cái liền thấy đau mắt. Nhưng mà vẫn phải đắp cái mặt tươi cười lên: “Ngon gió nào đưa Bạch công tử cậu tới đây?”

Bạch Uy không trừng mắt mà cũng học theo anh ta, ngoài cười nhưng trong không cười: “Lần trước chúng ta âm ỉ cũng chả vui về gì, cha tôi vẫn bảo tôi tự mình tới xin lỗi anh. Hôm nay vừa lúc đi ngang qua, tôi liền lên gặp.”

Thường Thanh hơi mơ hồ, không hiểu y đang tính cái gì, bèn thăm bảo bản thân cẩn thận: “Khụ! Chuyện mất mặt ấy tôi đã quên từ lâu rồi. Nhưng cậu còn có lòng đi một chuyến thì, nào, đứng giữa trưa, tôi mời cậu ăn.”

Kỳ thực đây cũng chỉ là lời khách sáo, lúc nói mông chủ tịch Thường vẫn dán trên ghế, hai chân bắt chéo không nhúc nhích.

Nhưng Bạch công tử lại không khách khí: “Được, từ khi về vẫn chưa nghiêm túc cải thiện, không cần tốn kém đâu, đến nhà hàng đi!”

Thường Thanh cười đồng ý, trong lòng lại thầm mắng: nhãi con, chạy tới đây tổng tiền bố à!

Giữa trưa là lúc người ta đi ăn nhiều nhất. Thường Thanh chọn một bàn, sau khi đồ ăn được đưa lên, hai người bắt đầu ăn.

Lúc ăn cơm, Bạch Uy hơi nhíu mày.

Một người hiện có thân phận và địa vị cao, nhưng một số chi tiết nhỏ trong sinh hoạt lại bán đứng xuất thân của anh ta.

Ví dụ như chủ tịch Thường giàu có một phương này. Tuy giờ thường ăn sơn hào hải vị, nhưng thói xấu thích nhai nhồm nhoàm khi ăn cơm của anh ta thì không thể nào sửa được. Càng thích ăn thứ gì thì tiếng nhồm nhoàm của anh ta lại càng lớn. Bình thường bạn hàng sẽ không nói thẳng tướng ăn của ông chủ Thường, có điều Thường Thanh cũng thấy chả có gì đáng ngại cả, cũng chẳng phải đàn bà, ăn nhồm nhoàm làm cái gì!

Nhưng chút nhíu mày của Bạch công tử lại khiến anh ta chú ý tới.

Tuy Bạch Uy khiến người ta rất phiền nhưng cách ăn của y lại đẹp như Trì tiểu công tử. Khi nhai không lộ răng, bưng bát cầm đũa rất tự nhiên, trang nhã. Thường Thanh vẫn thích nhìn Trì Dã ăn, giờ anh ta đã hiểu vì sao, chính là bởi sự tao nhã toát ra từ tận xương tuỷ này.

Chủ tịch Thường bắt giác dừng tiếng nhai lại, nuốt xuống một ít. Khi Bạch Uy như cười như không quăng cho anh ta một ánh mắt khinh thường thì Thường Thanh mới chợt nhận ra mình ngáy người trước mặt thẳng nhai này.

Bạch Uy nhìn chủ tịch Thường then quá hoá giận nhai mạnh vài cái xong mới mở miệng: “Dạo này tôi đang tìm việc, tiếc là vẫn chưa tìm được chỗ hợp ý, công ty anh lớn vậy, chẳng biết có thiếu vị trí nào không?”

Con trai thị trường không tìm được việc, nghe nực cười như ‘chị Cẩng’(2) không tìm được tình nhân ý.

Xem ra họ Bạch này muốn chen vào bên cạnh mình đây. Bạch công tử người ta nhẹ nhàng chứ anh ta thì không nề mặt đâu.

“Khụ, giờ xí nghiệp làm ăn không tốt lắm, cái gì cũng tinh giảm hết. Cơ sở của công ty tôi cũng thiếu người, nhưng để cậu vào đây làm thì phí hoài nhân tài quá!”

Bạch Uy không chớp mắt đáp: “Được mà, không thì tôi sẽ bắt đầu ở cơ sở, anh xem xem, ngày mai tôi đi làm được không?”

Chủ tịch Thường vui vẻ: “Hoan nghênh, rất hoan nghênh, 7 giờ ngày mai đến điểm danh!”

Sau đó Thường Thanh gọi cho thị trường Bạch, vô cùng bất đắc dĩ nói với ông ta rằng, con ông ta không nên đến cơ sở để trải nghiệm cuộc sống, nhưng anh ta lại không khuyên được.

Thị trường nói, không sao đâu, nó muốn thì cứ để nó làm, đứa nhỏ này từ bé đã kỳ lạ vậy rồi, thích bày trò linh tinh.

Thường Thanh nghĩ thầm, tiêm dự phòng rồi, còn cần chừ gì nữa? Ngược đãi y thôi!

.

(1) “Tình yêu của người kéo thuyền” là một ca khúc thịnh hành những năm 90 của thế kỷ 20.

12. Chương 12

Trong trung tâm thương mại mới khai trương có một siêu thị lớn, Bạch Uy được xếp làm tổ trưởng khu thực phẩm. Sau khi nói chuyện kỹ càng với tổ trưởng cũ, Bạch thiếu gia trong lòng liền đâm Thường Thanh thủng thành cái sàng.

Y quản khoảng hơn chục nhân viên xếp hàng, toàn đàn bà con gái ba bốn mươi tuổi. Thấy tổ trưởng mới đến là một sinh viên vừa tốt nghiệp, bọn họ đều che miệng cười, sắp mới thật đẹp trai nha.

Gần đây nhân dịp lễ tết, để đẩy mạnh tiêu thụ, siêu thị đã lập ra mấy điểm đổi tặng phẩm.

Tổ trưởng Bạch dẫn mấy tổ viên đi phát dầu đậu nành, áo lót vân vân cho khách hàng. Khách hàng đổi tặng phẩm nhiều ơ là nhiều, lần đầu tiên Bạch Uy biết rằng, nhìn đông người cũng hoa mắt.

Hết một ngày, chân đứng đến mỗi nhừ, cuối cùng kiểm kê chỗ hàng còn lại thì lại thiếu mất 10 bộ áo lót và một thùng dầu đậu nành. Các tổ viên đều tròn tròn mắt, một bộ áo lót 120 tệ, còn thùng dầu kia tổng cộng gần 2000 tệ đó! Sáng mai nhất định phải đối chiếu với chủ nhiệm, đến lúc ấy không chỉ phải bồi thường vì làm mất hàng thôi đâu, khi đánh giá cũng sẽ bị trừ tiền thưởng nữa.

Mấy người bình thường không thể nào hoà hợp, giờ lại bắt đầu chỉ trích nhau.

Cái gì mà “Hôm nay cô vào WC nhiều quá, không thì đâu mất nhiều vậy?” hoặc là “Tôi thấy mấy món đồ kia chắc là lúc cô gọi điện, người ta thuận tay xách đi rồi!”

Nói rồi lại nói, then quá hoá giận, mấy lời thô tục bắt đầu văng ra, đủ loại tên ngăm được bắn ra, thể hiện mặt bà tám của đàn bà con gái.

Bạch Uy không hay tiếp xúc với dân lao động, cho nên không hiểu hết được mấy lời ‘mộc mạc’ của họ, thành thử mông tai y cứ ong ong cả lên.

Cuối cùng, tất cả mọi người nhìn tổ trưởng Bạch.

Bạch Uy thấy các thím cũng mệt cả một ngày rồi, cơm trưa cũng chưa được dùng còn phải đền tiền cho siêu thị, thật là đáng thương. Cuối cùng, y móc ví ra, lấy tiền lên lầu trên mua áo lót. lại ra siêu thị mua dầu đậu nành, xem như bù vào chỗ thiếu.

Khi Bạch thiếu gia ra khỏi lối đi dành riêng cho nhân viên thì cả người cứ lắc lắc lư lư.

Thường Thanh ngồi trong xe nhìn về từ xa xa, trong lòng rất dắc ý. Oắt con, xem mi trụ được bao lâu!

Buổi tối chủ tịch Thường không phải đi xã giao, anh ta muốn đến trường đón Trì Dã. Chạy xe thật nhanh đến trường xong, anh ta lén canh ở cửa, kiên nhẫn chờ. Dòng người đã đi hết, nhưng cũng không thấy tiểu Dã đâu.

Thường Thanh chạy vào trong trường, tìm một vòng rồi tìm đến phòng nhạc. Từ sau cửa vang lên tiếng nhạc du dương, chỉ nghe đã biết là Trì tiểu công tử đang đánh đàn trong đó.

Nhìn vào, thân hình thẳng tắp của Trì Dã đập vào mắt. Tựa như hiện giờ trong thế giới của cậu chỉ có cây piano trước mặt, ngón tay thon dài linh hoạt lướt nhẹ, trong nốt nhạc không hề có sự chua xót khổ sở của hiện thực. Quý công tử an nhàn không màng danh lợi, chỉ đắm mình trong âm nhạc ngày xưa lại xuất hiện.

Chỉ có người đơn giản như Trì Dã mới có thể đánh được thứ âm nhạc thuần khiết thế này.

Thường Thanh tham lam nhìn chằm chằm tiểu Dã, mộng xuân trên chiếc piano lại rục rịch ngóc đầu.

Đang định đẩy cửa vào thì có người đứng sau vỗ vai anh ta.

Nhìn lại, ngoại trừ sao chổi Bạch Uy ra thì còn có thể là ai được chứ!

Chủ tịch Thường bị sắc tà hoả, tí nữa thì không khống chế được đuổi họ Bạch đi. Xem ra Bạch Uy cũng giống anh ta, y đang cố sức phồng mang trộn má khi ép đàn điền!

Hai người phòng mặt như éch đối khí một hồi xong, Thường Thanh liền mở miệng trước: “Ày, sao khéo vậy! Tôi tới đón bạn gái, vừa lúc đi ngang qua đây, cậu nói xem, tiếng piano này thật dễ nghe!”

Bạch thiếu gia liếc mắt nói: “Cũng đâu đàn ‘thập bát mô’, anh vĩnh cao thế làm chi!”

Thường Thanh cúi đầu nhìn, cái quần vải không bọc được côn thịnh kia, đang phồng lên như cột buồm.

Nhưng bàn về đánh trống lảng thì Thường Thanh không sợ ai cả, cái miệng kia còn cứng hơn phía dưới ấy chứ!

“Tôi không ngại nói với cậu đâu! Tôi có một tâm bệnh, đó là chột lỗ sau thì phía trước liền ngứa!”

Một câu nói liền gợi lên hồi ức bi thảm nhất của Bạch thiếu gia, y thật muốn chặt đứt ngón tay đã sờ đến lối vào âm u kia mà. Suy cho cùng y vẫn là người trẻ tuổi, cho nên không chịu được sỉ nhục, bèn tiến lên túm cổ áo Thường Thanh.

Thường Thanh rất ung dung chờ nắm đấm của Bạch Uy, nào ngờ quả đấm đánh tới trước mặt anh ta thì rút về.

Bạch thiếu gia héch mũi với anh ta, nghiêng răng nói: “Chuyện hôm đó chỉ là hiểu lầm, đừng có nói với ai!”

Nói xong thì chột ý thức được mình đứng gần họ Thường quá, y liền trưng ra vẻ mặt ghét bỏ rồi buông tay ra và lùi về mấy bước.

Thường Thanh rất ghét kẻ khác tỏ ra hơn mình một bậc trước mặt anh ta.

Chán ghét ông hả? Sao lúc hôn môi không thấy thế đi! Lưỡi còn dính lấy người ta! Miệng ông súc nước súc miệng có tiếng hàng ngày đấy, cực thơm luôn! Có ghét cũng là ông đây ghét cái miệng thối mới từ châu Phi

trở về của mi ý! Chả biết đã từng hôn gái Phi châu chưa? Không đúng, y là thủy tinh (tiếng lóng chỉ gay), muốn hôn cũng là hôn J đen (tiểu jj của các bạn châu Phi)! Đệt!

Nghĩ nghĩ, lại thấy hơi hơi buồn nôn, phản ứng còn mạnh hơn cái vị đối diện ấy chứ! Anh ta lập tức quyết định, ngày mai cho tên họ Bạch này đi giày thép luôn!

Công việc trong siêu thị thực ra cũng chẳng dễ làm, nhất là siêu thị lớn. Việc sắp xếp hàng hoá vào sáng sớm mỗi ngày tốn không ít thời gian, mà tổ trưởng còn mệt hơn cả nhân viên nữa chứ.

Lần đầu tiên Bạch Uy biết được rằng, ngay cả dịp cuối tuần nhiều ca sớm cũng phải đến gần 10 giờ mới tan ca. Con trai thị trưởng cư nhiên cảm nhận được sự chua xót của người làm công trong xã hội mới.

Có mấy lần đi qua, Thường Thanh thấy y mặc bộ áo xấu xấu bẩn bẩn rộng thùng thình, nhân lúc siêu thị chưa mở cửa, nằm giữa giá hàng ngủ bù.

Nhưng dù vậy, Bạch đại gia vẫn kiên trì, cả một tháng cũng không kêu ca.

Nếu không phải còn có Trì Dã ở giữa, Thường Thanh cảm thấy mình có thể làm bạn với Bạch Uy.

Công bằng mà nói, Bạch Uy cũng có gien làm lãnh đạo.

Mấy bà cô lễ mễ chậm chạp kia cũng chẳng dễ quản đâu. Dễ dãi, các bà lại chả héch mũi lên mặt; nghiêm khắc, các bà lại khóc lóc kêu gào. Nhưng Bạch Uy lại có thể khiến các bà ngoan ngoãn tuân theo.

Mà hiếm thấy nhất chính là, y không có cái kiểu ta đây, y có thể tán dóc vài câu với bác gái dọn vệ sinh, thỉnh thoảng còn giúp bà ấy quét dọn vùn vùn.

Thường Thanh cảm thấy Bạch lão bí thư nói cực có lý: đứa nhỏ như vậy rất có tiền đồ!

Nhưng nghĩ đến mấy lần mình bị họ Bạch phá rối, không thuận lợi quấy rầy tiểu Dã, chút hảo cảm này liền tan thành mây khói!

13. Chương 13

Họ Bạch này bị ngược đãi suốt như vậy mà cũng không rút lui, thật khiến người ta buồn bực.

Có điều chỉ vài ngày sau, một cú điện thoại của thị trưởng Bạch đã giải đáp giúp anh ta. Giờ Thường Thanh có quan hệ không tồi với thị trưởng, thỉnh thoảng còn có thể tán gẫu chuyện ngoài công việc.

“Đứa nhỏ này giở tính bướng bỉnh ra với tôi, tự mình xuất ngoại không tính, còn muốn tôi giúp bạn nó lo liệu chuyện xuất ngoại, không đồng ý nó thì nó làm loạn cả nhà lên. Chẳng có cách nào, tôi đành nói với nó, nếu con có thể làm thuộc hạ của giám đốc Thường trong ba tháng thì cha đồng ý với con. Thế là, nó đột nhiên đến chỗ cậu, khụ, khiến cậu thêm phiền phức rồi!”

Thường Thanh ngoài miệng đáp lời nhưng trong lòng lại quay ngoắt 180 độ. Xuất ngoại với ai? Dừng mắt rón cựa nghĩ ra được.

Muốn vứt ông sang một bên để ra nước ngoài hú hí? Không có cửa đâu!

Chủ tịch Thường liền suy xét xem có nên cho họ Bạch chẳng được an nhàn không. Khiến người ta khó chịu cũng là một môn học, mấu chốt là để mình đứng ngoài.

Cách hiệu quả nhất chính là nói về gian tình giữa hai đứa nhỏ với thị trưởng đại nhân. Nhưng mà, nói hết ngọn ngành chuyện xấu trong nhà người ta ra thì chủ tịch Thường anh cũng chả có đường tốt mà đi.

Nào ngờ, không đợi anh ta phá ra, đôi tình nhân đã mò tới cửa!

Tối khuya, bảo vệ dưới lầu gọi lên khiến Thường Thanh giật mình. Đến lúc mở cửa, anh ta còn há hốc hơn.

Bạch Uy ôm một người lên lầu, nóng ới là nóng mà trên đầu người kia còn phủ một cái áo khoác. Khi bỏ áo ra thì thấy một cái đầu chảy máu đầm đìa.

Thường Thanh bị dọa nhảy dựng, nhìn kỹ thì đó là Trì Dã, trên khuôn mặt thanh tú của cậu loang lổ vết máu.

“Sao vậy?” Thường Thanh hơi kinh ngạc, vội vàng cầm khăn ướt đến lau lau, lại thấy không ổn, bèn lấy điện thoại định gọi.

Bạch Uy nhanh tay giữ anh ta lại: “Không được gọi bác sĩ!”

Thường Thanh liền biết chuyện này không thể để người khác biết.

“Nói! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Bạch thiếu gia nghiêm mặt kể đầu đuôi. Thì ra hôm nay khi Trì Dã ra khỏi trường thì bị ba bốn người ném gạch, sau đó thì bị kéo lên xe thùng. Nếu không phải y tan ca, chạy đến đúng lúc thì không chừng nhóc kia đã bị đưa đi đâu đó rồi.

“Là ai làm?”

Miệng Bạch Uy giật giật, nhưng lại không nói gì thêm. Thường Thanh nghĩ: tiểu tình nhân của mi bị người ta chộp, mi không tìm cha lại chạy tới chỗ ta? Có ý gì? Xem chừng có nhiều bí ẩn bên trong đây?

Cuối cùng, Bạch Uy hạ quyết tâm, mở miệng nói: “Giám đốc Thường, vụ án của cha Trì Dã dính dáng đến rất nhiều người, tuy giờ đã tuyên án, nhưng vẫn có một khoản tiền lớn không biết đang ở chỗ nào, sợ rằng cha mẹ tiểu Dã cũng là làm thay người khác... Nhưng có người lại cho rằng tiểu Dã biết khoản tiền đó ở đâu, liền không tha cho cậu ấy. Giờ cậu ấy đang gặp nguy hiểm!”

Thường Thanh cười thầm một tiếng: còn một khoản tiền lớn nữa? Nếu hỏi Trì Dã thiếu gia sao không đến ngân hàng lấy tiền, vị này có thể mù tịt, trở cả mắt ấy chứ! Ai mà yên tâm giao tiền cho đứa nhóc ngổ tào thế này?

“Ôi trời, việc này cậu phải nói với thị trưởng Bạch chứ! Ông ấy có quyền lực hơn tôi nhiều!” Thường Thanh thử thăm dò.

Bạch thiếu gia lại bắt đầu cắn môi. Y quay đầu thoáng liếc Trì Dã đang ôm đầu ngồi trên sô pha, rồi kéo Thường Thanh sang phòng khác.

“Tôi muốn để tiểu Dã ở lại chỗ anh một thời gian. Nếu anh thật sự thích tiểu Dã... sẽ không nói chuyện của cậu ấy với người khác, kể cả cha tôi...”

Nói tới đây thì đã không cần phải hỏi thêm nữa rồi. Thường Thanh lẩn lộn trên quan trường, thương trường, có thể không rõ sự phức tạp trong đó sao?

Vụ án của Trì gia đã tách tầng tầng sương mù ra, để lộ một hắc động u ám, vừa nhìn vào đã thần hàn khí bức người, ai bị cuốn vào đó đều chỉ có thể rơi vào kết cục xương cốt chẳng còn!

Thường Thanh do dự, mình có nên nhận củ khoai lang nóng phồng tay này không? Tính đi tính lại một phen, liền thầm mắng họ Bạch, thằng nhóc này không làm quan thì quá tiếc!

Người trái đất đều biết anh ta và Bạch thiếu gia không hợp nhau, ai mà ngờ được Bạch thiếu gia lại giấu Trì Dã ở chỗ anh ta chứ? Y còn chột đúng tâm tư nhớ nhung Trì Dã của mình, định lấy mình làm ô dù nữa chứ! Tiểu Trì ở bên cạnh anh ta, đương nhiên đầy nguy cơ trinh tiết phía sau khó giữ, nhưng so với tính mạng, chỗ đây bị cấm một tí có tính là gì?

Hơn nữa trong lời nói, y vẫn cực lực nhấn mạnh khoản tiền lớn kia, cũng là để cám dỗ mình mắc câu. Tiền tài lại thêm mỹ sắc, thật sự quá đáng tin!

Họ Bạch có thể hạ nước cờ ngoan độc này, cũng không hề giống sự khôn ngoan mà một thằng nhóc vừa tốt nghiệp nên có.

Theo cửa phòng, có thể thấy Trì Dã đang vụng về lau đầu. Khăn mặt đã bị thấm đỏ một mảng, nhưng cậu vẫn chỉ lấy một chỗ để lau đi lau lại, cánh tay mảnh khảnh vì đau đớn mà hơi run run.

Thường Thanh lại nhớ tới con chó què kia, một xéng là có thể đập chết nó rồi! Mà hiện tại, cái xéng này đang nằm trong tay mình.

“Được! Tôi đồng ý với cậu.”

Tâm tư lại bay tới con phố phong hoa tuyết nguyệt nọ, kỳ thực ý nghĩ của Thường Thanh lúc này không hề xấu xa như Bạch Uy tưởng.

Bạch Uy thở phào nhẹ nhõm, lại bắt giắc nhíu chặt mày, sợ là đang nghĩ tới tác dụng phụ của chiêu này đây.

Thường Thanh lười phản ứng y, anh ta lấy hòm thuốc ra, thuần thực băng bó cho Trì Dã.

Tiểu Trì thiếu gia cũng không thèm nhìn anh ta mà nhắm chặt mắt lại. Mãi đến khi Bạch Uy đi, cậu mới cuống quýt kéo tay y.

“Tiểu Dã ngoan, không phải chúng ta đã nói rồi sao! Em ở lại đây đi, mọi chuyện sẽ tốt thôi.”

Trong mắt Trì Dã chứa đầy nước mắt, thân mình cậu lại càng run hơn.

Đích thân Thường Thanh tiễn Bạch Uy xuống dưới lầu, đến cửa công ty còn cố ý nhìn đồng hồ một chút.

“Không biết giờ cửa hàng tiện lợi đóng cửa chưa? Trong nhà tôi không nhiều quần áo lắm!”

Bạch thiếu gia nghe vậy xong, gân xanh trên đầu liền nổi lên, trông mắt như muốn lòi ra khỏi hốc mắt. Nhưng y lại cắn răng quay người đi ra đường cái.

Thường Thanh cười khổ thay y, tức đến vậy còn có thể nhịn được, rốt cuộc phía sau vị tiểu Trì thiếu gia kia là tai hoạ cỡ nào?

Trêu chọc Bạch Uy xong, xoay người lên lầu thì thấy Trì Dã đang sợ hãi nhìn mình, Thường Thanh bèn cố ý bày ra nụ cười bỉ ổi, thế là nước mắt tiểu Dã liền rơi lã chã.

Trên đầu nhóc con còn thương tích, dù chủ tịch Thường có cảm thú hơn nữa cũng chẳng có tâm tư làm lúc này! Kỳ thực anh ta cũng chỉ đùa một chút thôi, thấy dọa nhóc con khóc, liền thở dài: “Có ai biết, kỳ thực ta là một Lôi Phong(1) chính gốc không vậy!”

.

(1) Lôi Phong: là 1 anh hùng của Trung Quốc, là điển hình tiên tiến vì tấm gương tận tụy, nhiệt tình giúp đỡ người khác, từ những việc nhỏ như giặt đồng phục cho đồng đội hay quyên góp tiền lương cho người khó khăn.

14. Chương 14

Lấy thêm một cái gối từ trong tủ âm tường ra, thử độ êm của nó rồi đặt nó lên đầu giường mình, sau đó Thường Thanh ấn tiểu Dã ngốc nghếch lên giường.

Trì Dã run rẩy cứ như heo bị đưa lên bàn làm thịt ấy, Thường Thanh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn cau hết cả lại, thấy thế nào cũng rất đáng yêu, bèn hôn chụt một cái lên đó.

Trì tiểu công tử vẫn sợ tên lưu manh này, nhất là vô số cơn ác mộng cậu đã phải chịu trên chiếc giường này, thành thử lúc đầu chỉ hơi thiếu máu, giờ thì chỉ muốn hôn mê ngay tắp lự.

Thường Thanh vừa chơi Bạch thiếu gia một cú xong nên tâm tình bây giờ rất tốt, dịch dịch cái đầu bị thương của tiểu Dã một cách cẩn thận xong, anh ta ôm cậu, vỗ vỗ sau lưng và nói: “Mau ngủ đi!”

Nói xong Thường Thanh nhắm hai mắt lại, nhưng cái người trong lòng thì cứng như khúc gỗ. Chủ tịch Thường liền có chút không chịu ngồi yên, bàn tay bắt đầu sờ xuống. Cái kia mềm mềm nằm giữa bắp đùi trơn nhẵn, bởi vì chỉ có vài sợi lông lơ thơ nên xúc cảm tốt vô cùng. Cách một lớp da mềm mại, Thường Thanh xoa xoa noãn đản tròn tròn, còn dùng ngón tay khảy khảy vài cái.

Cho dù xoa nắn thế nào, thứ trong tay vẫn im ắng như gà con ngủ say. Thường Thanh nhớ tới cảnh trong phòng nhạc, không khỏi nhụt chí nghĩ thầm: nếu không phải thấy cậu đang yếu ớt, sợ chẳng chịu nổi thì không làm hai viên viagra không được!

Nghĩ nghĩ, cuối cùng cứ nằm vậy rồi ngủ mơ mơ màng màng.

Ngủ dậy, chủ tịch Thường thấy thần thanh khí sảng vô cùng.

Còn Trì Dã trần trọc cả một đêm, đến gần sáng mới ngủ được. Thường Thanh có hơi hiểu vì sao quân vương không lên buổi chiều sớm — ôn nhu hương là phần mộ chôn anh hùng! Nhìn tiểu Dã mặt mày thanh tú nằm bên cạnh mình, Thường Thanh thấy nhìn thế nào cũng không đủ.

Nhưng suy cho cùng Thường Thanh cũng là người làm việc lớn! Lề mề trên giường 3 tiếng xong, anh ta liền dứt khoát xỏ dép, xuống dưới lầu mở hội nghị thường kỳ.

Đi tới cửa phòng họp thì đột nhiên thấy thị trưởng Bạch và Bạch Uy ngồi trong phòng khách.

Nữ thư ký qua đón anh ta: “Chủ tịch, tôi đang muốn gọi điện cho ngài! Thị trưởng Bạch vừa...”

Thường Thanh không đợi cô nói hết đã vội vàng đi về phía thị trưởng: “Khách quý, khách quý! Ngài đến sao không gọi để tôi còn chuẩn bị!”

Thị trưởng Bạch cười đáp: “Chuẩn bị gì chứ? Tôi đâu đến vì công việc, mà chỉ là người nhà của nhân viên đến gặp sếp của con thôi.”

Chủ tịch Thường vội nói: “Hoan nghênh! Rất hoan nghênh!”

Bạch Uy vẫn bình tĩnh nhìn chằm chằm đôi chân không đi tất của Thường Thanh. Tuy Thường Thanh không để ý chuyện vật vãnh, nhưng lúc này cũng cười xấu hổ: “Ai da, hôm qua ngủ muộn quá, vừa mới dậy thôi, đến tất cũng không đi, để mọi người chê cười rồi! Ha ha...”

Thị trưởng Bạch gạt tay nói, đều là bạn bè cả, không cần chú ý tới đáng vẻ quá.

Bạch Uy thì lại siết chặt tay lại, móng đâm cả vào bàn tay.

Lần này thị trưởng Bạch tới, không có mục đích khác, mà thật sự là đến nói chuyện của con trai. Vốn là hai cha con giận dữ nhau, con trai mới đổi bỏ đến trung tâm thương mại, nào ngờ con mình lại kiên trì làm tiếp. Nhưng mà mẹ nó thấy nó làm việc ở siêu thị vất vả quá, gây xộm thì thương ới là thương, nên bảo ông đến xem xem thế nào. Chuyện riêng thế này, thật không tiện gọi điện ra chỉ thị, cho nên ông đành tự mình tới công ty một chuyến.

Thường Thanh bắt đầu cực lực khen Bạch thiếu gia, chỉ thiếu nước khen y có thể bay lên trời hái sao, xuống biển lớn bắt cá mập mà thôi!

Thị trưởng Bạch mỉm cười lắng nghe, xem ra có phần hưởng thụ.

Đột nhiên Bạch Uy xen mồm vào hỏi: “Nếu tôi làm tốt vậy thì có thể đi theo ngài học quản lý không?”

Đang ở trước mặt cha người ta cho nên chủ tịch Thường liền kéo tay Bạch Uy, chân thành nói: “Tôi đã muốn điều cậu tới bên người từ sớm rồi, nhưng cậu vẫn không muốn! Công ty rất cần thanh niên tài giỏi như cậu!”

Bạch Uy chán ghét gạt tay anh ta ra rồi cầm khăn ướt trên bàn lau lau.

Thị trưởng Bạch nghiêm nghị trách y không lễ phép, sau đó áy náy nói với Thường Thanh, đưa con bắt hiểu này giao cho giám đốc Thường cậu vậy, nó có chỗ nào không đúng thì cậu lượng thứ cho nhé!

Thường Thanh cười đáp, có gì đâu, ngài khách khí quá rồi.

Vì vậy, Bạch Uy trở thành trợ lý đặc biệt của chủ tịch Thường.

Sau đó, thị trưởng Bạch gọi điện tới, nói gần đây Bạch Uy giao du với bạn xấu, nên nếu có người đến công ty tìm nó thì cậu để ý chút.

Thường Thanh ngoài miệng dạ dạ, trong bụng lại nghĩ chắc chắn không khỏi liên quan đến vị tiểu tổ tông đang nằm trên lầu kia.

Khụ, vẫn nói “chết dưới hoa mẫu đơn, làm quý cũng phong lưu”, chẳng lẽ mình là mạng phân bón cho hoa à?

Tên Bạch Uy này cũng tiện thật, bữa trưa liền theo sát sau môn Thường Thanh lên lầu.

Thấy anh Bạch, Trì Dã liền xúc động đến chảy cả nước mắt, rồi nhào vào lòng người thân, nghẹn ngào một hồi, khiến Bạch Uy lại bắt đầu cảm tức trừng Thường Thanh.

Thường Thanh chẳng thèm phản ứng hai người bọn họ, trong bụng cực hận Trì Dã, khóc tang cái gì chứ! Chẳng phải chỉ sờ JJ vài cái thôi sao? Ông đâu có thực sự làm mi!

Bởi vì Trì Dã không thể gặp người khác nên chỉ có thể ăn ở trên lầu. Chờ quán ăn đưa cơm tới, ba người liền ngồi quanh bàn xơi cơm.

Nhìn hai thằng kia, anh gấp cho em một miếng cá, em gấp cho anh cái đùi gà, trong mắt chẳng có người khác, lần đầu tiên Thường Thanh thấy thật sự hối hận vì đã ôm cái chậu c*t này!

Nghĩ vậy là sỉ nhục Lôi Phong đó!

15. Chương 15

Bàn làm việc của Bạch Uy ở ngay trong văn phòng chủ tịch Thường. Bên người ông chủ áo vải giày vải đột nhiên có thể một anh đẹp trai khiến các thư ký bỗng thấy nhiệt tình công tác hơn hẳn. Vậy trước vậy sau, nước trong cốc Bạch thiếu gia chẳng bao giờ cạn.

Ông chủ Thường thấy vậy có hơi ghen tị, lúc không có ai, anh ta tiến đến cạnh Bạch Uy hỏi: “Cậu công kinh vậy sao!”

Bạch Uy trừng Thường Thanh như thấy c*t chó, lão Thường lại coi như không phát hiện ra: “Cậu muốn công không quá dữ thì phải chữa thôi, cha mẹ cậu mà biết cậu như vậy thì đau lòng lắm! Hơn nữa đáng về cậu thể này không tán gái cũng tiếc, gien tốt vậy, phải di truyền lại chứ!”

Bạch thiếu gia hỏi ngược lại: “Anh thì sao? Công lắm không? Muốn không công quá cũng phải chữa, biến thành công hoàn toàn. Chứ giống như anh mà làm dị tính luyến thì thật có lỗi với đồng đảo phụ nữ!”

Chủ tịch Thường bị vạ đàn ông chịu thua, cười gượng cái rồi ngồi về chỗ mình!

Mịa nó, đêm nay về sẽ chữa! Đang sẵn có cái môn trắng nộn ở trong nhà chờ ông làm đấy!

Nhưng lúc tan ca, Bạch thiếu gia chơi game trên QQ cả một ngày ở bàn bên lại gọi điện về nhà: “Mẹ à, hôm nay phải sắp xếp tài liệu công ty. Con muốn quen việc nhanh một chút nên hôm nay sẽ không về nhà... Thôi ạ! Mẹ mà gọi cho ông chủ, nhất định anh ta sẽ nói con không cần làm thêm giờ. Đừng khiến con thành ngoại lệ, con muốn tự mình đạt được thành tích!”

Thường Thanh kinh ngạc ngẩng đầu, Bạch Uy cúp điện thoại xong liền mỉm cười với anh ta: “Không muốn về nhà nghe mẹ tôi lắm lắm. Cá hấp buổi trưa ăn ngon, tối về lại gọi món đó đi!”

Thường Thanh ung dung đặt bút xuống, hơi suy tư, đem những lời thô tục đầy bụng sửa thành lời văn minh.

“Bạch Uy à, làm vậy thật chẳng có ý nghĩa. Tôi vốn có lòng giúp Trì Dã, nhưng giờ lại có vẻ giống như thừa nước đục thả câu. Nếu lo lắng thì cậu dẫn Trì Dã đi, muốn đi đâu thì đi!”

Bạch Uy lạnh lùng đáp: “Giám đốc Thường nghĩ nhiều rồi. Chủ yếu là dạo này tiểu Dã không hiểu sao bị chút tâm bệnh, chỉ cần thấy lo lắng là mất ngủ cả đêm. Lúc trưa tôi thấy vành mắt cậu ấy thâm quầng nên mới muốn giúp cậu ấy.”

Thường Thanh hừ một tiếng: “Miếu quá nhỏ, không chứa được hai vị chân thần, ngài nên sớm tìm chỗ khác đi!”

Bạch Uy đứng phắt dậy, nghiêng rằng nói: “Muốn phủ sạch quan hệ à? Chậm rồi! Anh có tin rằng nếu hai người chúng tôi ra ngoài thì ngày hôm sau, tất cả mọi người đều biết, anh bí mật giữ con trai cục trưởng cục nhà đất cũ mấy ngày hay không!”

Kỳ thực lời uy hiếp này cũng quá trẻ con.

Nhưng Thường Thanh liền tỉnh táo lại. Thường Thanh muốn cười, cười chính anh ta sao lại cứ chấp nhặt với thằng nhóc trước mặt này thế. Cái kiểu này căn bản không phù hợp với nguyên tắc đối nhân xử thế thâm hiểm của anh ta.

Có ai lại vất óc đối nghịch với con trai thị trưởng đương nhiệm chứ?

“Xem kìa, xem kìa! Anh đùa có vài câu mà chú đã coi là thật! Chú lên chỗ anh ở anh còn hoan nghênh không kịp ấy chứ! Đi! Cá hấp chứ gì? Không thành vấn đề!”

Buổi tối, Trì Dã và Bạch Uy ngủ ở phòng khách.

Một mình Thường Thanh nằm trên giường lớn trống không cảm thấy rất ấm ức bèn dứt khoát đứng dậy đến cửa phòng khách nghe thử. Lúc anh ta sửa sang nhà, chẳng ai dám ăn bớt nguyên vật liệu của ông chủ Thường cả, cho nên cửa này cách âm rất tốt!

Thường Thanh rướn đầu cả cổ xong bèn suy nghĩ chút rồi lấy một sữa bò trong tủ lạnh ra, hâm nóng và đến gõ cửa phòng khách. Bạch Uy để tay trần, ra mở cửa lấy sữa xong liền đóng sầm lại. Không sao cả, 10 phút sau, lại đưa một đĩa hoa quả tươi. Bạch Uy tức giận nói, ăn no rồi, đừng đưa nữa.

Nào ngờ, một lát sau lại gõ cửa, lúc này là đưa thêm chân.

“Anh cứ gõ cửa hoài như vậy, có để cho người ta ngủ không thể? Đừng bảo lát nữa lại dắt bò sữa vào phòng đấy?”

Lúc này, Bạch Uy không đóng cửa. Thường Thanh nhìn vào thì thấy tiểu Dã đang ngủ trên giường còn Bạch Uy thì nằm trên sofa.

Huýt sáo, cuối cùng chủ tịch Thường cũng có thể yên giấc.

Gần đây tập đoàn muốn xây dựng sân golf ở vùng ngoại ô nên khi không có việc gì Thường Thanh lại đến đó khảo sát tình hình. Dựa vào khứu giác nhạy bén của anh ta đối với tiền tài thì tiền tài sẽ chảy vào đây cuồn cuộn.

Đi qua đi lại nhìn một vòng, làn da vốn không gọi là trắng mấy giờ đã đen thêm mấy phần. Trương Hiểu Vận lại rất thích, cô ôm tay anh ta nói: “Anh yêu, anh càng ngày càng có vị đàn ông đấy.”

Thường Thanh luôn cho rằng mình rất tuấn tú, ai nói anh ta quê mùa thì chắc chắn không có khiêu phẫn mỹ. Nhưng nếu đứng cùng Bạch Uy, suy cho cùng vẫn bị thằng nhãi này cướp mất danh tiếng, phi! Y ngoài điểm trắng ra thì còn có gì?

Ngay cả cô nàng họ Trương cũng ngoài miệng khen anh ta nhưng mắt lại liếc đến cái thằng mặt trắng kia. Thường Thanh nghĩ, không phải thằng nhóc này mới về từ châu Phi sao, màu da thể nào đã khôi phục lại rồi.

Chủ tịch Thường nghĩ: không thể để mình ta phơi nắng! Lần sau đến công trường, anh ta nhất định phải xách Bạch Uy theo.

Bởi vì không mang theo tài xế nên Bạch Uy đành phải lái xe. Giờ Thường Thanh có thêm một sở thích mới, đó là rảnh rỗi thì chèn ép Bạch Uy. Bạch thiếu gia cũng chẳng ngồi không, dọc đường đi hai người thả tên ngằm bùm bùm.

Đột nhiên, Bạch Uy không nói gì.

Thấy xe phóng có hơi nhanh, Thường Thanh nhắc y đi chậm lại, kết quả Bạch Uy cứ như chẳng nghe thấy. Thường Thanh buồn bực nhìn qua kính chiếu hậu thì thấy sắc mặt họ Bạch trở nên cứng đờ.

“Sao vậy?” Thường Thanh phát hiện có gì đó không bình thường.

“Không phanh được...” Chân Bạch Uy ra sức giẫm nhưng chiếc xe cứ như con ngựa hoang thoát cương, lao ầm ầm về phía trước.

Bỗng có một con chó lao ra đường, Bạch Uy theo phản xạ muốn tránh, kết quả là chiếc xe làm một vòng cung rồi chúi đầu vào con kênh bên cạnh, phần bánh xe hất lên còn đang quay tít thò lò.

May mắn đây là xe tốt, hệ số an toàn cao nên túi hơi an toàn liền căng ra làm giảm bớt lực.

Nhưng chỉ có vậy thì hai người không thắt dây an toàn vẫn bị thương.

Thường Thanh cố sức bò ra khỏi xe trước.

“Cậu mịa nó bị dằn hả! Một con chó thôi mà, tránh cái rắm! Cứ đâm thẳng là được!”

Lúc này Bạch Uy không hề phản bác.

Thường Thanh thò đầu nhìn, thẳng nhóc này đã ngất rồi, đẩy túi khí ra thì có thể thấy đùi y đã bị cửa xe biến dạng rạch một vết lớn.

Nhìn máu chảy ra ào ạt, trong khoảnh khắc, Thường Thanh có hơi hả hê. Thế nhưng thấy khuôn mặt của thanh niên càng lúc càng tái, anh ta thở dài một tiếng rồi cam chịu cạy cửa xe ra. Cửa xe bị biến dạng ghê gớm, đến khi cánh tay Thường Thanh phát run, bả vai bị thương cũng chảy không ít máu thì anh ta mới kéo được thẳng nhóc xui xẻo kia ra. Thường Thanh cảm thấy cánh tay mình như bị tháo rời ra rồi!

Ai dám nói ông không phải Lôi Phong chứ! Lúc như thế này còn đi cứu người nữa cơ mà!

Sau khi lấy điện thoại gọi 120, Thường Thanh thấy không có ai liền khê gờ chân lên, dùng đôi giày vải đen ấn lên khuôn mặt tuần tú của Bạch Uy một vết giày cỡ 42.

16. Chương 16

Tiếc là lão Thường đã đánh giá cao hiệu suất điều xe của bệnh viện, đợi hơn 10 phút cũng chưa thấy xe tới. Gọi điện thoại hỏi thì biết xe đã đi rồi, lại liên lạc với nhân viên chăm sóc trên xe, kết quả là bọn họ chạy nhầm hướng.

Ở vùng ngoại ô có rất nhiều đường ngang, cho nên xe chạy tới gần chỗ hai người bọn họ thì lại ngoặt sang đường gần đó. Không thể nói rõ được với tài xế bị ngọng kia, mà trên đường đất cũng chả có lấy một chiếc xe. Chẳng có cách nào, Thường Thanh nói, anh biết trạm xăng trong thôn chứ? Chờ ở đó!

Xoay người xem Bạch Uy, hôm nay tên này mặc âu phục, trên cổ áo thắt hồ một chiếc cà vạt da. Thường Thanh tháo cái cà vạt xuống rồi dùng sức cột lên đùi tên xui xẻo kia, không thì lúc đến được trạm thu phí thẳng nhóc này cũng gần đứt rồi.

Nhìn vào theo khe quần bị xé, một cục tròn tròn cộm lên, được chiếc quần lót ‘rù quẩy’ bọc lấy. Thường Thanh ngứa tay sờ lên, mềm mềm, lông cũng hơi nhiều, đâm cả vào tay. Chủ tịch Thường nghĩ, nói về chỗ kia, Trì Dã vẫn đẹp nhất. Vừa nãy cửa xe mà lệch một tí thì ngon, xẻo miếng thịt hai lạng này xuống là đỡ lo rồi.

Buộc xong, Thường Thanh cõng Bạch Uy sau lưng rồi bước từng bước một về phía trạm xăng! Lộ trình 3 phút lái xe, cõng một người đi bộ lại mất đến 20 phút.

Đi được nửa đường, Bạch Uy bị xóc tỉnh.

“Gi đây!”

“Đến Phong Đô chứ đâu! Kỹ thuật lái xe của ngài quá tốt, vượt cả đầu trâu mặt ngựa, sém chút nữa thì đưa hai chúng ta đến điện Diêm vương rồi!”

Bạch thiếu gia giờ đầu còn hơi mơ màng cho nên không nghe ra câu nói hài hước của chủ tịch Thường. Y muốn di chuyển chân, nhưng lại phát hiện chân mình giống như khúc gỗ, chẳng hề có cảm xúc.

“Ờ! Chân tôi làm sao vậy?”

Thường Thanh bị y ẩy suýt chút nữa thì quỵ rạp trên mặt đất: “Mịa nó, đừng lộn xộn, ông mệt muốn ngã rồi đây.”

Bạch Uy liền ngoan ngoãn, không động đậy nằm trên lưng Thường Thanh.

Đi được một hồi, Thường Thanh cảm thấy chỗ eo hơi nóng, có nước theo hông chảy xuống.

Thường Thanh còn buồn bực nghĩ thầm, mồ hôi ra gì mà nhiều thế. Đột nhiên, anh ta dừng bước, mắt trừng lớn như chuông đồng rồi chậm rãi xoay người lại trừng họ Bạch.

Bạch Uy nghi hoặc hỏi: “Đi đi, nhìn tôi làm gì?”

Thường Thanh hít sâu một hơi xong, liền bình tĩnh đáp: “Ngài, mịa nó, tiểu lên lưng tôi!”

Thả Bạch Uy xuống đất là có thể thấy trên áo chủ tịch Thường có một mảng lớn còn đang chảy nước tí tách.

Bạch thiếu gia vô cùng ngạc nhiên, y cúi đầu xuống nhìn thì thấy ngọn nguồn quả nhiên là từ phía dưới của mình, việc bài tiết đã gần kết thúc, thế nhưng mình lại không hề có cảm giác.

Giống như sét đánh ngang tai, chữ “liệt” lập tức xuất hiện trong đầu y.

Bạch Uy ngẩng đầu mù mờ nhìn Thường Thanh. Lão Thường cởi áo ra rồi vứt sang một bên, sau đó ngồi xổm xuống hỏi có phải y cố ý không. Nhưng vừa thấy vẻ choáng váng của Bạch Uy, anh ta liền biết đây có thể là ảnh hưởng của vụ tai nạn!

“Cậu... không biết mình đi tiểu?” Bạch thiếu gia nhìn chằm chằm chân mình rồi bắt đầu dùng sức dấm lên nó.

Thường Thanh vội ngăn y lại: “Cậu muốn chết à! Còn sợ máu chảy chưa đủ nhiều sao!”

Rồi bất chấp mùi, Thường Thanh kéo y lên lưng, dùng sức mạnh vác năm túi xi măng năm xưa, bước nhanh về phía trước.

Trong đầu Bạch Uy đã rối cả lên.

Từ bé y làm việc luôn có thứ tự, lớn lên cũng biết nhìn xa trông rộng.

Bạch thiếu gia từ lúc chưa tốt nghiệp đã lập kế hoạch đi châu Phi. Không phải là vì bắt chước các ngôi sao đến vùng lạc hậu cứu tế, mà vì đó quả thực là một vùng đất vàng, mọi việc đều có thể được thực hiện, châu Âu, Hoa Kỳ thì y không có hứng thú, người Trung Quốc biết chịu khổ mới có được thành công.

Bạch Uy muốn tự mình mò được miếng vàng đầu tiên trong đời.

Y không hứng thú với đường làm quan, làm quan coi trọng nhất là thanh liêm, có tiền cũng không thể đến từ con đường bất chính, y không muốn sống cuộc sống như đi trên miếng băng mỏng. Nhưng trong kế hoạch đời người của Bạch Uy lại cần một lượng tiền lớn, lý tưởng của mình, tình cảm không thể để ai biết, có thứ gì cũng không tiền để vượt qua trở ngại?

Sau khi y đã tâm bưng bưng tới châu Phi, liền cùng bạn bè hùn vốn mở một xưởng dệt lê, sau đó thì nghe được từ bạn bè trong nước tin Trì gia gặp chuyện. Bạch Uy hận không thể lập tức mọc cánh bay về, nhưng hiệu suất làm việc ở châu Phi rất thấp, đến khi y về nước được thì đã qua mấy tháng!

Tiểu Dã cửa nát nhà tan đã bị tên lưu manh này đùa bỡn. Bạch Uy cắn răng, nỗ lực từng chút một kéo cuộc sống chệch đường ray trở về quỹ đạo.

Nhưng sự bất ổn trong đời người nhiều lắm.

Tiền quyền giao dịch, đến áp lực gia đình, âm mưu quỷ kế không thể nói ra đều kéo tới.

Bạch Uy từ bé đã xuôi chèo mát mái, trong khoảng thời gian này cảm nhận được thất bại ê chề. Kết quả, y chỉ có thể cúi đầu trước đại lưu manh, đẩy tiểu Dã tới bên người cậu sợ nhất.

Không ai biết rằng sau khi y đưa tiểu Dã đến chỗ Thường Thanh, rồi trả lời cha qua loa, đến lúc vào phòng, y không hề bật đèn, còn tự đánh mình mấy cái.

Y nói với bản thân việc nhỏ không nhin sẽ hỏng việc lớn. Qua được hổ này, một ngày nào đó y nhất định sẽ trừng trị những tên cặn bã kia!

Nhưng giờ, mẹ nó, y lại liệt. Tiểu Dã phải làm sao bây giờ? Lời hứa của y với tiểu Dã lại không thực hiện được rồi. Bạch Uy từ sau 5 tuổi không còn khóc nữa, lần đầu tiên muốn khóc.

Bả vai với cơ bắp cuộn cuộn của Thường Thanh lắc lư trước mặt mình, vết thương cũng không nhỏ, bởi vì cố sức mà màu chảy ào ạt, nhưng hắn ta lại vẫn còn tinh thần ở đó đánh rắm.

“Nói với cậu đó! Đi tiểu thì được! Chứ nếu đi ỉa thì tôi sẽ nhét nó vào miệng cậu.”

Bạch Uy không thể không thừa nhận, tên nhà giàu mới nổi xuất thân thợ xây này quả thực kiên cường hơn mình. Vì sự thực này, Bạch Uy cảm thấy mình càng hận họ Thường! Bởi vì y lại phải cúi đầu trước họ Thường.

“... Nếu tôi thật sự bị liệt thì tiểu Dã, giao cho anh. Tôi biết anh cũng chỉ thích món đồ chơi mới mà thôi. Nhưng tiểu Dã là một người rất đơn thuần, cậu ấy bị tổn thương đủ rồi. Tôi mong anh có thể đưa cậu ấy ra nước ngoài!”

Tính thử thì đây là lần thứ ba vị con trai thị trưởng này cầu xin mình. Lần đầu tiên, tìm việc. Lần thứ hai, giúp Trì Dã. Lúc này là gửi gắm trước khi “liệt”.

Mỗi một lần đều vì Trì Dã, họ Bạch kiêu ngạo mới chịu cúi đầu trước mình. Thường Thanh thật sự thâm kính nể vị công tử này. Mọi người đều nói hoạn nạn mới biết chân tình, Bạch Uy đúng là một người đàn ông có chân tình.

Có điều ý tứ trong lời y cũng thực khiến chủ tịch Thường nổi quạu.

“Sao? Các cậu đọc sách thì biết yêu? Còn tôi, mịa nó, chỉ biết đùa giỡn người khác? Nói cho cậu biết? Tôi cũng là người biết yêu, còn rất yêu Trì Dã!”

Sau khi nói xong, ngay cả Thường Thanh cũng cảm thấy đó quả thực là tình yêu long trời lở đất, thề non hẹn biển của mình, nghĩ đến cũng khiến bản thân xúc động một hồi.

Khó khăn lắm mới tới trạm xăng, Thường Thanh nói với mấy nhân viên chăm sóc đang tựa người vào xe hút thuốc: “Vất vả cho các anh rồi, vị này chính là công tử nhà thị trưởng Bạch, chắc hẳn cần nói gì nhiều. Còn tôi không phải cán bộ gì cả, chỉ là một kẻ nhiều tiền mà thôi, muốn chinh ai cũng không khó đâu! Nếu các người mà lè mề thì cần thận!”

Mấy người kia nửa tin nửa ngờ, nhưng cũng không dám chần chừ nữa, vội vàng đón lấy Bạch Uy, rồi đỡ chủ tịch Thường đang mệt lử lên xe cứu thương.

Tới bệnh viện, đích thân viện trưởng dẫn theo chủ nhiệm các khoa tới khám tổng thể cho hai người.

Thường Thanh bị thương ngoài da, còn Bạch Uy thì nghiêm trọng hơn, vì mất quá nhiều máu, lại thêm chịu chấn động nên tạm thời liệt chi dưới.

Sau khi bác sĩ cởi cà vạt ra, truyền thêm máu rồi xử lý vết thương, Bạch Uy cảm thấy trên đùi đau như có nghìn vạn con bọ nhỏ đang bò trên đó nên cũng dần bớt lo lắng.

Lúc y tá xoa thuốc cho chủ tịch Thường thì nghi hoặc chun chun mũi: “Mùi gì vậy? Sao khai thế?” Thường Thanh liền mắng: “Nước đái chớ!”

Xoa thuốc xong, Thường Thanh xuống dưới lầu mua một bịch tã người lớn rồi đặt ngay ngắn ở đầu giường Bạch Uy.

Bạch Uy trừng mắt nhìn túi đồ kia rồi lại liếc y tá đang bận chỉnh chai truyền nước một chút, sau đó cắn lưỡi nói: “Anh mua cái này làm gì?”

Thường Thanh cũng liếc y tá rồi nói nhỏ bên tai Bạch thiếu gia: “Người bán hàng nói cái này không dột từ vải thô nên không cọ vào mông đâu, còn rất thoáng khí nữa, cậu từ từ dùng nhé.”

Bạch Uy dán bên tai Thường Thanh đáp: “Đệt mợ anh, ném đi!”

Y tá thấy hai người bọn họ vừa liếc mình vừa cắn lỗ tai, nên cứ nghĩ hai người đang thảo luận về mình.

Giả tưởng bệnh nhân nam trong bệnh viện yêu nữ y tá xinh đẹp gì gì đó khiến đồng chí y tá thấy phản cảm.

Nhưng mà hai vị trước mặt này, một là quý công tử danh môn, một là phú ông lớn, cho dù bị quấy nhiễu tình dục thì đó cũng nhất định là câu chuyện đáng giá.

Kết quả là, cô nàng kim lòng không đành hóp bụng ưỡn mông, rướn chân sờ sờ chai thuốc.

Bạch Uy thấy nữ y tá đứng đó cả buổi chẳng chịu đi ra thì thấy hơi sốt ruột, y bèn vén chăn muốn giả vờ đi vệ sinh để nói chuyện với chủ tịch Thường. Y tá rất lạnh trí đưa một cái bô qua: “Vết thương vừa mới được khâu, anh đừng xuống giường, dùng cái này đi!”

Thường Thanh đón lấy cái bô và đáp: “Để tôi.”

Bạch Uy nói với y tá: “Tôi mót lắm rồi, cô tránh đi cái!”

Nữ y tá đỏ mặt liếc Bạch công tử đầy ắp ẩn tình rồi đi như mèo bước ra khỏi phòng.

Đến khi trong phòng bệnh không có ai khác, Bạch Uy liền đẩy Thường Thanh ra: “Anh có ý gì?”

Thường Thanh đáp: “Tôi chẳng có ý gì khác cả, chẳng phải sợ cậu lại tái phát sao! Nếu cậu không có việc gì thì tôi đi, còn phải về nhà làm cơm cho tiểu Dã nữa!”

“Tiểu Dã là để anh gọi sao? Anh không buồn hôn à!”

Thường Thanh xoay người nhìn Bạch Uy: “Cậu quên lời trăng trối của mình rồi ư? Sau này không cần cậu quan tâm tới tiểu Dã nữa, tôi sẽ chăm sóc tốt cho cậu ấy.”

Bạch thiếu gia hoài nghi lúc đó đầu mình bị cửa đập nát rồi hay sao ấy, thành thử giờ lại để mất hết mặt mũi trước họ Thường, còn rơi xuống thế hạ phong. Y vội vàng nói lảng sang chuyện khác.

“Sao phanh xe lại hỏng nhỉ? Anh tìm người xem thử thế nào đi! Hôm nay thật nguy hiểm!”

Trong lòng Thường Thanh cũng trầm xuống, anh ta chẳng có lòng đâu mà đi sỉ nhục họ Bạch nữa. Gọi điện cho người bạn làm bên cảnh sát giao thông nhờ đem hộ xe về, sau đó kiểm tra hệ thống một lượt thì được biết là phanh xe đã mòn vẹt. Thường Thanh mới mua xe, bình thường cũng hay kiểm tra, sao chỗ quan trọng như vậy lại bị hỏng được?

Thường Thanh nghĩ, đây nhất định là cao thủ làm rồi!

17. Chương 17

Lúc về nhà, Bạch Uy lại gọi điện qua: “Anh đừng nói với tiểu Dã chuyện tôi bị thương đấy!”

Thường Thanh nghĩ thầm: tôi thừa hơi hay sao mà nhắc tới cậu?

Vừa mở cửa phòng đã thấy Trì Dã đứng ở cửa như cọc gỗ. Thấy mặt Thường Thanh bầm bầm tím tím, trong đôi mắt to của cậu lập tức ngấn nước.

Thường Thanh có chút cảm giác mùa đông được ăn khoai nướng, trong lòng hô lớn, chó mèo nuôi lâu cũng có tình cảm với chủ, không sai mà.

Anh ta bắt giác hạ giọng: “Tôi không cẩn thận bị ngã thôi, không có việc gì đâu.”

Nước mắt Trì Dã đã rơi lã chã: “Anh gạt tôi!”

Giữa hai người chưa từng có sự dịu dàng thấm thiết như thế, Thường Thanh sống lớn vậy, đây là lần đầu tiên luống cuống tay chân. Anh ta rút một tờ giấy ăn trên bàn rồi vụng về lau nước mắt nước mũi cho cậu.

“Có lừa cậu đâu! Ngã một cái thôi mà, cậu khóc cái gì?” Nói đoạn liền ôm tiểu Dã vào lòng.

Trì Dã đẩy mạnh anh ta ra: “Anh gạt tôi! Có phải Bạch Uy vào viện rồi không? Giờ anh ấy thế nào? Tôi muốn đi thăm anh ấy!”

Chút hơi ấm kia liền chậm rãi tản đi. Chủ tịch Thường cảm thấy mình bỏ rơi, nhưng giờ anh ta không có thời gian sắp xếp lại tâm tình chua xót.

“Sao cậu biết?”

Căn phòng này bị khoá trái, Trì Dã không thể tiếp xúc với người ngoài. Suy nghĩ một chút, Thường Thanh đi tới cạnh điện thoại bàn kiểm tra cuộc gọi thì thấy có một dãy số lạ gọi tới, là lúc ban ngày.

“Cậu đã nghe điện?”

Trì Dã gật đầu.

Gọi lại, đầu kia tắt máy.

“Trong điện thoại nói gì?”

“Hắn ta nói hai người lái xe gặp chuyện... Còn bảo tôi đưa tài liệu cho hắn, không thì sẽ chính chết mấy người chúng ta...”

Thường Thanh đặt móng lên xô pha, cảm thấy vai với đầu đều đau âm ỉ.

“Mịa nó, tài liệu này là sao? Nếu cậu không nói cho rõ ràng thì tôi đem cả cậu và họ Bạch ra làm bia bắn đấy!”

Trì Dã sợ nhất là lúc mặt chủ tịch Thường hiện ra hung quang, mà Bạch Uy lại không có bên người, nên cậu liền nói tuốt tuồn tuột.

Thì ra lúc lão chết tiết Trì Viễn Chinh kia vẫn còn thanh thế đã lén lập một sổ đen. Có không ít kẻ quyền quý dính dáng đến nó nên cục trưởng Trì cảm thấy có cái này thì mình cũng an toàn.

Nào ngờ, ngược lại, nó trở thành bùa đòi mạng mình.

Đến chết lão ta cũng không chịu đưa quyển sổ kia ra, bởi vì lão biết, mình đã là vật hi sinh, nhất định không thể giữ được mạng, nhưng lão còn vợ con nữa! Lão không thể để cá chết lưới rách.

Mà Trì Dã đích thực biết quyển sổ kia ở đâu. Lúc thăm tù, cục trưởng Trì đã đặc biệt dặn dò, trong vòng ba năm không được lấy nó ra.

Nếu không phải bị người đe dọa liên tục thì Trì Dã đã quên bống chuyện quyển sổ rồi.

Một tay Thường Thanh giựt đứt đường dây điện thoại, tay kia chìa ra trước mặt Trì Dã: “Chìa khoá đâu?”

“Không có... là mật mã...”

Trì Viễn Chinh giấu quyển sổ kia trong két sắt ở ngân hàng. Ngày hôm sau, Thường Thanh mượn dịp tới ngân hàng giải quyết công việc, rất tự nhiên mở két ra.

Két sắt này không chứa gì nhiều lắm, ngoại trừ quyển sổ ra thì bên trong có một xấp đô la, còn có một pho tượng được bọc trong vải nhung, đó là một bức tượng Phật cổ đời Đường. Đúng là lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa! Không nói cái khác, chỉ riêng bức tượng Phật này, trên thị trường quốc tế đã đáng giá một triệu rồi.

Thường Thanh bỏ hết vào túi, và rời khỏi ngân hàng dưới sự hộ tống của bảo vệ.

Lão Trì quả thực đã nhọc lòng sắp xếp cho đứa con trai rồi.

Con trai của một tội phạm tham nhũng, dù trên người chỉ có một mao tiền thì trong mắt người khác đó cũng là của tham. Hơn nữa Trì Dã lại là loại người có một thì bị gạt mất ba, cho nên ông ta không thể để con trai lập tức lấy chỗ tiền cứu mạng cuối cùng này. Qua vài năm nữa, trời yên biển lặng, con trai mình cũng hiểu rõ sự đời, khi ấy, số tiền này đủ để cậu sống yên bình hết nửa đời sau.

Thường Thanh yên tâm nhét tiền và tượng Phật vào két sắt của mình, mình cúng cho nhà lão Trì lâu như vậy rồi, giờ xem như là thấy tiền mình quay lại.

Ngồi trên ghế sếp, Thường Thanh lật xem quyển sổ.

Nhìn nhìn, Thường Thanh có chút ngồi không yên, những cái tên anh ta đọc được, càng về sau càng khiến người ta kinh hãi. Đây là sổ đen gì vậy? Quả thực chính là một cái lưới lớn toàn tiền quyền giao dịch được đan cẩn thận.

Đệt! Mình đúng là không phải Lôi Phong! Mà mịa nó, là Đồng Tồn Thụy, lấy thân phá lô cốt!

Thường Thanh hồi hận rồi, anh ta muốn rời khỏi sọt thuốc nổ này càng xa càng tốt.

Mình bò lên được vị trí bây giờ, đã là điều dân chúng bình thường không thể với tới, nhưng vẫn còn cách cái gọi là “một tay che trời” xa lắm! Vì một tên công tử sa sút lại ngốc nghếch mà liều mạng thì thật không đáng!

Lấy bao thuốc chỉ dùng khi xã giao đã để lâu trong ngăn bàn, Thường Thanh châm lửa, thở phào phèo mấy hơi. Giữa khói thuốc lượn lờ, Thường Thanh suy nghĩ xem tiếp theo nên làm gì.

Vất vả lắm mới hạ được quyết tâm, Thường Thanh đi lên lầu.

Mất liếc một vòng, anh ta phát hiện tiểu Trì công tử đang ngồi bên cửa sổ.

Trì Dã có một thói quen, đó là khi lòng phiền muộn sẽ đánh đàn. Giờ không có đàn, cậu chỉ có thể dùng ngón tay đánh lên bệ cửa.

Nắng thu xuyên qua song cửa mỏng manh, chiếu lên người Trì Dã, khiến cả người cậu dường như trong suốt. Theo đầu ngón tay chuyển động, dường như trong phòng thực sự có tiếng piano du dương.

Thường Thanh vẫn cho rằng lúc Trì Dã đẹp nhất là khi cậu chìm đắm trong âm nhạc. Nói thế nào nhỉ? Có chút giống tiên nhân ở xa xa, không thể với tới, rất cao quý!

Giờ Thường Thanh chỉ cảm thấy vô cùng hận Trì Viễn Chinh đã để lại cái mông dính c*! Còn cả quyển sổ chết tiệt kia nữa! Nếu không có những thứ này, mình có thể danh chính ngôn thuận cùng Trì Dã sống những ngày tự do tự tại?

Nếu không có sự bảo vệ của mình, Trì Dã sẽ ra sao? Là bị bức phải tiếp tục lang thang? Hay là phơi thây đầu đường vì một nguyên nhân không biết tên?

Nghĩ đến việc trên khuôn mặt như men sứ của Trì Dã dính đầy vết bùn, anh ta lại có chút thổ không nổi.

Không được! Nhất định phải đuổi cậu ta đi, để cậu ta cầm quyển sổ kia rồi cách mình càng xa càng tốt, Thường Thanh thầm cảnh cáo bản thân.

Lúc Trì Dã quay đầu, tự nhiên trông thấy Thường Thanh thì không khỏi đứng dậy.

Thường Thanh đi tới trước mặt cậu, đang ngáp ngừng không biết mở miệng thế nào thì Trì Dã bỗng bùm mũi ho khan.

Đây là bệnh cũ của cậu, chỉ cần ngửi được mùi thuốc lá là ho mãi không thôi.

Trước kia Thường Thanh không biết đến nhà cục trưởng Trì thường theo thói quen lấy thuốc lá ra, thành thử rước lấy không ít sự xem thường của tiểu công tử. Sau đó Thường Thanh từ 18 tuổi đã bắt đầu ngậm điếu thuốc, hạ quyết tâm cai thuốc.

Anh ta không giảm lượng từ từ giống người khác mà bắt đầu từ khi cai liền không hút lấy một điếu, và đã duy trì được bốn năm. Hồi đầu anh ta cảm thấy khó chịu ừng ực, nhưng dù khó chịu thế nào cũng vẫn cố được.

Sau khi cai thuốc thành công, Thường Thanh đã từng tự hào nói, chỉ có đàn ông chiến thắng được dục vọng mới là đàn ông chân chính.

Nhưng giờ, anh ta phát hiện, có thứ mình không thể nào cai được — Trì Dã.

Dù biết dính đến cậu có thể mất mạng, nhưng lại không muốn buông tay.

Trì Dã bắt đầu lùi về phía sau.

Bởi vì cậu thấy được trong mắt Thường Thanh là dục vọng mà đàn ông không thể che giấu. Thế nhưng, cậu trốn được sao?

Vừa lùi được hai bước Trì Dã đã bị đặt trên thảm. Cậu hét to muốn đẩy họ Thường ra.

Thường Thanh liền lật cậu lại, cúi đầu xuống rồi bắt đầu xé quần cậu. Trì Dã ra sức giãy, tiếc là bị bàn tay to như chiếc kìm của Thường Thanh giữ chặt lại.

Thường Thanh biết mình còn thô bạo hơn cả lần đầu tiên. Anh ta vận động dồn dập trên người Trì Dã, những cái hôn dính ướt, đầy nồng nhiệt không ngừng rơi trên chiếc cổ trắng nõn của Trì Dã.

“Kêu đi! Mịa nó, kêu to chút! Ông vì mi mà mất đầu, rút máu! Chút phần thưởng đó là đương nhiên!”

Trì Dã không phản kháng, chiếc thảm nhanh chóng ướt một mảng, móng tay hơi dài vì cào thảm mà gây xước, chảy cả máu.

Thường Thanh đổi tư thế, kéo cậu vào lòng ngực nóng ẩm và hôn.

“Tiểu Dã, tiểu Dã của anh, anh sẽ bảo vệ em thật tốt!”

Chủ tịch Thường khó có được một lần nói lời thật tình, tiếc là Trì Dã không nghe thấy.

Đôi mắt trống rỗng của cậu đang nhìn về phía trước, xuyên qua trần nhà, nhìn tới nơi không biết tên.

18. Chương 18

Thường Thanh không chú ý tới tâm tình sa sút của tiểu Trì công tử, kích thích sau khi bản tính khiến thể xác anh ta mệt mỏi, tâm tình cũng không ngừng tốt lên, tư duy không ngừng xoay chuyển.

Chuyện tốt như vậy không thể để một mình anh ta làm, gì thì gì cũng phải kéo họ Bạch theo.

Vượt đầu Trì Dã, Thường Thanh cân nhắc xem nên sử dụng ‘tài nguyên’ thế nào cho hiệu quả.

Khi anh ta đến bệnh viện đưa quyển sổ ra trước mặt Bạch Uy thì Bạch thiếu gia người ta chẳng thèm động mi luôn, rõ ràng y đã sớm biết rõ ẩn tình.

Chủ tịch Thường thấy ngứa răng, thẳng nhai này đúng là người nhà cán bộ, nói dối không chớp mắt. Một khoản tiền lớn gì chứ? Coi lão Thường này là kẻ ngu hủ!

Chẳng chút nề mặt nói với họ Bạch: “Giờ chúng đã tìm tới cửa, cậu xem nên làm thế nào?”

Bạch Uy tỉnh rụi đánh giá Thường Thanh, trong đầu chẳng biết đang nảy nòi chiêu cay độc gì đây!

“Anh có cách gì không?” Bạch Uy đá quả bóng về.

“Quảng mồm tai hoạ đi chứ sao! Tôi không phải cha cậu ta, che chở cho cậu ta làm gì?”

Bạch công tử bắt đầu mím miệng, nín hồi lâu y mới phun ra mấy chữ: “Anh sẽ không làm vậy!”

Thường Thanh rất bức, dựa vào cái gì mà ta không được làm vậy! Luận về mấy chủ ý gian trá, mình cũng phải là loại đứng đầu ấy chứ. Họ Bạch này thật xem thường người ta quá!

“Như ngài đã nói, chủ tịch Thường ngài cũng là người hiểu tình yêu, tôi tin anh thật sự yêu tiểu Dã. Thêm nữa, nếu anh có dự tính khác, sẽ không đến trước mặt tôi bày trò bày kiếu.”

Lại một lần nữa, Thường Thanh khẳng định kẻ phiền nhất trong cuộc đời mình chính là Bạch Uy, cứ làm như mình là Gia Cát Lượng ý!

Anh ta cũng chẳng có tâm tình tán dóc, bèn nói toạc: “Trì Dã không thể ở trong nước được, cậu đã làm xong thị thực cho cậu ấy chưa?”

Bạch Uy hơi đau khổ nói: “Chưa xong.”

Thường Thanh liền nổi nóng: “Có tí chuyện mà cũng không làm xong?”

“Đáng lẽ là làm xong rồi, nhưng cấp trên có nói với lãnh sự quán là tiểu Dã liên quan tới vụ án kinh tế lớn, thành ra bị rút lại... Nhưng mà...”

“Nhưng mà sao?”

“Tôi có một cách, song không ổn lắm...”

Nghe xong cách của Bạch Uy, Thường Thanh liền toát mồ hôi lạnh.

“Cậu chắc chứ? Đây mịa nó không phải điện ảnh đầu đầy!”

Bạch Uy nắm chặt lấy vai anh ta: “Chỉ cần anh chịu giúp là có thể thành công!”

—

Ngày hôm sau, Bạch Uy chống gậy xuất viện, tự mình lái xe về công ty rồi lên thẳng tầng chót tìm Trì Dã.

Vài ngày không gặp, Trì Dã gầy quá là gầy, Bạch Uy thấy mà thương, nhưng lại không thể chăm sóc được cậu.

“Tiểu Dã, anh có cách để em rời khỏi đây.”

Đôi mắt to của Trì Dã rốt cuộc cũng có chút sức sống: “Thật chứ? Anh Bạch Uy, em cũng không muốn ở đây cả ngày. Em muốn rời khỏi đây ngay lập tức!”

Bạch Uy gật đầu: “Thế nhưng tiểu Dã à, sau khi em rời khỏi đây, chúng ta sẽ không thể gặp nhau trong một thời gian dài, cũng không thể liên lạc với nhau, em phải chuẩn bị tâm lý cho điều đó.”

Trong mắt Trì Dã lại bắt đầu ngấn nước. Bạch Uy không kìm lòng được muốn tới hôn cậu, nhưng Trì Dã lại đẩy mạnh y ra, vẻ mặt đầy kinh sợ, còn người thì run lấy bầy.

Trong lòng Bạch Uy như nghẹn lại.

Từ khi y cứu Trì Dã ra khỏi chỗ họ Thường, Trì Dã bắt đầu bài xích sự đụng chạm của đàn ông. Mới đầu, y chỉ cho rằng tiểu Dã bị hoảng sợ, vấn đề hẳn không lớn lắm. Nhưng sau này vấn đề của Trì Dã càng lúc càng nghiêm trọng, từ không cương được lúc bắt đầu phát triển đến ngay cả hôn môi, âu yếm cũng bài xích hết.

Nhìn tiểu Dã run rẩy, y chỉ có thể siết chặt tay và lùi về phía sau một bước, đồng thời mỉm cười nói: “Coi trí nhớ của anh kia, gần đây bị cảm, suýt nữa thì lây cho em rồi.”

Bạch Uy cười xán lạn, khiến người ta có cảm giác an tâm, cho nên Trì Dã dần bình phục. Nhưng cậu không nghĩ rằng Bạch Uy chỉ đang tìm cớ, bởi vậy cậu không run nữa mà hỏi ngược ngược: “Anh uống thuốc chưa? Phải uống nhiều nước đó!”

Bạch thiếu gia mỉm cười: “Cố chịu thì sẽ qua thôi, không cần uống thuốc...”

Qua vài ngày sau, Thường Thanh dẫn theo Trì Dã, xuất hiện trên đường cái. Hai người đến quán cơm trước. Ở trong phòng, chủ tịch Thường muốn hôn Trì Dã nhưng tiểu công tử lại ra sức giãy giụa, kết quả là mặt chủ tịch Thường suýt chút nữa bị cào thành khoai tây sơi.

“Chát”, một cái tát đập mạnh lên mặt Trì Dã, khiến nhóc con lão đảo.

Nhân viên mang đồ ăn lên cũng bị cảnh này làm sợ hãi, bèn vội vàng lui ra ngoài, ở cửa còn có mấy thực khách nhìn qua khe xem náo nhiệt.

“Má nó, cho người mặt mũi mà người không thêm! Cái loại gì vậy? Cái thứ người ta chơi chán rồi, ta chơi người là nể mặt người đó! Nếu ta bỏ mặc người thì người còn chả bằng một tên ăn mày thối đầu. Giờ thì mịa nó cút mau cho ta! Ông chán chơi người rồi!”

Trì Dã bưng mặt chạy ra khỏi phòng.

Chủ tịch Thường vẫn chưa hả giận, còn hùng hổ chửi trong phòng.

Trì Dã chạy ra khỏi quán cơm, một mình bước lảo đảo trên đường, sau đó lảo đảo đến một ngân hàng. Cậu đứng trước cửa do dự hồi lâu rồi mới đi vào trong. Đến lúc cậu đi ra thì trên tay có cầm thêm một cái két.

Lại qua một tiếng, cậu thuê một chiếc ô tô Hạ Lợi, sau đó lái xe rời khỏi nội thành.

Xe đi không nhanh không chậm, tới vùng ngoại thành thưa thớt ít dân thì sẽ phát hiện phía sau chiếc Hạ Lợi luôn có một chiếc xe thùng cũng không nhanh không chậm theo sát.

Tới cây xăng, Trì Dã xuống xe đổ xăng rồi lại vào WC. Đến lúc đi ra, vì gió quá lớn nên cậu đội mũ áo lên, và cúi đầu vào xe.

Tiếp tục đi về phía trước, chính là đường núi, đây là con đường duy nhất thông tới thành phố B. Nhà bác Trì Dã ở ngay thành phố B.

Xem ra nhóc này đã phát hiện chiếc xe thùng đi phía sau nên càng đi càng nhanh.

Chiếc xe thùng cũng bắt đầu tăng tốc.

Khi chiếc Hạ Lợi rẽ qua góc núi thì nghe có tiếng nổ “ầm”, sau đó là tiếng nước “ào ào”.

Chiếc xe thùng cũng rẽ qua, người trên xe phát hiện hàng rào bảo vệ trên đường núi đã bị đâm thủng một khoảng lớn, chiếc Hạ Lợi đã không thấy bóng dáng.

Đoạn đường này luôn là khu vực có tỷ lệ phát sinh tai nạn cao, đặc biệt là vào mùa mưa, nếu xe rơi vào dòng nước chảy xiết dưới vách núi thì người trong xe chắc sẽ bị cuốn trôi.

Hiện trường trực vớt hỗn loạn.

Lão nông dân xem náo nhiệt vênh mặt nói: “Đây có là gì chứ? Năm năm trước còn có một xe du lịch rơi xuống kia, đó mới gọi là thảm...”

Chiếc xe Hạ Lợi được phá ra, không thấy người bên trong đâu, xem ra bị cuốn đi rồi.

Cảnh sát phát hiện được một két sắt trong thùng sau của chiếc xe được vớt lên, bên pháp y cũng lấy máu còn sót lại trên ghế ngồi. Sau khi giám định DNA đã chứng thực người lái xe là — Trì Dã.

Còn chiếc kết sắt kia thì đã được bộ phận chuyên môn của tỉnh xách đi.

Bạch Uy với tư cách là bạn tốt của Trì Dã, đứng ở bờ sông khóc đến mức lả người,

“Tiểu Dã, em chờ nhé! Anh sẽ báo thù cho em! Thường Thanh! Tên súc sinh nhà ngươi! Ta thao túng đời nhà ngươi!”

19. Chương 19

Thường Thanh không biết có người muốn thao túng tổ tiên nhà mình.

Anh ta đang một mình uống rượu giải sầu. Trì Dã giờ chắc đã lên xe lửa đến Mãn Châu, nhờ giấy tờ giả hẳn cậu có thể thuận lợi đi châu Âu.

Giờ, trải qua bao chuyện, cuối cùng cũng có kết quả, trong lòng Thường Thanh lại có chút trống vắng.

Nghĩ cẩn thận, tiền bạc là thứ chẳng sợ kiếm hết, mình cũng nên thả lỏng chút. Chờ qua một thời gian, mình sẽ đến châu Âu giải sầu, khảo sát nhà đất bên đấy, tiện thể gặp tiểu Dã luôn.

Nghĩ vậy, lại thấy vui vẻ lên.

Ngày hôm sau, anh ta dậy thật sớm, chạy xuống văn phòng dưới lầu xử lý công việc dồn đống mấy ngày nay, chẳng ngờ còn có người tới sớm hơn anh ta.

Bạch Uy ngẩng đầu thoáng liếc Thường Thanh rồi bình thản chào hỏi: “Chào buổi sáng!”

“Cậu tới làm gì?”

Lời nói không quá khách khí, nhưng hai người đều biết nó có ý gì. Theo lý thuyết giờ là chủ tịch Thường bức tử bạn thân của Bạch thiếu gia, cho nên y lại đi làm ở chỗ Thường Thanh là điều không thể nào.

“Tôi tới dọn đồ, tiện thể bàn giao công việc.”

Thường Thanh thầm xì một tiếng khinh蔑, cậu có việc rắc gì phải bàn giao? Đến chỗ tôi giành ăn giành uống mới là thật! Nhưng việc Bạch Uy muốn rút lui, đích thực đã khiến anh ta thở phào.

“Cần tôi tìm giúp cậu một hộp cát-tông không?” Chủ tịch Thường ân cần hỏi.

Bạch Uy đặt thứ trong tay xuống, suy nghĩ một chút rồi đáp: “Tôi còn chưa cảm tạ lần trợ giúp này của anh đấy!”

Thường Thanh vung tay nói: “Cảm tạ gì chứ, tôi thích giúp những người nhỏ yếu không có bản lĩnh mà.”

Bạch thiếu gia rõ ràng tức xì mũi, nhưng lại áp chế lửa giận và nói: “Con người tôi luôn ân oán rõ ràng, tuy anh đã giúp, nhưng chuyện anh ức hiếp tiểu Dã còn chưa trả hết đâu! Tôi sẽ không bỏ qua cho anh!”

Thường Thanh ngồi bắt chéo chân trên sofa, hơi rung chân hỏi: “Sao? Qua cầu rút ván hả?”

Bạch thiếu gia quẳng ra ba chữ: “Anh chờ đấy!”

Nói xong liền đi.

Chân Thường Thanh không rung nữa, anh ta biết Bạch Uy không hù dọa mình. Họ Bạch này hắc lắm! Bề ngoài thì sáng sủa thế, chứ trong đầu toàn mấy chiêu thâm, gan cũng lớn nữa. Muốn dây dưa lâu dài với mình ư, đúng là thật khó chơi.

Thế nhưng suy nghĩ sâu thêm chút, tình địch khó chơi như vậy, lại càng làm nổi bật con mắt hơn người của lão Thường ta.

Tiếc rằng chuyện này chả thể khoe khoang khắp nơi được. Không thì chuyện mình cảm sùng thẳng con đẹp trai của thị trưởng, chẳng phải cho thấy đẳng cấp cao hơn ư?

Bỏ được vướng mắc, chủ tịch Thường lại đắc ý.

Có điều tục ngữ nói rất đúng, “phong thủy luân chuyển”, chẳng biết khi nào thì đám mây xanh biếc kia bay tới đầu bạn đầu.

Khoảng thời gian trước thì bạn tối tắm mặt mũi, có chút chuyện nhỏ cũng chả có thời giờ mà lo. Giờ rảnh rồi thì Thường Thanh luôn cảm thấy không thoải mái lắm.

Sau khi thấy chị Lưu anh ta mới ngộ ra, hai ngày nay không thấy Trương Hiểu Vận tới tìm mình.

Theo lý thuyết, giờ đã sang mùa mới, là lúc các cô các bà đi shopping ầm ầm. Nhưng cô Trương lại không tới mè neho mình, đúng là rất kỳ quái.

Gọi điện cho cô ta, Trương cô nương nói bạn. Thường Thanh có hơi giận, thế này mà đòi làm bạn gái kẻ có tiền à? Giờ nếu không phải anh ta còn nể mặt chị Lưu thì chắc chắn đã đổi người rồi!

Qua mấy ngày, rốt cuộc Thường Thanh cũng biết Trương tiểu thư bận việc gì.

Giữa trưa trời nắng, Trương Hiểu Vận dẫn một người đàn ông đến trung tâm thương mại của chủ tịch Thường để đi dạo.

Rất nhiều nhân viên phụ trách trong trung tâm thương mại biết Trương Hiểu Vận, bọn họ thầm thì với nhau: “Ồi mèng ơi! Sắp có bão à!” Lại thêm những lời bá tẩm của thư ký văn phòng về chuyện chủ tịch bất lực, mọi người đều bình tĩnh: xem ra cô nàng ghen quá, không nhịn được nên hồng hạnh xuất tường đây.

Thường Thanh là người cuối cùng biết chuyện này.

Lúc ấy, anh ta đang dẫn người đi thị sát tình hình trung tâm thương mại, tình cờ đụng phải đôi gian phu dâm phụ.

Chủ tịch Thường không ngờ tới cho nên lúc đó liền thấy máu sôi sùng sục! Má nó chứ, tìm ai không tìm, lại là Bạch Uy!

Là người thì đều biết, chủ tịch Thường rất sĩ diện, nhưng lúc này mặt mũi xem như cũng bị quăng đi tận đầu tận đuôi rồi. Phía trước là đôi cầu nam nữ đang diễn võ dương oai, phía sau là cặp dưới đang mở to mắt chê cười. Anh ta bị kẹp ở giữa thật là ‘vui’.

Bạch Uy đặt tay lên eo cô Trương, khiêu khích nhìn Thường Thanh.

Ngược lại, vẻ mặt Trương Hiểu Vận xấu hổ. Hai ngày nay, cô nàng xem nhiều phim Hàn, cực kỳ thích đoạn hai nam theo đuổi một nữ. Bạn nhìn mấy anh đẹp trai Hàn Quốc kia mà xem! Cứ như cả thế giới chỉ còn một người con gái thôi vậy hai anh toàn tranh giành một mắt một còn thôi.

Nhìn người ta kìa, đó mới gọi là yêu!

Giờ Bạch Uy với Thường Thanh cứ như gà chọi, trừng mắt nhìn đối phương, thân phận cả hai đều khiến người ta loá mắt, thật có cảm giác giống trong TV! Cô Trương u sầu, nếu Thường Thanh không chịu từ bỏ, vậy đường tình của cô sẽ trắc trở cỡ nào đây.

Tiếc là chủ tịch Thường không xem phim Hàn, nhưng đã đọc thuộc binh pháp. Bạch Uy làm anh ta không kịp trở tay nên, ‘trong ba sáu kế, chuẩn là thượng sách’.

Lạnh lùng trừng bọn họ xong, Thường Thanh dẫn cặp dưới đi thị sát cửa hàng kế tiếp.

Cô Trương thấy mắt mắt vô cùng, nhưng đồng thời cũng càng thêm tin tưởng lựa chọn của mình.

Xem ra chọn Bạch Uy là đúng, sống cả đời với một người không hiểu tình thú thì đáng sợ biết bao chứ! Tuy Bạch Uy không có tiền như Thường Thanh, nhưng bề ngoài, gia thế hay cách ăn nói đều hơn đứt họ Thường. Giữa vương tử và nhà giàu mới nổi, đương nhiên cô chọn người trước rồi.

“Không sao đâu, có anh ở đây!” Bạch công tử vỗ vai cô, dịu dàng an ủi. Cô Trương cứ như chim nhỏ nép mình, tựa vào ngực y.

“Giờ anh tin rồi chứ, em đã chia tay với Thường Thanh, bao giờ thì anh dẫn em đi gặp cha mẹ anh?”

“Sao phải gặp, sau khi gặp nhất định cha mẹ anh sẽ giục hai ta kết hôn. Giờ anh chưa có công việc ổn định, mà anh cũng không muốn để cha mẹ nuôi hai ta.”

Hai chữ “kết hôn” khiến Trương Hiểu Vận có hơi phấn khích: “Chỉ là công việc thôi mà! Nghe nói anh học tài chính, vừa lúc tổ kế toán của mẹ em thiếu người, anh có hứng thú không?”

“Chuyện này... tiện chứ?”

“Gì mà không tiện? Để em nói với mẹ!”

Bạch Uy cười hơi xấu hổ, để lộ ra hàm răng trắng, nhìn rất đẹp mắt.

20. Chương 20

Thường Thanh cũng chẳng có tâm tình làm việc. Sau khi thị sát qua loa một vòng, bụng anh ta như được đổ thêm dầu, chạy nhanh về phòng.

Càng nghĩ càng tức, đập cái bàn xong, anh ta liền nhấc điện thoại gọi chị Lưu tới văn phòng.

Khi chị Lưu tiến vào thì chủ tịch Thường đã áp chế gần hết cơn giận, anh ta bày ra vẻ mặt vui vẻ nói với chị Lưu: “Chị tới rồi?”

Ngược lại chị Lưu thấy xấu hổ, chị ấy cũng vừa biết chuyện tốt của con gái mình, trong lòng đã mừng con bé kia năm lượt rồi.

“Chủ tịch, con bé Hiểu Vận thật không hiểu chuyện, để về tôi mắng nó!”

Chủ tịch Thường khoát tay đáp: “Cần gì chứ! Dù sao Hiểu Vận cũng còn trẻ, đi cùng với tôi khó tránh khỏi sẽ thấy ngọt ngào. Cũng phải trách tôi, cả ngày chỉ lo làm ăn, không quan tâm tới cô ấy.”

Chủ tịch Thường hiểu ý người như vậy thật khiến chị Lưu xúc động.

“Nhưng...” Trong lời của Thường Thanh có chút do dự, sau khi đấu tranh quyết liệt, anh ta vẫn mở miệng, “Kỳ thực tôi không nên nói, người không biết lại tưởng tôi ghen ghét nên bịa đặt. Thực sự tôi rất lo cho Hiểu Vận.”

Chị Lưu bị Thường Thanh khiến cho mù mờ.

Cuối cùng Thường Thanh cũng ném trái bom ra: “Bạch Uy kia tuy rất tốt, nhưng y là đồng tính luyến ái!”

“Hà?” Chị Lưu há to miệng.

Buổi tối, Thường Thanh điều xe chở mình tới nhà hàng đi xã giao. Muốn gỡ trò sau lưng ông? Còn phải đến châu Phi luyện thêm!

Nghe đầu lai lịch mấy vị khách trong buổi tiệc xã giao tối nay không nhỏ, họ tới để tìm kiếm dự án đầu tư. Thị trường đã cố ý gọi cho Thường Thanh, giới thiệu giùm anh ta.

Nhà hàng này mới khai trương, thiết kế theo kiểu cổ phong. Tiếp tân đều mặc đường trang, trong nhà hàng có đủ đình đài lầu gác.

Phục vụ dẫn Thường Thanh đến trước một đình nghỉ mát, sau đó vén rèm lên mời anh ta vào trong. Gian phòng này rất tao nhã, bên trong đã có sáu người đang ngồi nói chuyện phiếm.

Thường Thanh quét mắt tới Bạch Uy mặc vest tối màu, trong lòng thầm than đúng là tà môn, sao đi đâu cũng có thể gặp tên sao chổi này vậy? Bạch Uy thì chẳng thèm liếc anh ta cái nào, chỉ lo nói chuyện với người bên cạnh.

“Lão Thường, đang đợi chú đấy! Mau tới đây ngồi.” Người nói là Cao Minh Dương mở xưởng thép, anh ta là chủ xí nghiệp ưu tú nổi tiếng của tỉnh. Gã ta rất thân với Thường Thanh, thấy chủ tịch Thường tới liền kéo tay, bảo Thường Thanh ngồi xuống.

Lúc Thường Thanh ngồi xuống mới phát hiện, bên cạnh mình là một người đàn ông xa lạ. Hắn thoạt nhìn không lớn tuổi, hẳn chưa tới 30, cả người toát ra phong thái trí thức, khoé mắt cong cong, cứ như lúc nào cũng đang mỉm cười vậy. Vừa nãy hẳn chỉ thì thầm với Bạch Uy, giờ mới quay đầu, mỉm cười quan sát Thường Thanh.

Ánh mắt hắn dừng lại trên đôi giày vải màu đen của Thường Thanh xong liền suông sã đánh giá anh ta.

Trong lòng Thường Thanh rất khó chịu, mịa nó, một thằng nhóc chưa vắt sạch mũi cũng dám nhìn bố như vậy, nhưng về mặt biểu hiện ra vẫn tươi cười: “Vị này là?”

“Nào nào, để anh giới thiệu cho chú, vị này chính là Lâm Văn, hẳn chú em từng nghe qua đại danh của hắn rồi? Đây chính là thần tài đó! Bây giờ đến khảo sát việc cải tạo nội thành, chúng ta nên giữ tiền trong túi hắn lại, không thể để hắn làm thần tài qua cửa, ha ha...”

Lão Cao tự thấy lời mình rất hài hước, toét miệng cười ha hả.

Thường Thanh miễn cưỡng cười theo, nhưng đầu ngón tay lạnh cóng.

Hai chữ “Lâm Văn” này rất quen thuộc với anh ta, vị này chính là cháu trai bí thư tỉnh uỷ trước, sau này bí thư được điều vào trung ương, giờ đã là nhân vật xa không thể đụng tới.

Mà vị cháu trai này, nghe đâu vì thân thể có bệnh nên còn chưa học xong trung học đã thôi học ở nhà. Sau đó, hắn bắt đầu làm ăn, ban đầu thì làm nhỏ, sau càng làm càng lớn. Nhưng nếu muốn nói cụ thể hắn làm gì thì tịt, bởi cái gì thu được tiền thì hắn làm cái đó.

Theo lý thuyết, có thể kết giao với kỳ tài thương giới hô mưa gọi gió như vậy, chủ tịch Thường hẳn phải vui mừng chứ sao lại tay chân lạnh ngắt chứ? Bởi vì cái tên xuất hiện nhiều nhất trong quyển sổ đỏ mạng kia chính là “Lâm Văn”.

Trực giác của Thường Thanh nói với anh ta, việc Lâm Văn đến đây thật mịa nó, quá khéo. Chuyện thành phố cải tạo ngon cỡ nào thì anh ta biết rõ, nhưng vẫn chưa đến nỗi làm phiền vị đại thần này.

Trong “sự kiện rơi xuống vực” lúc trước, anh ta đã đặt quyển sổ vào cái két Trĩ Dã cầm và cái két đó cũng đã bị một số người trong tỉnh bí mật lấy đi, chuyện này hẳn đã yên. Vậy họ Lâm tới đây có liên quan gì tới quyển sổ không?

“Ngưỡng mộ đã lâu! Hạnh ngộ hạnh ngộ!” Trong đầu ra sức suy đoán, ngoài mặt vẫn tươi cười xã giao, Thường Thanh giả vờ giả vịt hỏi han Lâm Văn.

Khi món ăn được đưa lên, Thường Thanh rất tự nhiên đứng dậy vào toilet. Chỉ một lúc sau Bạch Uy cũng đẩy cửa vào.

Thường Thanh vội vàng hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Xảy ra chuyện gì cơ?”

“Cậu, mịa nó, giả ngốc cái gì? Vì sao họ Lâm đến đây?”

Bạch Uy chậm rãi rửa tay, sau đó nhìn cửa rồi thấp giọng nói: “Làm chuyện kia sạch sẽ chứ?”

Thường Thanh cũng nhỏ giọng đáp: “Lái xe giả làm Trĩ Dã là một tay đua xe hạng ba, không phải người địa phương, tôi cũng không tiếp xúc trực tiếp với gã. Sau khi xong việc đã tống gã sang Pháp, tiếp tục đi đua xe. Có lẽ một năm rưỡi nữa cũng chưa về, việc khác hẳn không hề chi.”

Bạch Uy dùng ngón tay chỉ vào mũi anh ta, nhỏ giọng kêu: “Cái gì gọi là ‘hắn’? Anh phải bịt luôn miệng gã chứ!”

Thường Thanh hơi tức, bà nó, đúng là ;nói như rồng leo, làm như mèo mửa;, bịt miệng thế nào? Xong việc thì bằm người ta ra cho heo ăn à? Mịa nó chứ, mình là thương nhân đường hoàng chứ có phải mafia đâu!

“Cậu ít đùn cho tôi đi! Nếu tự cậu có thể làm thì lúc đó cần gì phải kéo tôi xuống theo?”

Bạch thiếu gia cười lạnh, tiến đến sát bên tai Thường Thanh và nói: “Tôi nói với anh, chẳng phải chỉ có mình anh từng xem qua quyển sổ đó đâu, nếu thật sự để lộ, tôi cũng không giúp được anh, tự mình phải bảo trọng thôi!”

Thường Thanh vừa thấy thăng nhai này muốn đẩy trách nhiệm thì tức đến mức không hạ được giọng, dùng một tay ấn Bạch Uy lên tường, rồi lớn tiếng hét: “Giờ bố bị mày biến thành thế này, mịa nó, mày lại muốn mặc kệ à? Không có cửa đâu! Bố vẫn cứ bám lấy mày đấy!”

“Ấy dô, náo nhiệt vậy! Hai người đang âm ỉ cái gì đó?” Thì ra là Lâm Văn đang cười và đẩy cửa vào.

Trong lòng hai người đều hoảng sợ, không biết tên nham hiểm này đã ở ngoài cửa bao lâu rồi.

“Không... không có gì...” Thường Thanh xấu hổ buông tay, muốn giả bộ ngớ ngẩn, nhưng nhất thời chẳng tìm được cớ gì.

Ba người vào toilet, nhưng chẳng ai tiểu tiện, cả đám đều ôm tâm sự đứng rửa tay.

Đến khi bọn họ vừa ra khỏi toilet thì có nhân viên đi tới trước mặt: “Xin hỏi ai là ngài Thường Thanh?”

“Là tôi, có việc gì vậy?”

“Có một cô gái tìm ngài...” Không đợi nhân viên nói xong, một cô gái đã xông qua như điên, cho Thường Thanh một cái tát!

“Thường Thanh! Anh thật đê tiện! Anh nói gì với mẹ tôi hả?”

Thường Thanh nghĩ, đây là ai làm vậy? Cả đồng nghiệp đều tập hợp hết vào đêm nay.

Người tới chính là bạn gái trước của chủ tịch Thường — Trương Hiểu Vận.

Xem ra mẹ cô đã truyền đạt lại tinh thần của chủ tịch, cũng ra sức ngăn cản đôi cầu nam nữ này.

Nhưng cô nàng lửa tình đang vượng, căn bản không tin. Chút lời đồn không ra làm sao ấy có thể ngăn được tình yêu của cô với Bạch Uy sao?

Làm âm với chị Lưu một trận xong, cô nàng chạy đến công ty tìm Thường Thanh chất vấn. Phát hiện anh ta không ở đây, cô liền hỏi thư ký, thư ký là một sinh viên mới tới nên không xem xét tình hình đã ngốc nghếch nói chỗ chủ tịch Thường đến.

Cô nàng trông thấy Bạch Uy từ xa, lại càng có tinh thần bày tỏ quyết tâm.

Sau khi tát, cô liền nhào vào lòng Bạch Uy: “Bạch Uy, mẹ em tin lời họ Thường, không cho em qua lại với anh!”

Bạch Uy có chút mờ mịt: “Hắn... nói gì?”

“Hắn... hắn dám bịa đặt, nói anh là đồng tính luyến ái!”

Bạch Uy nghe xong cũng tức giận trừng Thường Thanh.

Thường Thanh quét mắt tới Lâm Văn đứng bên cạnh, đột nhiên có ý tưởng! Sá gì, cả đồng rau trước mặt đều cho vào nồi nấu hết đi!

“Đúng! Là tôi nói! Lên giường với tôi bao nhiêu lần, cậu còn không phải là đồng tính luyến ái sao? Bạch Uy, hỏi trước cậu nói gì với tôi? Tôi cho cậu công việc, cho cậu tiền, còn giúp cậu vứt bỏ Trì Dĩ, đều là tôi làm kẻ xấu, kết quả cậu xuống giường liền trở mặt? Muốn đoạn tuyệt với ông, lại đùa giỡn người phụ nữ của ông, chuyện tốt đều thành của cậu hết! Việc cho tới giờ còn muốn mặc kệ ông sao? Không có cửa đâu! Tôi vẫn cứ bám lấy cậu đấy!”

Chiêu này của chủ tịch Thường thật ngoài dự đoán của mọi người, nhất là Bạch Uy, mặt y biến dạng như bị trúng gió ấy.

Nhưng Lâm Văn lại có chút cảm giác bỗng nhiên ngộ ra, hắn nghiêng ngả quét mắt nhìn hai người.

Trương Hiểu Vận thật muốn phát điên, cô nàng xoay người hỏi Bạch Uy: “Hắn nói thật?” Bạch Uy còn chưa lấy lại được giọng, miệng khô cứng, nói không nên lời, ngược lại có chút cảm giác hết đường chối cãi.

Cô Trương lại tát mạnh một cái, lần này cái tát dán trên mặt Bạch công tử.

“Cái đám có tiền biến thái các người!” Nói đoạn liền khóc chạy.

Thường Thanh diễn nhập vai quá, u oán nói một câu: “Đây là báo ứng khi cậu vứt bỏ tôi!”

Bạch Uy phỏng chừng đã được đả thông, cũng ngẩng đầu đáp lại: “Anh đừng giày vò tôi nữa, hai chúng ta không có khả năng đâu!”

May mà trong hành lang không có nhiều người lắm, chỉ có nhân viên sợ hãi dán sát người vào tường và Lâm công tử cười tủm tỉm.

Lâm công tử thấy cũng ổn rồi liền cười hì hì nói: “Mọi người có chuyện thì tìm chỗ nói, đừng đứng đây.”

Thường Thanh ghen tím mặt: “Ngài Lâm, để ngài chê cười rồi, tôi đi trước đây.” Nói đoạn liền cúi đầu rời khỏi nhà hàng.

Bạch Uy nhìn bóng lưng anh ta và nghiêng nghiêng răng, có thứ bại hoại chỉ một mực châm lửa xong liền mặc kệ không thèm chữa cháy như vậy sao?

21. Chương 21

Lúc Thường Thanh đi ra thì cả người toát mồ hôi lạnh.

Anh ta lái xe đến quảng trường, lượn một vòng rồi mới về công ty. Chuyện đầu tiên chính là gọi cho thư ký, bảo cô đặt vé máy bay đi Thẩm Quyến.

Nồi rau nát này, ai ăn cũng không tiêu hoá được cho coi. Vừa may anh ta có dự án phải sang vùng khác khảo sát, đi liền cả mấy tháng, đến lúc ôn thần lui hết thì anh ta sẽ áo gấm về làng.

Đến phòng bếp mở tủ lạnh, Thường Thanh lấy mì với rau và thịt đã được người giúp việc theo giờ chuẩn bị ra để nấu một nồi mì.

Lúc ở nhà hàng ngoài nói liệt mồm ra thì anh ta chưa ăn gì cả. Bởi vì đã ăn chán sơn hào hải vị, thỉnh thoảng anh ta cũng nấu chút món nên tay nghề không tồi.

Chỉ chốc lát, mùi hương đã toả ra. Anh ta múc đầy một bát mì lớn, lại vét một muôi tương thịt bò rải phía trên, nhưng chưa ăn được hai miếng thì điện thoại đổ chuông.

Nhận điện thoại, là bảo vệ dưới lầu gọi, thì ra Bạch Uy tới.

“Cho cậu ta vào.” Y tới thật đúng lúc, phải hỏi xem họ Lâm kia có đánh hơi được gì không.

Lúc Bạch Uy tiến vào, mặt cúi gằm xuống, cứ như oan Đẩu Nga.

“Ăn chưa?” Lão Thường nói lời này là do thói quen, chứ chẳng có ý thăm hỏi.

“Chưa ăn!”

Thường Thanh nghĩ: nhóc này cũng không sung sướng gì cho cam, sau khi mình đi, chắc Bạch công tử phải thu dọn chậu c*t kia rồi. Thật đáng thương, cho y chút mì đi!

Bạch Uy cũng không khách khí, bưng bát húp sì sụp. Chỉ chốc lát sau, cái bát đầy đã thấy đáy.

Thường Thanh ngồi đối diện y cũng lười dùng bát, trực tiếp đổ chỗ còn lại trong nồi vào mồm.

Nhưng chưa uống được hai ngụm thì cái nồi đã úp thẳng vào mặt mình, nước canh còn hơi nóng tí nữa làm bỏng mặt anh ta.

Bỏ cái mặt mì thịt bò ra, Thường Thanh mắng: “Cậu mịa nó ăn no rửng mỡ hả!”

Bạch Uy thu cái chân đá nổi về, mặt không chút thay đổi đáp: “Là hơi no nên phải vận động.”

Thường Thanh lấy tay gạt mì trên mặt xuống, vô cùng rộng lượng nói: “Tôi không chấp trẻ con, giờ là lúc nào rồi? Còn giờ cái tính cậu ầm ra?”

Bạch Uy không phản ứng anh ta chỉ cầm một thứ gì đó đen đen, chọt lên người Thường Thanh.

“Áiii, đệt!” Thường Thanh cảm thấy mình như bị thiết quyết đánh mạnh, thoáng cái ngã xuống mặt đất, dép lê cũng bị văng ra xa.

Khi nằm trên mặt đất rên hừ hừ, Thường Thanh mới phát hiện Bạch Uy cầm một món đồ phòng lưu manh, thứ này, mịa nó chính là côn điện loại nhỏ, giờ cả người mình đều bị điện giật tê tê rồi.

“Xem ra ông chủ không gạt tôi. Điện của món đồ chơi này cũng đủ đấy!” Nói đoạn, Bạch Uy móc còng tay ra, khoá hai tay Thường Thanh lại.

“Ờ ờ, là đàn bà à! Đánh nhau còn xài cảnh côn! Thả tôi ra!”

Bạch Uy bắt đầu nằm sấp lên chủ tịch Thường, xé quần ngủ của anh ta ra, để lộ cái mông tròn màu lúa mạch.

Thường Thanh hơi sờ sợ, không biết trong hồ lô của y bán cái gì. Nhưng đến khi Bạch Uy cởi quần mình, Thường Thanh liền mặc kệ, nhảy qua nhảy lại trên mặt đất.

“Ờ! Muốn làm gì?”

“Làm chết người!”

Lời này chắc chắn không phải là hù dọa, tiểu đệ của Bạch Uy y đã hoàn toàn vào trạng thái, vươn cánh tay nho nhỏ ra khỏi bụi cỏ rậm.

Thường Thanh cuống đến mức hai mắt phun lửa: “Mì mịa nó làm cái gì đấy, biến thái chết tiệt, với ai cũng có thể cứng được à! Mì xứng với Trì Dã sao?”

Bạch Uy cười khà khà: “Cái thứ giống như người, ta còn sợ không làm được, cho nên trước khi đến đây ta cố tình nuốt hai viên viagra. Người đừng lo, được tính mạnh lắm đó, ngay cả với cái loại lỗ đ*t thối nát của người mà còn cứng được cơ mà.”

Thường Thanh liếc đến lọ hoa trên bàn, anh ta muốn đứng dậy ném bình hoa vào họ Bạch, tiếc là lại bị Bạch Uy dùng côn điện giật một cái nữa.

Lúc này Thường Thanh hoàn toàn không thể động đậy. Bạch Uy cầm chai bia trên bàn, đâm thẳng vào hậu môn Thường Thanh.

“Trước kia có phải người đã làm vậy với tiểu Dã không? Chẳng phải người thích thao người ta sao? Ta mịa nó hôm nay cho người đã nghiền! Cái loại cặn bã như người, ta từng lên giường với người? Nếu tất cả mọi người đều biết, vậy ta thật sự phải thao người một lần!”

Thường Thanh không nói gì cả, anh ta đang đau đớn cắn răng! Phía sau của mình bị lon bia xé rách, chất cồn tàn sát bên trong, đau không nói nên lời.

Nhưng Thường Thanh hy vọng đau hơn chút nữa, chỉ có vậy, anh ta mới đánh thức được tứ chi bị tê liệt, một lần nữa tập trung sức lực.

Bạch Uy cũng bị Thường Thanh làm cho phát cáu, khó trách tên này quá cực đoan. Bạch công tử nửa đời người đều là trên đầu đội vòng sáng, phía sau vênh cao đuôi, bị Thường Thanh nói mấy câu liền biến thành một tên ăn chơi trác táng sống phóng đảng.

Nhất là sau đó Lâm Văn nói với y: “Thích đàn ông cũng không sao, có điều bị đặt phía dưới như vậy... Ha ha, không nói nữa! Không nói nữa!”

Bạch Uy nghẹn oan!

Vốn chỉ hận Thường Thanh đến ngựa rặng, giờ thì thành lửa cháy đổ thêm dầu.

Nhìn chai bia đã khơi thông xong, y liền rút cái chai ra, đội mũ cho mình rồi bắt đầu đâm vào trong.

Thường Thanh cảm thấy lỗ đ*t bị bia ướp lạnh rất cuộc bắt đầu có hơi nóng. Bạch Uy tựa như xe lu, leo lên người anh ta.

“Bạch Uy, đừng mơ! Mi chờ đó!” Chủ tịch Thường cả người không có lực, chỉ có thể ra sức thụt lỗ đ*t, hận không thể lập tức kẹp gãy lão nhị tên kia.

Bạch thiếu gia trước giờ cũng chỉ hôn miệng, ‘đánh’ súng lục với Trì Dã, cũng coi như là xử nam! Thành ra bị Thường Thanh làm vậy liền không nhận được lập tức tiết ra.

Thường Thanh còn không chịu yên, quỳ trên mặt đất vừa thở dốc vừa nói: “Không muốn thao ta ư? Sao chưa vào đã bắn rồi? Không phải ăn nhầm thuốc rôm chứ!”

Bạch Uy đổi mũ khác, hung ác và mồm Thường Thanh vài cái rồi lại bắt đầu đâm vào trong.

Thường Thanh biết hai viên thuốc có tác dụng cỡ nào. Anh ta rút cuộc cũng ngậm miệng lại, cái miệng nhỏ thở phì phò. Trong phòng chỉ còn lại tiếng thân thể va đập.

Bạch Uy cảm thấy cho tới giờ mình chưa từng hưng phấn như vậy, uống thuốc là một nguyên nhân, quan trọng hơn chính là, giờ y đang đè Thường Thanh.

Khoái cảm trả thù và chinh phục lan ra như luồng điện.

Da thịt người đàn ông dưới thân rất rắn chắc, bởi vì đau nên phía sau lưng xoắn ra từng khối cơ bắp, chuyển động dưới làn da màu mạch. Hai cánh mông đã được bia làm ướt loang loáng, còn thường run nhè nhẹ. Bạch Uy thật muốn thao nát cái mông này, xé da hần, nhấm nuốt bắp thịt người đàn ông đang bị mình đè dưới thân này.

“Mẹ kiếp! Lão lăng lợ kia! Thu chặt lỗ đ*t vào!”

Những lời thô tục hạ lưu này, bình thường nhất định y sẽ không nói ra, nhưng giờ lại thốt ra rất tự nhiên.

Phóng túng chưa từng có khiến toàn thân kích thích!

Thường Thanh mệt mỏi mặc cho Bạch Uy chi phối, rút cuộc, cùng với một tiếng rống to, Bạch Uy bắn lần thứ hai.

Đến khi y đổi bộ bảo hiểm thứ ba, Thường Thanh vốn như con cá chết đột nhiên quay người đạp mạnh vào hạ thân Bạch Uy.

22. Chương 22

Bạch Uy vẫn để ý Thường Thanh cho nên tránh suýt soát, bị Thường Thanh đạp lên eo.

Thường Thanh vừa nãy thì như người chết, giờ đã nhào lên người Bạch Uy, lấy xích còng tay ghì cổ y lại.

Một người đàn ông bị làm cho điên đến độ mất thể này, đặc biệt là loại người không thích ôm cục tức như chủ tịch Thường thì mấy cái truyền thống tốt đẹp tuân theo pháp luật đều bị vứt hết ra sau đầu.

Dây xích siết vào tận thịt, dù Bạch thiếu gia liều mạng giãy giụa cũng không lay động được tí tẹo, y chỉ có thể lấy tay ra sức cào lên mặt Thường Thanh. Nhưng Thường Thanh cũng chẳng thèm đếm xỉa đến, dù bị cào thành khoai tây sợi cũng nhất định không lỏng tay. Bạch thiếu gia bắt đầu trợn trắng mắt, tĩnh mạch trên mặt nổi gấn lên, lực cào cũng càng ngày càng nặng.

Ngay giây phút chết người này, điện thoại riêng đột nhiên đổ chuông. Thường Thanh rùng mình, mình đang làm gì vậy! Thật sự muốn giết họ Bạch sao?

Thường Thanh buông lỏng dây xích trong tay, Bạch Uy liền thở hồng hộc, y quỳ rạp trên mặt đất, chảy nước mắt nước mũi và ho khan. Thường Thanh rút cà vạt trói chặt tay y lại rồi mới nhận điện thoại.

“Chủ tịch Thường phải không? Tôi là Lâm Văn, gọi mượn thể này thật mạo muội, mong anh thứ lỗi!”

Thường Thanh giật mình, sao thằng cha này lại biết số điện thoại nhà mình?

“Lần này tôi đến chính là để gặp người kinh doanh nhà đất nổi tiếng là anh, vốn nhờ thị trường giới thiệu gặp anh rồi nói chuyện hợp tác làm ăn. Chẳng ngờ còn chưa ăn cơm anh đã đi rồi.”

Thường Thanh che mic lại, nháy mắt ra hiệu với Bạch Uy vừa giấy thoát khỏi cà vạt, đang muốn xông tới, rồi nhỏ giọng nói: “Là Lâm Văn, lát nữa hai ta chiến sau.”

Bạch Uy vượt cổ, cầm hận tròng Thường Thanh, nhưng tai cũng tự động tiến sát đến loa. Hai người đàn ông vừa đánh xong trận tử chiến, giờ lại giống như trẻ sinh đôi liền thân, đầu dán vào điện thoại.

“Thật ngại quá, đêm nay để ngài chê cười rồi. Hôm khác nhất định tôi sẽ mời lại ngài, làm bữa tẩy trần đón gió cho ngài.”

“Đâu cần vậy, tôi cũng chẳng phải người bảo thủ, cũng rất thông cảm cho chuyện tình cảm của anh. Hôm khác thì không cần, tôi có chút việc quan trọng, ngày mai sẽ đi Bắc Kinh. Tôi rất hứng thú với dự án sân golf của anh, hay là đêm nay chúng ta chuẩn bị chút thanh tửu(1), bàn chuyện thấu đêm đi!”

Bạch Uy làm khẩu hình: đuổi hẩn đi!

Thường Thanh liếc y khinh thường, còn cần mi nhắc sao? Ông vừa mới bị người ta thao xong, còn có thể lập tức đón khách được à!

“Hả! Sao ngài lại vội vậy? Tôi còn muốn học hỏi ngài mà! Nhưng hôm nay đã muộn quá rồi, để chờ lúc ngài về từ Bắc Kinh đi! Nhất định tôi sẽ tự mình đến cửa xin chỉ bảo!”

Trong điện thoại, Lâm Văn cười rất ôn hoà: “Nhưng tôi đã mua rượu đứng dưới cửa công ty anh rồi.”

“...”

Bạch Uy vừa nhìn đã thấy chẳng biết hầu hạ người khác rồi, lúc kéo khoá quần, tí nữa thì kẹt vào ‘tính mệnh’ của lão Thường.

“Ờ, không nhét nó vào đã kéo khoá rồi à!” Thường Thanh hét với Bạch Uy đang lúng ta lúng túng mặc quần cho mình.

Bạch thiếu gia đỏ mặt hời hợt đầy đầu, thở không ra hơi đáp: “Đáng lẽ này tôi nên lấy dao xẻo nó xuống, đỡ phải tốn sức mặc quần cho anh!”

Tục ngữ nói, hoạ vô đơn chí.

Lâm Văn đã đứng dưới lầu, thực sự không thể mượn cớ từ chối hẩn được. Vừa này hai người đánh nhau quá kịch liệt, chẳng biết đã quăng chìa khoá còng tay đi đâu, thành ra giờ cả hai nằm bò trên mặt đất tìm hồi lâu cũng không thấy.

Thường Thanh vừa thấy móng mình vẫn còn để trần, liền hơi nóng nảy, bèn sai Bạch Uy tới tủ quần áo lấy quần mặc vào cho mình.

Một ời là một mới chỉnh sửa lại người đầu ra đấy thì chợt nghe có tiếng gõ cửa.

Thường Thanh cúi đầu nhìn còng tay, bèn hạ quyết tâm, hất cầm bảo Bạch Uy: “Cậu đó, đi mở cửa!”

Lâm Văn cầm hai bình thanh tửu, áo mũ chỉnh tề đứng ngoài cửa. Thấy người mở cửa là Bạch Uy, mắt hẩn lập tức cong lên.

“Chú Bạch cũng ở đây à! Thật khéo.”

Lúc Lâm Văn vào phòng, Thường Thanh đang trói hai tay, trên mặt có tơ máu. Anh ta cười xấu hổ với hẩn: “Không biết ngài tới, lại để ngài chê cười rồi.”

Lâm Văn cười tủm tỉm đi một vòng đánh giá hai người: “Ây dô, đang làm gì vậy?”

Vừa hỏi xong, hắn đã tìm được đáp án, trên sô pha có một bộ bảo hiểm chưa dùng hết, dùng mắt nhìn liền biết thứ bên trong nóng hằm hập, vừa mới ra lò luôn.

“À, à... hiểu rồi.” Lâm Văn lại bắt đầu cười.

Mặt Bạch Uy tái lại, đây chính là hiện trường party SM đầy kích tình, giờ dù y có nhảy xuống Thái Bình Dương cũng không rửa sạch được!

Thường Thanh còn sầu hơn y, nhưng Diêm vương ở trước mặt, sao có thời gian bận tâm đến thể diện chứ.

“Tôi và tiểu Uy vừa làm lành, không khổng chế được, hơi nóng tí, tất cả đều là đàn ông, đều hiểu! Ha ha...”

Bạch Uy đứng phắt dậy, y bị tiếng “tiểu Uy” kia làm nổi da gà.

“Hai người bàn chuyện làm ăn đi, tôi đi trước... Đúng rồi, Thanh, anh đừng quên xoa thuốc lên mông đấy, vừa nãy em không khổng chế được, làm anh chảy máu!”

Nói xong, Bạch Uy bắt chước tư thế oai hùng, hiên ngang của lão Thường, phất tay áo, nhanh nhẹn rời đi.

.

(1) Đây là một loại rượu được sản xuất bằng phương pháp lên men cổ từ nước suối trên núi Thái Hành và hạt kê trồng ở Từ Sơn.

23. Chương 23

Thường Thanh tha cái còng tay, niềm nở mời Lâm Văn tới phòng khách.

Lâm Văn tỏ ý khen ngợi nhìn “vòng bạc” của anh ta hồi lâu rồi mới thở dài nói: “Biết hưởng lạc đúng lúc như anh, mới thật không uổng phí nửa đời làm việc vất vả!”

Thường Thanh cảm thấy mình chỉ là bị một tên chết tiệt thao cả buổi, thực chả có gì hay để người ta ao ước cả, liền vội vàng chuyển chủ đề.

“Để tôi xuống lầu lấy kế hoạch sân golf lên cho ngài xem.”

Lâm Văn phất tay bảo: “Không cần đâu, trước khi đến, tôi đã tìm hiểu kỹ về dự án này rồi. Nó thật sự là một con gà đẻ trứng vàng.”

Chủ tịch Thường rất cẩn trọng trong việc làm ăn! Kế hoạch này của anh ta chỉ vừa khởi động, sao ngài Lâm nghe đâu bộn bề trăm việc lại biết rõ vậy? Khiến kẻ gian nhớ nhưng cũng không chả phải việc tốt gì, Thường Thanh thầm cẩn thận hơn.

“Không vậy sao việc làm ăn của ngài Lâm có thể như gió nổi nước dâng chứ! Đúng là tận tụy! Ha ha ha...”

Mắt Lâm Văn càng cong, hắn cười theo rồi nói: “Cho nên tôi quyết định làm một dây ẩm thực, giải trí.”

Thường Thanh hưng phấn: “Thật tốt, ngài có thể mua cổ phiếu góp vốn, rồi ngồi trong nhà chả cần tốn công sức gì, chỉ chờ chia lãi là được!”

Giờ dự án đã lên lịch, khó tránh khỏi có lúc thiếu vốn quay vòng, tuy vay ngân hàng không thành vấn đề nhưng có thần tài hỗ trợ, vậy chẳng phải là bớt được một khoản rất rất lớn sao?

Lâm Văn cười ha hả: “Tôi thích tự thân vận động, nhất định không làm chuyện ngồi mát ăn bát vàng.”

Lòng Thường Thanh trầm xuống, họ Lâm có ý gì?

Lâm Văn nắm lấy bàn tay đang bị trói lại của Thường Thanh và nói: “Tôi muốn tiếp nhận toàn bộ dự án này của anh, tôi sẽ trả anh một khoản y nguyên, thế nào?”

“Ha ha, ngài Lâm thật thích nói đùa!”

Lần này Thường Thanh cười to từ tận đáy lòng, đùa kiểu gì vậy?

Để có được miếng đất hoang này, anh ta đã phải dả thông bao nhiêu khâu từ trên xuống dưới chứ? Chính vì dự án này có thể biến đất xung quanh miếng đất hoang ấy lên giá vùn vụt theo. Rất nhanh, nơi đó sẽ trở thành chỗ tập trung những biệt thự cao cấp, nghiêm nhiên là một thành trấn người giàu nhỏ.

Giờ bán lại chậu châu báu này cho kẻ khác? Vậy anh ta phải uống bao nhiêu rượu giả đây?

Lâm Văn trước nay đều rất thâm sâu, tự mình tìm rượu đem tới, sau khi rót đầy rượu cho Thường Thanh xong liền đột nhiên nói: “Có người trông thấy Trì Dã ở Đức.”

Bàn tay đón chén rượu khẽ run lên, rồi khôi phục lại sự bình tĩnh.

“Giờ cả nước ngoài cũng có ma quỷ lộng hành à? Chắc là người giống người đi?”

Lâm Văn dỡ vai Thường Thanh và mỉm cười nói: “Có phải anh và Bạch Uy đã đặc biệt cho tôi một màn lừa?”

Thường Thanh sầm mặt: “Ý ngài Lâm là gì?”

“Anh và Bạch Uy liên thủ dựng kế ve sầu thoát xác này không tệ chút nào. Đáng tiếc, mồm tay đưa xe kia không đủ kín!”

Thường Thanh không nói, anh ta tựa người trên sofa, não nhanh chóng suy nghĩ.

“Nhưng anh vì Bạch Uy mà giúp cả tình địch của mình, thực khiến tôi kính phục. Tôi tin rằng anh đã xem qua quyển sổ kia rồi, tôi có bản lĩnh thế nào, hẳn anh rất rõ.”

Thường Thanh muốn nói thì Lâm Văn lại vung tay: “Chủ tịch Thường không cần ngại biện, kỳ thực anh hay Bạch Uy thấy cũng chẳng hề gì. Nếu Lâm Văn tôi có thể bị vài trang giấy rách ném xuống thuyền thì mấy năm nay tôi thật uống công lẫn lộn rồi. Hơn nữa, tôi tin hai người các anh đều là người thông minh, sẽ không làm chuyện ngu xuẩn lấy đá đập chân. Nhưng...”

Lâm Văn cười rất gian trá: “Tôi không ngại, cũng không có nghĩa là kẻ khác có thể động chân động tay sau lưng tôi.”

Thường Thanh bình tĩnh nhìn Lâm Văn, anh ta đã sớm nghe qua tác phong của người này, tên tiếng anh David thực xứng với cái bụng không đáy. Chẳng hề kén ăn, chỉ cần kiếm được tiền thì hẳn không ngại nuốt. Nhìn điệu bộ trước mặt, nhất định phải dùng vàng bạc mới có thể khiến vị thái tử gia này vừa lòng.

“Ý ngài Lâm là?”

“Không phải tôi đã nói rồi sao? Tôi muốn dự án của anh.”

Thường Thanh luôn phô trương, tỏ ra mình có giáo dục, lại khoan dung độ lượng, nhưng giờ anh ta không khỏi sầm mặt.

“Cậu há mồm quá rộng rồi đấy, không sợ căng cằm à?”

Lâm Văn cười cười: “Sợ là chủ tịch Thường hiểu lầm tôi rồi, tôi chính là người làm ăn đàng hoàng, không lừa gạt tổng tiền đâu. Tôi đã tìm người tính toán dự án của anh, sẽ trả theo giá thị trường. Anh cũng không bị thiệt hại gì. Ân oán trước đây cũng xoá bỏ luôn, thế nào?”

Dự án này giống như cổ phiếu bluechip(1), khả năng sau này tăng giá rất cao, không phải chỉ quy ra giá thị trường đơn giản như vậy.

Cả đêm nay, chuyện ngoài ý muốn cứ lũ lượt kéo tới, Thường Thanh cảm thấy đầu mình như bị lừa đá bực cái rồi.

“Ngài để tôi cân nhắc đã, mấy ngày nữa tôi sẽ cho ngài câu trả lời thuyết phục?” Trước phải tổng tên ôn thần này đi đã rồi hẵng nói.

Đến khi Lâm Văn đi rồi, Thường Thanh lại vênh mông tìm cả buổi, cuối cùng mới thấy được chìa khoá còng tay dưới sô pha. Mở còng tay xong, anh ta vọt ngay vào phòng tắm chà mạnh, nước chảy xuống theo bắp đùi đều có tơ máu.

Thường Thanh đứng đối diện với gương, mắng Bạch Uy té tát.

Ra khỏi phòng tắm, trông thấy bình thanh tửu đặt trên bàn, anh ta lại chửi họ Lâm không ngớt.

Lúc nằm trên giường, Thường Thanh không ngủ được. Lấy tấm ảnh Trì Dã đặt dưới gối, nghĩ đến mình vì tiểu tổ tông này mà rơi vào vũng bùn, Thường Thanh liền dùng sức quăng tấm ảnh xuống mặt đất.

Trần trọc trên giường hơn 2 tiếng, anh ta lại cúi người nhặt tấm ảnh rồi đặt nó lên gối.

Thường Thanh lấy bụng ngón tay vuốt khuôn mặt trắng nõn của Trì Dã, và thở dài một tiếng: “Giờ tôi đã biết tôi thích cậu cỡ nào.”

(1) Cổ phiếu bluechip là cổ phiếu của các công ty danh tiếng với các khoản thu nhập ổn định và không bị nợ đọng vượt quá khả năng chi trả. Hầu hết cổ phiếu bluechip đều cho cổ tức đều đặn và được định giá cao bởi các nhà đầu tư tìm kiếm sự an toàn và tính ổn định.

24. Chương 24

Cân nhắc trong mấy ngày, rốt cuộc Thường Thanh cũng cắn răng gọi cho Bạch Uy. Hai người hẹn gặp trong một quán cà phê yên tĩnh.

Qua điện thoại thì thấy không sao nhưng đến khi gặp mặt, cả hai đều cảm thấy xấu hổ. Dù sao hai người cũng có quan hệ mông với mông, lúc ấy Bạch công tử là lửa bốc lên, làm gì cũng chả biết, giờ tỉnh táo lại, sau lưng y cũng thấy lạnh lạnh.

Thường Thanh chả thèm liếc y cái nào, sau khi phục vụ bưng cà phê lên, lão Thường trước nay chưa hề nhơ nhà lại chỉ nhấp một ngụm.

Bạch Uy xoay cổ nghiên cứu song cửa thủy tinh hồi lâu, cuối cùng cũng không kiên nhẫn được nên cụp mắt hỏi: “Lâm Văn tìm anh có việc gì vậy?”

Bàn tay Thường Thanh nắm lấy chiếc muống nhỏ, anh ta vừa khuấy cà phê vừa tức giận đáp: “Tôi tổng tiền! Thành nhãi kia biết tiểu Dã chưa chết.”

Bạch Uy suất chút nữa nhảy dựng lên, y tròn tròn mắt: “Hắn muốn làm gì tiểu Dã?”

“Giờ tiểu Dã không có sức uy hiếp với hắn, họ Lâm muốn làm gì cậu ta chứ. Nhưng hắn muốn dùng điều này để bắt chẹt tôi.”

Bạch Uy hơi thở phào: “Bắt chẹt anh cái gì?”

“Hắn muốn dự án ở ngoại ô thành phố, xem như là cái giá của việc hai ta chơi trò lừa bịp với hắn.”

Bạch Uy lại càng thấy yên tâm: “Lâm Văn là kẻ tiểu nhân nham hiểm, trừng mắt tất báo, nếu hắn đã muốn thì cho hắn đi! Chuyện này cũng xem như yên.”

Thường Thanh muốn lấy muống móc thử xem Bạch Uy có tim gan hay không, tình cảm không có nghĩa là anh ta phải cắt thịt mình ra!

“Bach đại gia, Thường Thanh tôi cũng xem như đã không khiến cậu và Trì Dã thất vọng, mà tôi cũng không thể mang dự án lớn như vậy ra chơi được. Gặp súng đạn gì đều là tôi đỡ, có phải cậu cũng nên tận lực chút không?”

Bạch công tử cười lạnh đáp: “So với những thương tổn tiểu Dã đã phải chịu thì đây có là gì? Anh đây chỉ quá lắm là chuộc tội mà thôi.”

Thường Thanh ném cái muỗng vào mặt Bạch Uy: “Thiếu cái để nói à! Nếu nói về việc này, vậy cậu... cậu... cậu mịa nó, tối hôm trước cũng xem như hết nợ rồi!”

Nghe xong lời này, Bạch Uy không được tự nhiên kéo kéo áo: “Hôm đó chẳng phải là bị ép tới mức đấy sao? Sau này hai ta đừng ai nhắc đến chuyện ấy nữa!”

Chủ tịch Thường bất chấp, anh ta đứng phắt dậy và kêu: “Không được! À, tính ra thì lỗ đ*t Trì Dã quý báu, còn lỗ đ*t lão Thường tôi thì chỉ là ruột heo thôi đúng không?” Giữa ban ngày ban mặt, trong quán cà phê chẳng có mấy ai, nhưng những người khách lác đác ngồi đó đều liếc qua.

Bạch Uy vội vàng lấy tay che miệng anh ta lại. Thường Thanh còn đang muốn làm ầm kia kia, chẳng ngờ lưỡi lại liếm vào lòng bàn tay Bạch Uy.

Cảm giác lòng bàn tay mình ẩm ướt, Bạch công tử lập tức nảy như lò xo, rút vội tay về, rồi lấy khăn ướt lau lau.

“Anh làm ầm cái gì! Tôi chưa nói mặc kệ mà!”

Thường Thanh hằm hừ ngồi lại. Trước đây anh ta cũng hơi cảm thấy mình có phần quá đáng với Trì Dã, nhưng sau đêm kia, anh ta thật chẳng hiểu Trì Dã u sầu vậy làm chi.

Đàn ông con trai bị thao chỉ có thể nói là do thực lực không bằng, giống như đánh nhau bị người ta ném xuống vậy. U sầu hơn nữa cũng chẳng tránh được, tựa như anh ta nhìn Bạch Uy thì ngứa răng, nhưng không đến mức liệt dương đi? Họ Bạch, mi chờ đấy! Một ngày nào đó nhất định ông sẽ đè mi!

Hai người nghiên cứu nửa ngày, cuối cùng ý Bạch Uy là trước tiên cứ bán cho Lâm Văn đã, gần đây ở phía đông thành phố cũng có một miếng đất hoang chuẩn bị khai phá. Nếu không gặp điều bất trắc, lại thêm giao tình giữa Thường Thanh và thị trưởng Bạch, thì việc mua nó với giá thấp để như trở bàn tay, đó cũng coi như là chẳng mất chẳng lời.

Trở về công ty, Thường Thanh gọi cho Lâm Văn, hẹn thời gian ký hợp đồng chuyển nhượng với hắn.

Họ Lâm này đúng là nuốt người không nhả xương, cái giá kia khiến Thường Thanh suýt chút nữa tưởng rằng mình nhìn thiếu một số 0. Có điều với loại ngang ngược như vậy không nhất thiết phải phân rõ phải trái. Thường Thanh tức nghẹn ký tên, coi như mình quyên góp cho cô nhi quả phụ đi.

“Ông chủ Thường đúng là người trọng tình nghĩa! Tôi thích làm ăn với người như anh vậy! Sau này hy vọng chúng ta sẽ hợp tác nhiều hơn! Ha ha ha!”

Thường Thanh ngoài cười nhưng trong không cười đáp: “Đừng, ngài Lâm, tôi cũng không có món gì đáng giá để ngài nhung nhớ đâu. Thời đại này chả ai dễ dàng cả, địa chủ cũng phải húp cháo ấy chứ, ngài cho miếng cơm ăn đi!”

Lâm Văn nghe xong lại cười ha ha.

Thường Thanh chả có thời gian tán gẫu linh tinh với đám con cháu các sếp, anh ta nhất định phải bỏ thầu mảnh đất ở phía đông thành phố kia, chỉ cần giành được thì chút tổn thất này có tính là chi.

Hẹn thị trưởng Bạch ăn cơm mấy lần, toàn đúng lúc thị trưởng ra ngoài họp. Thấy ngày đầu thầu sắp đến, Thường Thanh thật như có lửa đốt dít.

Sau đó cuối cùng cũng gọi được cho thị trưởng Bạch, nhưng giọng điệu thị trưởng cũng quái quái gở gở quá đi.

Thường Thanh chẳng có cách nào, liền kéo thư ký của thị trưởng tới nhà hàng, sau khi rót hết một chén XO, thư ký mới nói đầy thâm ý: “Chủ tịch Thường à, lời này đáng lẽ tôi không nên nói, nhưng anh là người thông minh, hẳn cảm thấy được thị trưởng đang trốn anh đi!”

Trong lòng Thường Thanh trầm xuống: “Vì sao?”

“Kỳ thực cũng chả có gì... Chỉ là có chút lời đồn về anh và Bạch Uy... Thật ra tất cả mọi người đều biết là lời đồn, nhưng người làm cha luôn muốn... A, không nói nữa, chúng ta uống rượu, tôm hùm hôm nay thật tươi...”

Thường Thanh biết, hồng rồi.

Chẳng phải là hồng rồi sao. Không biết giá thầu thấp nhất, Thường Thanh y mình nhiều tiền, tuy có thể bỏ giá thấp, nhưng lợi nhuận sẽ giảm nhiều so với dự kiến. Chủ tịch Thường phiền muộn, ngăn người ba ngày chưa ăn cơm.

Rống những người có liên quan trong công ty xong, Thường Thanh gọi điện cho Bạch Uy.

Mịa nó, không thể để mình ông xui được, không chờ lão rùa chết tiết Bạch gia tiểu nhân thì không thể hả giận!

“Alô, cậu mịa nó sao không giải thích với cha cậu...”

Chẳng đợi chủ tịch Thường nói xong, Bạch Uy đã cắt lời: “Anh đang ở đâu vậy, chúng ta gặp nhau đi!”

“Tôi không muốn gặp cậu! Cậu mau nói với cha cậu...”

Bạch Uy lại cắt lời anh ta, lần này thành công khiến Thường Thanh ngậm miệng.

“Trì Dã kết hôn rồi.”

Thường Thanh nắm điện thoại, dờ ra.

Kỳ thực đám cưới của Trì Dã có thể đoán trước được, lúc cậu ta vừa đến Đức đã gọi nói với Bạch Uy là gặp một cô gái Trung Quốc mở quán ăn ở đây. Nghe đâu rất sẵn sọc cậu ấy, trong lời nói rất có cảm giác tha hương gặp bạn cũ. Sau đó cậu ta dần ít gọi cho y, cuối cùng toàn Bạch Uy chủ động gọi cho cậu.

Trong lần trò chuyện gần nhất, Trì Dã đã bảo Bạch Uy không cần gửi tiền cho cậu. Bạch Uy hỏi vì sao, Trì Dã do dự hồi lâu, cuối cùng cũng nói cậu đã kết hôn với cô gái kia.

Tình cảm cùng giới không thể nói cùng người ngoài, Bạch Uy cư nhiên thấy may mắn vì mình còn có tình địch Thường Thanh này, có thể nói hết những đau khổ vì thất tình.

Hai người ngồi trên sàn nhà Thường Thanh, uống rượu mua ở quán.

“Không phải Trì Dã bị liệt dương sao? Vậy cô kia bị lãnh cảm à? Cả thái giám cũng gả cho!” Thường Thanh đỏ mặt nói.

Về mặt Bạch Uy cũng chả rõ là khóc hay cười: “Anh biết mà! Thực ra biến thái thật sự chính là tôi, là tôi bẻ cong tiểu Dã, nếu không có tôi, tiểu Dã căn bản sẽ không thích đàn ông. Cậu ấy nói với tôi, ở cùng cô gái kia, cậu ấy có cảm giác, cậu ấy xin lỗi tôi và mong tôi quên cậu ấy... Như vậy cũng tốt, tiểu Dã rốt cuộc cũng quay về cuộc sống bình yên hạnh phúc...”

“Thúi lắm! Tôi với cậu lấy mạng ra giúp cậu ta, chính là để cậu ta ra nước ngoài tìm tính phúc? Tôi thấy cậu chính là một kẻ nhu nhược, đến thời điểm mấu chốt thì chả có cách khỉ gì! Chứng minh thư của cậu ta cũng là tôi tìm người trong cục cảnh sát làm, tuy trong mấy tính cũng có hồ sơ như thật, nhưng nếu tìm kỹ có thể tra ra thật giả đấy. Cậu viết thư nặc danh tố cáo đi, giấy kết hôn của cậu ta liền vô hiệu...”

Bạch Uy chỉ vào mũi anh ta: “Hỏi sao lại bảo anh nhìn thế nào cũng giống một tên nhà giàu mới nổi giết lợn chứ! Anh biết cái gì gọi là yêu không? Yêu không phải là giữ lấy, mà là nỗ lực! Nói cho anh biết, không được giả vờ gì với tiểu Dã, bằng không tôi chẳng khách khí với anh đâu!”

Thường Thanh tức mình lại nốc một chai rượu dẫu, lão Thường ta nỗ lực còn chưa đủ sao! Của cải đều rút gần hết rồi, Bạch thiếu gia ngược lại giả thành tình thánh!

Bạch Uy nhìn vậy cũng uống, dong dài kể lại đoạn tình cảm cay đắng trong những năm tháng thanh xuân với Thường Thanh. Nói nói, còn chảy nước mắt nước mũi nữa.

Thường Thanh nghe xong cười ha hả, lớn tiếng nói: “Cậu còn là đàn ông không đấy? Cư nhiên còn chưa từng lên giường với cậu ta, nếu lên rồi, có khi cậu ta cong hoàn toàn ấy chứ, vậy lúc ông đây thượng cậu ta thì chẳng phải thuận lợi hơn nhiều sao?”

Bạch Uy uống đến nóng người, liền quăng sơ mi sang một bên rồi đập Thường Thanh cái: “Sao anh không sớm nhắc tôi? Tôi ghen nhưng lại không nỡ chạm vào cậu ấy, anh có biết mùi vị đó thế nào không?”

Thường Thanh tiến đến bên cạnh y nói: “Cậu không thượng cũng đúng thôi, hai người thật đúng là không thể nào mà!”

Bạch Uy liếc mắt sang đáp: “Tôi không thể, còn anh thì được chắc?”

“Ông đây thân kinh bách chiến, đương nhiên mạnh hơn con gà giò muộn tao cậu rồi! Không tin hai ta so xem!”

Nói đoạn liền dán miệng lên khuôn ngực trần trụi của Bạch Uy, ngậm lấy viên thịt nho nhỏ kia.

Bạch Uy vẫn không phục! Y kêu: “Có chút bản lĩnh ấy thôi mà đã khoe khoang rồi? Thằng cháu ngoại một tuổi của tôi còn mút giỏi hơn anh.”

Lúc miệng Thường Thanh dần đi xuống, Bạch Uy bắt đầu không nói nữa mà thở hổn hển. Cuối cùng, y dùng sức túm tóc Thường Thanh, ấn anh ta xuống mặt đất rồi rồi lột quần.

Mới bắt đầu, Thường Thanh còn giãy giụa vài cái, nhưng khi Bạch Uy nắm lấy lão nhị của anh ta thì anh ta liền dừng động tác, thoải mái rên hừ hừ.

Sau đó nữa, chính mình bị lật lại, hai cánh hông bị tách ra, lúc phía sau lại bị một thứ nóng hầm hập húc vào, Thường Thanh mới mơ mơ màng màng nghĩ: sao lần này vẫn là ông bị thao?

25. Chương 25

Chưa tới bốn giờ Thường Thanh đã dậy. Ngoại trừ đầu đau ra, thân thể hình như còn giống bị xe cán qua, cả người tê dại.

Người say rượu đều khát nước, cho nên anh ta mắt nhắm mắt mở sờ sờ tủ đầu giường, bàn tay to chạm vào một cái gì đó tròn tròn xù xù. Hé mắt ra nhìn: hay thật! Là một cái đầu lớn đầy tóc!

Bạch Uy bị sờ tỉnh, cũng ngái ngủ nhìn lão Thường.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người đàn ông đều run run, cho dù là uống cồn công nghiệp thì giờ cũng tỉnh hết.

Tướng ngủ của Thường Thanh rất kém, quần chần quanh người. Bạch Uy không có chần, nửa đêm thấy lạnh liền vênh hông ôm chặt lấy Thường Thanh.

Giờ hai người chỉ còn thiếu miệng đối miệng làm cái Morning Kiss mà thôi.

“Cậu mịa nó còn chưa đứng dậy!” Nghe Thường Thanh quát, Bạch Uy cuống cuống buông tay ra rồi đứng lên.

Y chỉ thấy Thường Thanh nhú màu, gào khóc: “Mau, mau!”

Bạch Uy dịch sang bên cạnh, cẩn thận hỏi: “Anh tên gì?”

“Tê rồi, tê rần rồi! Chân tôi!” Bị Bạch thiếu gia thịt heo này đè cả một đêm, chủ tịch Thường cảm thấy chân mình sắp đau đến rút gân rồi.

“Ngắn người cái gì? Mau xoa bóp cho tôi!”

Bạch Uy chần chờ một lúc rồi ngượng ngùng vươn tay xoa nhẹ vài cái lên đùi Thường Thanh. Thường Thanh đau không chịu nổi, gào xé họng, tiếng kêu này còn kinh hơn cả tiếng kêu trên giường ý chứ.

Vắt vả lấm mạch máu mới thông suốt, Thường Thanh liền gạt tay Bạch Uy ra rồi cúi mặt tìm quần áo.

Bạch Uy không quen nhìn lão Thường giả bộ khổ chủ, tìm được quần lót liền vừa mặc vừa tức giận nói: “Đừng cho là tôi uống nhiều, hôm qua chính là anh chủ động muốn tôi cắm vào, nếu không phải anh nói lung tung, tôi... tôi mịa nó có thể sao!”

Theo ý Thường Thanh, mọi người mặc quần vào, sau đó áo mũ chỉnh tề quảng chuyện này đi là được. Nhưng Bạch Uy lại bối mớ, thành ra cơn đau nơi lỗ đ* t của Thường Thanh liền biến thành lửa giận.

“Mi đừng có được tiện nghi rồi còn khoe mẽ, ở đó mà giăng lưới bắt c*t! Lúc Trì Dã kia sợ hãi đến giống như thái giám, mi chạy tới chỗ ông hưởng! Còn bảo ông chủ động? Là mi mịa nó ăn NGHIỆN Ỗ!”

Bạch Uy tức tới mức mặt chuyển thành màu gan lợn, y nhào qua muốn đâm Thường Thanh.

Thường Thanh dùng một tay bảo vệ trước ngực rồi kêu the the: “Tiền gian hậu sát!” Bạch Uy đánh chết cũng không ngờ anh ta còn chiêu này, bị buồn nôn đến mức lùi về phía sau. Thường Thanh nắm bắt cơ hội vọt tới, bắt chước cho Bạch Uy một cú trên mặt.

Hai người quần nhau, Thường Thanh chưa từng đánh thắng Bạch Uy, sau mấy hiệp liền bị Bạch Uy cười lên người.

“Mi xuống cho ta!” Chỗ Bạch thiếu gia ngồi lên chính là lão nhị của Thường Thanh. Cọ cọ vài cái, Thường Thanh thì không sao nhưng Bạch Uy lại có phản ứng.

Chẳng thể trách Bạch thiếu gia nhạy cảm, vốn là thanh niên hoả vượng, hơn nữa vừa biết chuyện kia có mùi vị gì, nên thật có chút xu hướng bén lửa.

Thường Thanh đã lường trước cái này, anh ta dùng phía dưới húc húc Bạch gia tiểu đệ, quái quái gở gở hỏi: “Đây là gì? Cảnh còn hoàn toàn tự động? Không đứng mình cứng chơi à?”

Bạch Uy then quá hoá giận, liền vói tay vào trong quần Thường Thanh, xát xát hai cái, Thường Thanh cũng cứng.

Giờ thì được rồi, chẳng ai cười ai!

Thường Thanh thở hổn hển trừng Bạch Uy, Bạch thiếu gia cũng không phục trừng anh ta.

Lão Thường không giống Trì Dã da mềm thịt non, đặt ở phía dưới có thể cảm giác được cơ bắp rắn chắc trên người anh ta, cùng với nhịp hô hấp, hơi thở què mùa liền xộc tới trước mặt. Nhưng người đàn ông thô kệch như vậy lại khiến Bạch Uy có loại cảm giác kích thích khác.

Chẳng biết là ai nói, đàn ông ngoại trừ ái dục ra kỳ thực còn thích chinh phục hơn. Bạch Uy cảm thấy câu đó rất có lý, y không thích thậm chí căm ghét Thường Thanh, nhưng điều đó chẳng hề ngăn cản y thao Thường Thanh.

Thường Thanh cũng cảm giác được Bạch Uy lại muốn động thật, trong lòng có hơi hoảng nhưng biểu hiện ra ngoài vẫn rất kiên cường.

“Cậu mau đứng dậy đi, tôi còn phải đi làm đấy!”

Câu trả lời của Bạch Uy là cúi miệng xuống, cắn mạnh lên ngực Thường Thanh.

Được! Tiếp tục chơi đi!

Thường Thanh cắn lại Bạch Uy, trong bụng còn đang tính, con trai vừa đẹp trai vừa trẻ tuổi của thị trưởng lên giường với mình, cũng không tính là mất mặt mũi, ngược lại còn đánh bóng thân phận mình! Nếu ở phía trên chính là lão Thường ta, lại càng có thể rửa sạch nhục! Nghĩ vậy, anh ta cũng chậm rãi tích cực phối hợp.

Hai người đều ôm tâm sự, quần lấy nhau...

Người làm ăn với ông chủ Thường đều biết rõ, vị này sống nguội đều không ngại, nam nữ đều thích hợp. Lúc đi ăn, khó tránh khỏi có người kêu một hai tiếp viên xinh đẹp đi theo.

Nhưng gần đây rõ ràng chủ tịch Thường đã đổi khẩu vị, gọi nữ còn được, vừa thấy nam đã cau mày phát tay: “Nhanh bảo bọn họ xuống đi! Thấy nam là mịa nó ngán rồi!”

Có người liền phỏng đoán, phải chăng vì chịu kích thích chuyện hôn thê thay lòng?

Đích xác là Thường Thanh chịu kích thích. Giống như hôm nay, vốn là tiệc rượu của giới buôn bán, nhưng chưa uống được hai ngụm, đã bị người kéo vào phòng nghỉ! Sau đó thuần thực bị lột quần, rồi đặt trên sofa và bị thao. Nếu đổi là người khác thì có ngán không hả?

Cứ như vậy, cái tên ở phía trên lại được tiện nghi còn khoe mẽ nữa chứ!

“Anh ở phía dưới động động chút đi chứ! Giống như cá chết vậy!”

Thường Thanh hí mắt nhỏ giọng mắng: “Thiếu mịa nó kêu y y a a nữa thôi! Mi nhanh lên! Lát nữa ông còn phải lên sân khấu phát biểu đấy!”

Còn ai có thể dè chủ tịch Thường chứ, đương nhiên là Bạch Uy rồi.

Từ sau đêm quá chén kia, hai người thường ‘giao lưu’ như vậy.

Vì thế chủ tịch Thường dù bận trăm công nghìn việc, vẫn dành chút thời gian quý báu đến phòng tập thể hình chịu khó huấn luyện, lấy áo tuyển thủ ra để thề rằng phải phản công phút chót.

Đáng tiếc, giờ cách mạng vẫn chưa thành công, đồng chí còn cần cố gắng.

Họ Bạch xem như là có chút lương tâm, bởi vì chuyện mảnh đất kia mà đặc biệt trao đổi với cha mình một chút.

Trọng tâm tư tưởng chính là: làm cha hẳn phải hiểu được con mắt của con mình còn hơn cả nhân phẩm nó ấy chứ. Nói y với Thường Thanh làm trò mèo thì đánh chết cũng không có khả năng. Bởi vì mấy lời đồn hoang đường này mà gây xích mích với người phát triển nhà đất lớn nhất vùng thì thật không thoả đáng, thực sự gây bất lợi cho con đường công danh lợi lộc của con trai.

Tiếp đó lại kính cáo để lộ chuyện vị hôn thê của ông chủ Thường với cha.

Thị trưởng Bạch cũng hiểu rằng mình chỉ nghe lời nói một phía của Lâm công tử thì quá vô đoán rồi, nên sau khi nghiêm túc phê bình chuyện con trai không biết chừng mực xong thì trong lòng không khỏi thấy áy náy vô cùng với chủ tịch Thường.

Sau vài bữa chè chén, thị trưởng Bạch và chủ tịch Thường lại hoà hợp như xưa, cùng nâng ly cười nói.

Nhưng lần này cũng chẳng giúp không công, họ Bạch lấy của Thường Thanh 50 vạn.

Thường Thanh dùng ngón chân để nghĩ cũng biết tiền này để làm gì. Chắc chắn là chuyển cho Trì Dã rồi. Mịa nó, kẻ bề ngoài tưởng là đạo tặc kỳ thực là một tên ngốc! Lo người ta tưng thiếu, chả có tiền đi hưởng tuần trăng mật à? Chạy theo mộng gửi tiền cho người ta.

Mình giờ hơi bị sút đầu mẻ trán, chả có thời gian đi châu Âu xử thằng nhãi đạo tặc kia, cho nên, cứ chờ đấy!

Chờ qua cơn này, không đến châu Âu bắt Trì Dã về, ta sẽ chẳng mang họ Thường!

26. Chương 26

Tiếc rằng mọi việc không như dự tính. Tuy quan hệ với thị trưởng Bạch đã khôi phục, nhưng gần đây công trình lại không suôn sẻ.

Lúc đầu các hộ buôn bán tiến vào trung tâm thương mại mới xây tương đối nhiều, thế nhưng sau đó lại có một bách hoá theo kiểu chuỗi cửa hàng mở ở con phố gần đó. Bên ấy ý là tập đoàn tài chính lớn nên chơi xấu, cố ý giảm giá thuê xuống thấp, kết quả là có rất nhiều nhà buôn nhao nhao đi ăn máng khác.

Không thể thu hồi vốn, Thường Thanh gấp đến mức miệng nổi bong bóng.

Người gấp thì tính tình đương nhiên sẽ không tốt, thấy Bạch Uy thì lại càng buồn bực. Bạch Uy đúng là mũi chó, đúng lúc ông làm chút cơm ăn thì y tới cửa.

Trong bụng Thường Thanh có lửa cho nên không thích ăn đồ dầu mỡ, anh ta chỉ làm chút mì lạnh kèm cá khô trộn hành tây. Đây là thực đơn hạ hỏa mẹ Thường vẫn nấu cho con trai ăn ngày trước, ăn thế nào cũng không thấy ngứa.

Bạch Uy vào cửa xong, trước ngó ngó món ăn, sau đó cũng vào bếp cầm bát ra. Y múc một bát mì lạnh và tưới nước sốt lên, rồi ngồi cạnh Thường Thanh chúi mũi ăn.

Đã thế, y còn vừa ăn vừa liếc Thường Thanh: “Anh ăn mì không nhỏ tiếng chút được à?”

Đã ăn chực rồi còn dám soi mói cách ăn của chủ nhân.

Thường Thanh ném đũa: “Mi không có việc gì thì chạy đến nhà ông làm chi?”

Bạch Uy nhai xong con cá khô mới ngẩng đầu nói: “Cho tôi mượn 10 vạn.”

Thường Thanh trừng Bạch Uy như nhìn thấy khủng long: “Sau gáy ông dán chữ ngân hàng coi tiền như rác à? Mi rút tiền đến nghiện rồi?”

Bạch Uy lấy khăn tay lau miệng rồi không nhanh không chậm đáp: “Vốn định nói cho anh chuyện cấm chợ bán buôn của tiểu thương, nhưng anh đã cho rằng tôi đang bịp anh, vậy thì quên đi.”

Thường Thanh nhú mày, lớn tiếng nói: “Không ăn à? Sao lại không ăn như vậy? Ăn nhiều chút, nhìn chú gầy thế kia mà!” Nói xong liền tự mình múc đầy một bát mì lạnh, rồi thả chút cà chua, rau thơm vào trang trí.

Bạch Uy vắt chân nhìn chủ tịch Thường bận rộn. Chờ đến khi mì đưa đến miệng, Thường Thanh lại kẻ sát y, cười tủm tỉm nói: “Sau này ít hơn 20 vạn thì đừng mở miệng với anh nhé! Đó là coi thường anh chú đấy!”

Đừng lạ Thường Thanh nịnh nọt quá trời. Nếu chợ bị cấm thì sẽ có rất nhiều tiểu thương đi tìm chỗ mới. Trung tâm thương mại của Thường Thanh vừa vặn có một tầng ở dưới đang bỏ không.

Nếu gom đám tiểu thương này về dưới trướng mình, thì đúng là góp thịt kiến lại ăn cũng rất có vị.

Tin tức của Bạch Uy thường rất nhanh, tin này chắc hẳn không sai đâu. Buôn bán chính là có được tiên cơ thì kiếm được đồng lớn. Cúi mình hầu hạ thần tài cũng không tính là mất mặt đàn ông.

Một ơi là một mới khiến Bạch thiếu gia thuận khí, Thường Thanh liền dâng chi phiếu 20 vạn lên. Lúc này Bạch Uy mới mở miệng, tiết lộ tin tức nội bộ cho Thường Thanh.

Thường Thanh nghe xong mặt mày hớn hở, lập tức gọi điện cho phòng kế hoạch và phòng nghiệp vụ, chuẩn bị hốt gọn một mẻ.

Bạch Uy ăn no liền nằm trên giường Thường Thanh xem tạp chí. Đột nhiên y thấy dưới gối có lộ một góc giấy, rút ra nhìn thì là một tấm ảnh.

Nụ cười rực rỡ của Trì Dã khiến người ta đau mắt. Bạch Uy âm trầm nhìn người yêu khi xưa trong bức ảnh, mắt chậm rãi hiện lên tơ máu, cuốn tạp chí trong tay cũng bị vo nhàu.

Lúc này, tiếng Thường Thanh vọng vào: “Bạch Uy, lát cậu về nhà không? Tôi gọi lái xe cho cậu.”

Bạch Uy vuốt phẳng cuốn tạp chí, đặt bức ảnh về chỗ cũ, rồi giãn mày cao giọng đáp: “Hôm nay tôi qua đêm chỗ anh, chuẩn bị nước cho tôi tắm đi.”

Thường Thanh thở dài một tiếng, có phần hoài nghi ván này mình lỗ.

Có trả tiền ngủ cùng như vậy sao?

27. Chương 27

Buổi tối, Bạch Uy cứ như điên cuồng rồi, trên dưới đều dốc sức kinh.

Lên giường với thanh niên, đối với trai già mà nói, đôi khi chính là thử thách sự tôn nghiêm.

Ở phía trên còn tốt, nhìn thanh niên dưới thân mặc mình xoa nắn sẽ cảm giác như đang lấy lại tuổi xuân.

Nhưng ở dưới cong thắt lưng, giạng hai chân để thẳng nhai con luyện thương, đây là chuyện một doanh nhân thành công sắp 34 tuổi nên làm sao?

“A... a... a”

Bạch Uy dừng động đưa thắt lưng, hơi khinh miệt nói: “Bị thao nghiệm rồi à? Kêu lớn tiếng như vậy!”

Thường Thanh hít hơi đáp: “Chân... chân bố mịa nó bị chuột rút!”

Đêm nay hai người chơi “một chữ mã”(1). Thương thay hai bắp đùi của chủ tịch Thường, co giật đau chết đi. Đến khi Bạch Uy khép hai chân anh ta lại thì lão Thường đã cào rách cả ga giường.

Bạch Uy không nặng không nhẹ xoa đùi anh ta: “Anh đúng là có tuổi rồi, không chơi được cái này, lần tới chơi cái khác đi!”

Thường Thanh nhắm mắt lại mỉm cười và nghĩ thầm: lần tới? Lần tới ông nhất định sẽ liều mạng với mi!

Mùa đông đã tới, mùa xuân của túi tiền của chủ tịch Thường lại sắp tới gần.

Cùng với một lượng lớn tiểu thương tiến vào trung tâm thương mại, vốn của Thường Thanh cũng thu hồi được từng chút một và có phần dư dả.

Bảo thư ký chặn vài cuộc gọi của Bạch Uy, y đến thì tránh không gặp, Bạch thiếu gia cũng là người cáu kỉnh, sau vài lần như vậy, y cũng không tìm Thường Thanh nữa.

Chủ tịch Thường thấy thật hài lòng.

Hôm nay, hết giờ làm, chủ tịch Thường nhàn nhã chẳng có việc gì, liền đến phòng tắm hơi trước đây thường đi để giãn gân cốt.

Vừa khoác khăn mặt bước vào phòng xông hơi thì thấy một người để tay trần cũng tiến vào theo.

Thường Thanh nhìn lại, là Bạch Uy.

Bạch Uy sầm mặt hỏi: “Sao không nhận điện thoại của tôi?”

Thường Thanh liếc mắt chòng ghẹo: “Tôi đâu có là thanh niên chờ việc giống cậu, bận lắm chứ!”

“Anh đây là qua cầu rút ván! Sao? Không cần tôi nữa?” Bạch Uy cười lạnh hỏi.

“Tiểu Bạch à! Hai ta là quan hệ gì? Cậu là một con gà giò mới khai trai nên ăn nghiện, tôi hiểu. Nhưng cậu cũng phải suy nghĩ cho cái dạ dày của mình chứ? Ăn nhiều là đau bụng đấy. Lão Thường tôi anh tuần đấy, nhưng cũng chẳng dây mãi không thôi như cậu!”

Mũi Bạch Uy méo xẹo, xem chừng bị Thường Thanh nói sợ rồi.

Sau một hồi sầm mặt, Bạch Uy mỉm cười ngồi trên ghế gỗ, vừa xông hơi vừa khinh thường nói: “Quên đi, tôi cũng không có hứng với cái mông già của anh, sau này có việc thì ít, mịa nó, tới tìm tôi đi!”

Thường Thanh không nói gì, thích chiếm tiện nghi ngoài miệng thì cứ chiếm đi! Nhờ thế mà vút được miếng cao da chó thì cũng đáng.

Anh ta căn bản không đi trên cùng một con đường với Bạch đại thiếu, mấy lần đầu còn rất kích thích, nhưng thời gian dài thì chán ngấy. Thẳng nhai xấu xa muốn làm gì thì làm nấy đi! Ông không rảnh trông trẻ con.

Chủ tịch Thường rất cuộc cũng có thời gian rảnh xem tạp chí du lịch, lịch bay sang Đức, vân vân.

Đồng chí Thường lên kế hoạch rất chu đáo, trước tiên đi tham quan phong cảnh các nước khác đã rồi quay về trận chiến bảo vệ tình yêu. Đến lúc ấy đi du thuyền trên sông Đa-nuýp, mình với tiểu Dã ăn ít xúc xích và uống bia Đức, nghĩ thế nào cũng thấy lãng mạn biết bao.

Thường Thanh nghĩ nghĩ rồi cười hơ hớ. Buổi tối không phải đi xã giao nên anh ta bò lên giường sớm, định bụng thân thiết với tiểu Dã trong mộng,

Tiếc là ngủ được lúc thì điện thoại kêu như đòi mạng.

Thường Thanh thò tay ra khỏi ổ chăn, sờ sờ hồi lâu mới cầm được ống nghe.

“Alô...”

“Chủ tịch Thường! Là tôi, lão Trương đây!” Một giọng nam đầy nôn nóng vang lên trong điện thoại.

Thường Thanh còn đang mụ mụ đầu, dò thử một lượt những người đàn ông họ Trương mình quen.

Đầu bên kia không đợi được: “Tôi là chồng Lưu Nguyệt Hồng!”

Thường Thanh ngồi phắt dậy. Lưu Nguyệt Hồng không phải ai khác, chính là trưởng phòng tài vụ — chị Lưu.

Lão Trương gọi điện vì: chị Lưu bị người cục thuế đưa đi.

Trước khi đi, chị Lưu đã ngầm nói bóng gió bảo chồng mình gọi cho Thường Thanh. Mà việc cục thuế liên kết với công an cùng tìm tới cửa, chỉ có thể chứng minh đã lập hồ sơ điều tra rồi.

Làm ăn nào có chuyện sạch sẽ hoàn toàn? Mấy năm gần đây, số thuế lão Thường trốn nhất định không nhỏ.

Giờ thì phiền phức lớn rồi.

Thường Thanh vội vàng gọi cho những người khác trong phòng tài vụ, nắm chắc thời gian thủ tiêu bằng chứng.

Thế nhưng không đợi người chạy đến công ty thì cảnh sát đã tìm tới cửa.

Một bộ công tay sáng loáng khoá trên cổ tay chủ tịch Thường...

.

(1) Một chữ mã này là xoạc á, già như anh Thường Thanh làm cái này đau chết là phải :3

28. Chương 28

Chủ tịch Thường được gọi là trùm nhà đất, dù là nhà cửa kiểu gì anh ta cũng đã từng xây.

Giờ anh ta quyết định sau khi ra khỏi đây nhất định phải ôm một công trình xây nhà tù. Trong phòng giam không có cửa ngầm, địa đạo gì gì đấy, thật bất tiện.

Đã vào cục cảnh sát được 10 ngày, Thường Thanh tựa trên giường nhàm chán nhìn TV.

Đúng! Chính là TV.

Chủ tịch Thường trước kia chưa từng vào đây nên không biết giá cả bên trong. Giờ kinh tế mở, cái gì cũng cải cách hết. Phòng giam trong tù cũng chia sao như khách sạn.

Lúc vừa vào, Thường Thanh bị đưa đến phòng giam 8 người, bên trong hôi rình, giường còn dính đầy vết bẩn khả nghi nữa chứ. Anh ta đứng ở giữa phòng, chả dám ngồi. Nhịn như vậy được vài ngày, lão Thường trước nay luôn cởi mở, chả mấy chốc đã thân với giám ngục.

Sau khi tán dóc với giám ngục, hẳn ta kín đáo tiết lộ có phòng giam đơn, nhưng giá hơi cao.

Thường Thanh là người thiếu tiền chắc? Anh ta liền vội vàng gọi người đưa tiền rồi tiến vào một phòng giam đơn.

Phòng này toàn để cho tội phạm kinh tế, còn phải chọn những trường hợp không nghiêm trọng, sau đó làm một tờ chứng minh mắc bệnh là có thể đường đường chính chính tiến vào. Vừa không tăng ảnh hưởng xấu, vừa kiếm tiền cho nhà giam, đúng là vẹn cả đôi đường!

Nhưng mà, dù tốt mấy cũng là nhà tù, TV không có cáp, chỉ có thể bắt được bốn kênh.

Xem chút phim truyền hình, chiếu 10 phút thì chen vào 15 phút quảng cáo bệnh lây qua đường sinh dục. Lúc là một ông nước mắt nước mũi kể một lần sa chân, biết vậy chẳng làm; khi lại một bà nội trợ trang điểm đậm nói sau khi chồng chữa được bệnh lây qua đường sinh dục, gia đình đã hoà thuận, cái vẻ mặt tính phúc kia, thật mịa nó ngán chết!

Người làm mấy cái quảng cáo này, mịa nó ăn gì mà lớn đấy? Sao không bắt bọn họ lại? Mà mặc kệ họ làm ô nhiễm thần kinh đông đảo quần chúng như vậy? Lão Thường ta đóng góp cho xã hội những gì chứ, chắc chắn vĩ đại hơn mấy người này đi?

Thường Thanh dứt khoát tắt TV rồi lấy tay đặt lên mắt, sắp xếp lại mạch suy nghĩ.

Mười ngày này, có 3 luật sư dày dạn kinh nghiệm đối với các vụ án thuế thu nhập đang ở bên ngoài không ngừng bôn ba.

Trong vụ án này cũng lòi ra một kẻ giấu mặt. Nghe đâu có một quyển sổ kế toán được gửi nặc danh đến cơ quan thuế, gây nên sự chú ý của cấp trên.

Lần này lão Thường khẳng định không thể toàn thân trở ra, mà chỉ có thể lấy máu nhận phạt. Có thể miễn được khoản ở tù là tốt nhất.

Nhưng quyển sổ kia do ai gửi nhỉ?

Người đầu tiên xuất hiện trong đầu Thường Thanh chính là Bạch Uy.

Thật tiếc cho họ của y, tâm thẳng nhãi này rất hắc! Nếu y không có chủ ý này thì đi quyền rũ Trương Hiểu Vận làm chi?

Đúng là chó, không thượng được ông thì đẩy ông vào ngục!

Được! Chờ ông ra, xem ông xử lý mi thế nào!

Không đợi Thường Thanh quyết tâm, Bạch thiếu gia đã tự mình theo đuôi chạy tới. Vào phòng thăm tù, lão Thường đánh đòn phủ đầu luôn, lúc nhàn rồi xem quảng cáo bệnh lây qua đường sinh dục, anh ta vẫn nghĩ xem nên chửi Bạch Uy thế nào mà.

“Mi còn dám tới? Họ Bạch, mi đúng là có gan hạ độc thủ, chờ chờ mờ...” Mấy lời tiếp theo cũng chẳng có ý tưởng gì khác. Lời lẽ thô tục kia, quả thực là tập hợp tinh hoa cả đời chủ tịch Thường rồi.

Bạch Uy nghe đến tái cả mặt. Y chẳng nói chẳng rằng đưa tài liệu trong tay cho luật sư bên cạnh rồi xoay người đi thẳng.

Luật sư kia quýnh đến mức giậm giậm chân, rồi ồn ào: “Chủ tịch Thường, sao ngài lại có thể mắng y!”

Thường Thanh trừng hai mắt: “Y là cái thá gì chứ? Mắng y là cho y mặt mũi rồi đấy.”

Luật sư thở dài: “Àiiii, thế nhưng nếu không có Bạch Uy trợ giúp, phiền phức của ngài giờ có thể lớn lắm đấy!”

Thường Thanh mê muội khó hiểu trừng mắt, có chút không nhìn ra vấn đề.

29. Chương 29

Thì ra lúc luật sư tới cục thuế thì đụng phải Bạch Uy vào đó tìm bạn học cũ.

Bạch công tử nghe được cuộc nói chuyện giữa luật sư và nhân viên ở đó xong, lúc ra khỏi cục thuế đã chủ động muốn giúp Thường Thanh.

Kỳ thực, cũng không phải Bạch Uy giúp đại ân đại đức gì, chính là sử dụng các mối quan hệ của mình để làm chậm ngày kiểm toán công ty. Nhưng một ngày này cũng đủ để làm rất nhiều việc.

Khi kế toán của cục thuế tới thanh tra, các khoản mục của tập đoàn Trường Hưng vẫn không sạch sẽ, nhưng cũng không tính là án lớn chết người, chỉ phạt mấy triệu mà thôi.

Thường Thanh cảm giác mình có lỗi với Bạch Uy, tuy trước đây ân oán giữa hai người không cách nào tính được, nhưng lần này thực sự Bạch Uy đã giúp mình rất nhiều.

Sau khi ra khỏi cục cảnh sát, chưa thèm ăn thịt chó giải xui, Thường Thanh đã gọi cho Bạch Uy. Nhưng điện thoại luôn tắt máy. Chẳng có cách nào, Thường Thanh đành đánh tới nhà thị trưởng Bạch.

Vừa lúc thị trưởng không có nhà, là Bạch phu nhân ra tiếp đãi chủ tịch Thường. Phu nhân cư xử rất tự nhiên, sau khi mời Thường Thanh ngồi liền vô cùng uyển chuyển oán trách chồng mình với Thường Thanh.

“Không phải tôi nói xấu lão Bạch nhà chúng tôi đâu, nhưng mà ông ấy quá nghiêm khắc với con, thật chẳng biết cách dạy dỗ. Bạch Uy còn trẻ, không hiểu chuyện, không biết tránh nghi ngờ cho cha mình, rõ ràng là có lòng giúp đỡ bạn bè, nhưng nếu để người có ý đồ thấy, lại tưởng rằng nó lấy cái danh con trai thị trưởng ra để mưu lợi bản thân ấy chứ! Nhưng dù Bạch Uy làm sai, cũng không đến mức đuổi nó ra khỏi nhà chứ! Giờ không biết tiểu Uy ở đâu, người làm mẹ như tôi thật khó xử...”

Cái này rõ ràng là chứa đầy ẩn ý, Thường Thanh cười theo, cũng đáp dạ dạ. Bạch phu nhân rất bất mãn vì Thường Thanh liên lụy con trai mình, nhưng từ đầu tới cuối chỉ có thể mỉm cười, trà nước không ngừng.

Thường Thanh sợ phụ nữ như vậy nhất, bèn mượn cớ đứng dậy cáo từ.

Hỏi bạn Bạch Uy hết một lượt, mới biết Bạch công tử chạy tới chỗ cậu bạn làm nghiên cứu sinh, chui vào ký túc xá đại học sống.

Khi chủ tịch Thường rút cuộc cũng tìm được Bạch Uy, Bạch thiếu gia đang xắn ống tay, giặt quần áo trong phòng tắm! Thường Thanh chỉ thấy bọt xà phòng dính hết lên mặt y.

Vị trí của ký túc xá này ở tầng mái, quanh năm không thấy mặt trời, hơn nữa hệ thống sưởi cũng không tốt lắm, có thể thấy được trên bề mặt cửa sổ phòng tắm kết băng. Bạch Uy cũng vừa giặt vừa run người.

Đang giặt hăng, tự nhiên ngẩng đầu lên thấy Thường Thanh đứng trước mặt mình, Bạch Uy ngậy ra một chút rồi vì mũi thò lò mà hừ nặng một tiếng.

Nếu là bình thường, với cái thái độ này, nhất định Thường Thanh sẽ đốp lại y cho coi!

Nhưng hôm nay, ngay cả dáng thò lò của Bạch Uy, đồng chí Thường cũng thấy anh tuấn!

“Trời lạnh thế này mà cậu lại giặt nước lạnh à! Nào nào, để tôi giúp cậu giặt!”

Thường Thanh muốn cướp quần áo trong tay y, nhưng Bạch Uy lại tránh: “Sao người bạn rợn như chủ tịch Thường lại chạy tới đây? Vừa thị sát xong nhà giam lại tới thị sát đại học. Anh quả thực sánh ngang chủ tịch quốc gia đấy!”

Chủ tịch Thường hơi xấu hổ: “Chú Bạch, chú cũng đừng nói kháy tôi thế, nếu không nhờ chú, mịa nó, anh còn đang ở trong ngục chơi khoét tường đấy!”

Bạch Uy nghiêng đầu qua chỗ khác, không nhìn anh ta. Thường Thanh đoạt lấy quần áo rồi kéo tay Bạch Uy nói: “Đi, anh mời chú ăn cơm, trước đây là anh Thường hiểu lầm chú, nhận lỗi với chú trên bàn cơm còn không được sao?”

Nói xong cũng chẳng chờ y đồng ý đã kéo y ra khỏi phòng.

Đến quán cơm, Thường Thanh bảo nhà bếp bưng một bát canh nóng lên cho Bạch Uy làm ấm bụng trước. Vừa nãy rõ ràng trong xe mở điều hoà, nhưng Bạch Uy vẫn run run, dự là bị lạnh rồi.

Không đợi Thường Thanh xin lỗi, Bạch Uy đã mở miệng trước.

“Anh không cần cảm thấy thiếu nợ tôi ân tình gì cả. Trước kia anh đã giúp tiểu Dã không ít việc, theo lý thuyết, đây cũng là việc tôi nên làm. Nhưng tôi chẳng có bản lĩnh, nhiều lần gây phiền phức cho chủ tịch Thường anh. Những cái này tôi đều ghi tạc trong lòng, giờ xem như là tôi đã trả sạch những gì thiếu nợ anh trước kia. Về sau đường ai nấy đi!”

Thường Thanh biết mấy lời của mình hôm trước đã đụng vào lòng tự ái của Bạch công tử. Lão Thường luôn ân oán rõ ràng, bất kể là sao, Bạch Uy cũng vì mình mới bị cha đuổi khỏi nhà. Nếu anh ta giả bộ không thấy, thì anh ta còn gọi là đàn ông được sao!

Bạch Uy nói xong liền đứng dậy muốn đi, nhưng mới đi được hai bước thì người đã lão đảo. Thường Thanh đỡ lấy y rồi đưa tay sờ trán, nóng đến mức có thể chiên trứng luôn.

Bạch công tử nóng như túi nước ấm mà vẫn còn ở đó đần độn! Thường Thanh lười phí lời với y, sau khi công y lên lưng, Thường Thanh liền vọt ra khỏi quán cơm, chui vào xe rồi chạy tới bệnh viện.

Đến bệnh viện, treo bình truyền xong, Thường Thanh liền ngồi bên giường Bạch Uy nói: “Tôi đi giải thích với thị trưởng Bạch, cũng không thể không cho cậu về nhà như vậy được!”

Bạch Uy rụt vào trong chăn, yếu ớt đáp: “Vô dụng thôi, ông ấy không đuổi tôi đi, thì sao bày tỏ thái độ với người bên cạnh được. Hiện ở trên đang làm rất chặt, bắt xây dựng kỷ luật đảng, tác phong đảng... Tôi mà về chỉ tổ cho người ta đâm chọc cha tôi thôi. Dù ông ấy bảo tôi về, tôi cũng không nở làm khó ông.”

Thường Thanh suy nghĩ một chút rồi thật lòng nói: “Không thì, cậu tới nhà tôi ở đi!”

30. Chương 30

Mời tới mời lui, Bạch thiếu gia mới bày ra vẻ không tình nguyện đi giá tới Thường phủ.

Bệnh nhân là ân nhân của mình, đương nhiên phải chăm sóc cẩn thận rồi. Sắp xếp cho Bạch Uy ở phòng cho khách xong, Thường Thanh liền dặn thư ký gọi quán ăn bảo đưa cơm đúng giờ.

Bạch Uy còn khó hầu hạ hơn cả Trì Dã, sau vài lần ăn ngoài liền ồn ào đòi Thường Thanh nấu cho y ăn.

Thường Thanh đội mũ cao (mũ đầu bếp ý), trong lòng không thoải mái, đường đường là chủ tịch lại bắt đầu kiểm soát đầu bếp gia đình.

Ban đêm tĩnh lặng, trên bếp gas đang hấp cách thủy gà Tam Hoàng với nhân sâm. Vừa lửa nên thịt gà vừa bỏ vào miệng liền tan ra, canh thuốc lại càng khiến người ta chảy nước miếng.

Thường Thanh đeo tạp dề múc đầy canh vào bát sứ, sau đó bưng cho Bạch Uy đang khoác chăn ngồi trước bàn chơi vì tính.

Bạch Uy vừa bưng bát uống canh vừa liếc trò ‘đấu địa chủ’ (hình như là trò Hearts trên windows á) trên bàn.

Tuy Thường Thanh không thích chơi game, nhưng giờ rảnh rỗi cho nên anh ta cũng múc một bát đầy rồi ngồi cạnh Bạch Uy, thích thú nhìn, còn luôn chỉ nước đi cho cậu ta nữa.

Bạch Uy bị anh ta làm phiền, bèn đặt bát lên bàn.

“Chẳng phải còn mấy bàn sao? Tự anh chơi đi, đừng có quấy nhiễu tôi.”

Thường Thanh húp ực: “Quên đi, tôi vẫn thích chơi bài với người thật hơn, chứ phân cao thấp với máy tính, có gốc không hả!”

Bạch Uy hừ một tiếng, Thường Thanh liền vỗ vai y: “Không nói chú đâu, chú Bạch!”

Đã bảo người ta giảm IQ đi rồi còn gì, Bạch thiếu gia chả có lòng dạ chơi tiếp nữa. Thoát khỏi trò chơi, ra desktop, rồi kick vào thư mục ‘sưu tầm’, tài liệu bên trong có cái tên rất mãnh liệt, “Bí mật của tôi và cha đương”, “Hào nhũ đăng oa” vân vân.

Tuỳ tiện mở một cái, liền bật ra một trang web, bên trong, một cô gái tóc vàng xinh đẹp đang vĩnh viễn chờ bác sĩ loã nửa người dưới châm cứu.

Bạch Uy liếc mắt nói: “Chuyện này xem máy tính có gì lý thú chứ? Với người thật có cảm giác hơn đó! Ngồi trước máy tính nhìn người khác đã nghiền được sao, có gốc không hả!”

Kẻ sưu tầm mấy cái sắc tình bị chộp rồi mà vẫn ra vẻ nghiêm túc biện bạch: “Đây là nghệ thuật, đương nhiên phải thưởng thức chậm rãi!”

Nói xong lại kích vào tác phẩm tâm huyết sưu tầm được của mình — Vũ Đằng Lan (tên Nhật là Asakawa Ran, chị này là diễn viên AV) chế phục hệ liệt, để Bạch Uy thấy được con mắt của mình.

Nhưng Thường Thanh vẫn còn khôn lăm, đây toàn là AV thôi chứ mấy bộ GV kia sao anh ta dám để lộ. Mịa nó, phía sau mình vừa mới lành, cũng không muốn vậy sỏi nữa đâu.

Lan tỷ tỷ vừa ra trận đã khiến những bông hoa khác lu mờ. Cả người trần truồng bị dây thừng treo giữa không trung, sợi dây còn siết chặt cả vào thịt, càng lộ vẻ S. Tiếng nàng khóc nức nở lẫn lộn với tiếng cười dâm loạn của mấy đại hán che mặt thật khiến người ta máu huyết sôi trào.

Lão Thường cười khà khà, còn vỗ vai Bạch thiếu gia hỏi: “Thế nào? Tuyệt chứ?”

Bạch Uy thản nhiên nhìn màn hình, lại bưng bát uống canh.

Chủ tịch Thường mọi khi bận trăm công nghìn việc, nên đã sớm quên mấy món đồ sưu tầm ngày xưa này rồi, nhưng mà lâu ngày mở ra xem lại cũng có vẻ ôn cũ mà như biết mới, rất mới mẻ. Anh ta cũng chẳng phản ứng Bạch Uy, quên mình nhìn tiết mục hoang dâm kia.

Đột nhiên, một đôi tay nắm lấy hạ thân mình khiến Thường Thanh chấn động. Anh ta nhìn lại thì thấy chẳng biết từ lúc nào Bạch Uy đã tiến đến trước mặt mình, cầm đặt lên vai mình thử nhẹ.

Thường Thanh cẩn thận dịch móng vuốt nóng hằm hạp kia đi, rồi điềm nhiên như không nói: “Không còn sớm nữa, đi ngủ đi!”

Nhưng Bạch Uy vừa uống hết bát canh nhân sâm kia, hai mắt toả tinh quang, miệng cũng rướn qua, hơi dùng sức cắn vành tai Thường Thanh.

Lão Thường giật bắn, vừa định đẩy y ra thì Bạch Uy đã cười khà khà: “Còn coi loại tiết mục này như của bấu? Anh chưa từng chơi sao?”

Thường Thanh đầu chịu bị sỉ nhục, liền theo phản xạ bộp lại: “Phi, ông đây chơi chán rồi, cần ông dạy mi không?”

Nói xong, đồng chí Thường liền rút lưỡi lại Tiếc là đã muộn, hai mắt Bạch thiếu gia đã bắt đầu lập lòe.

“Đùa thôi, ha ha...”

Sau đó Thường Thanh giả bộ bình tĩnh đứng dậy định trở về phòng. Bạch Uy cũng không làm gì quá đáng, chỉ kéo tay Thường Thanh rồi nói khê “Tôi muốn anh.”

Trong lòng lão Thường rung động, cơn ngứa dưới đáy lòng đã lâu không thấy lại tràn ra. Anh ta quay đầu nhìn Bạch Uy, y đang đầu tóc bù xù, toét miệng khoá mình trong chăn bông, chẳng còn sót lại chút khí thế vênh vang thường ngày. Suy nghĩ cẩn thận, lại thấy lộ ra chút gì khác giống như là đáng yêu.

Dùng sức nắm lại tay y, nhìn ngọn lửa ánh lên trong đôi mắt đen láy của Bạch Uy, Thường Thanh cảm giác như chỉ thoáng cái, ngọn lửa kia đã lan sang lòng mình.

Tuyệt thượng thận có chút hỗn loạn khiến Thường Thanh lần đầu tiên phát giác, hoá ra Bạch Uy lại khiến người ta yêu thích như vậy.

Đêm nay, Bạch Uy không quay về phòng cho khách, và dây dợ trong nhà đều bị lấy hết ra.

Dùng làm gì ấy hở? Đương nhiên là giáo cụ rồi!

Sáng sớm ngày hôm sau, lão Thường nhìn vết trói đầy người mình, không khỏi anh hùng nhụt chí, thất vọng tình trường.

Bạch Uy ngủ rất say, cảm giác được Thường Thanh đứng dậy liền lẩm bẩm: “Sáng làm bát canh trứng gà là được, thả thêm chút lạc xướng...” Sau đó xoay người ngủ tiếp.

Thường Thanh muốn đá y một cái, chân cũng giơ lên rồi đấy, nhưng lại hạ xuống. Thở dài một tiếng, thất lại áo ngủ, anh ta đỡ cái thất lưng già vào phòng bếp, mở tủ lạnh lấy trứng gà.

31. Chương 31

Sau khi Bạch Uy khỏi bệnh thì cũng không nằm rồi ở nhà. Y muốn ra ngoài tìm việc.

Thường Thanh suy nghĩ một chút rồi nói, phòng tài vụ của công ty tôi đang cải tổ, nếu cậu muốn, thì đến ban kiểm toán phòng tài vụ đi. Tuy công việc nặng, nhưng là chỗ rèn luyện rất tốt.

Bạch Uy hơi do dự rồi đồng ý.

Phòng tài vụ ở ngay bên cạnh văn phòng của Thường Thanh. Mấy kế toán cũ còn sót lại phát hiện chủ tịch Thường kính yêu của bọn họ thường dạo qua thị sát công tác.

Hai người trước kia lửa nước đối đầu giờ lại có thể bình tĩnh hoà nhã cùng nghiên cứu công việc.

Chủ tịch Thường suy cho cùng cũng là người làm việc lớn, có tu dưỡng, có nhẫn nại, không tính toán mấy chuyện hiềm khích lúc trước, ngay cả cách tính lương cũng tự tay dạy cho nhân viên mới – đồng chí tiểu Bạch.

Có mấy người mới vừa tốt nghiệp được sự nhiệt tình này của chủ tịch cổ vũ, bọn họ cả thấy có lãnh đạo dễ gần như thế này, tiền đồ hẳn rất sáng sủa.

Giữa trưa hôm nay, trong văn phòng không có ai, Thường Thanh thong thả bước vào thì thấy Bạch thiếu gia đang tựa ghế phơi nắng. Chiếc áo sơ mi màu tro đậm chỉ cài hai nút ở chính giữa, cổ và xương quai xanh đều bày ra dưới ánh mặt trời. Vừa nhìn đã thấy là vẻ biếng nhác sau khi ăn uống no đủ đầy mà.

Khí chất tà cổ này, nếu Thường Thanh cũng tạo dáng như vậy, cảm giác đầu tiên của người khác chính là, vừa cường gian con gái nhà lành. Nhưng Bạch Uy nằm kia thì lại gọi cảm như người mẫu trong tạp chí.

Lão Thường tựa trên khung cửa nhìn, trong lòng lại bắt đầu bốc tà hoả.

Bạch Uy chính là loại muộn tao, phía trước là bộ dạng quý công tử, phía sau chính là chơi đến nghiện rồi.

Nhưng Thường Thanh này cũng không phải đèn cạn dầu! Dựa vào cái gì mà anh ta toàn phải ở dưới?

Lúc bắt đầu nhường nhịn là bởi vì bị Bạch Uy nắm điểm yếu, sau đó là vì cảm ơn Bạch Uy. Nhưng thời gian dài thì không chịu nổi đâu! Làm chủ tịch Thường tuy đêm đêm xuân tiêu, nhưng lại đói khát khó nhịn như bị cấm dục vậy.

Nói tới nói lui, anh ta cũng muốn thương Bạch Uy một lần.

Trước đây vì tâm tư không đặt trên người Bạch thiếu gia, nên thật không phát hiện chỗ tốt của y. Giờ Thường Thanh tựa như phát hiện đại lục mới, thấy mông và ngực Bạch Uy rất chi là gợi cảm.

Nhất là cái mông, tuy không trắng mịn, nhưng rất chắc, cũng xem như mông thượng đẳng rồi. Có vài lần, Thường Thanh ở trong phòng tắm nhìn chăm chăm bóng Bạch Uy đi tới đi lui rồi nuốt nước miếng.

Cuộc sống cần phải có chút mục tiêu, mục tiêu hiện tại của chủ tịch Thường chính là đè Bạch Uy, thượng một lần, xem rốt cuộc cái mông kia chặt cỡ nào.

Muốn làm việc lớn, phải bồi dưỡng tình cảm trước.

Nghĩ vậy, Thường Thanh thân mật ôm Bạch Uy hỏi: “Ngày mai được nghỉ, đến làng du lịch giám đốc Lưu mới mở chứ?”

Bạch Uy bĩu môi: “Chán chết! Các anh toàn chỉ biết ngồi chơi mát chược, y như mấy lão già.”

Thường Thanh sợ nhất là bị người khác nói anh ta tục, bèn vội vàng chữa: “Kỳ thực tôi cũng không thích chơi, nhưng buôn bán thì phải xã giao với người ta chứ! Nếu không... cậu nói phải làm sao?”

Bạch Uy suy nghĩ một chút rồi đáp: “Đến khu trung tâm đi, tối mai có nhạc hội giao hưởng lưu động ở đó.”

Thường Thanh rất thích kiểu lộ mặt ở những nơi như thế này, tuy tối giờ anh ta cũng chưa rõ Beethoven là người nước nào, nhưng ngồi cùng những vị khách quý đi giày da, mặc âu phục, thì dù là người bán chao đầu phố cũng có thể hưởng chút tiên khí.

Đáng tiếc, suy cho cùng anh ta cũng chẳng quen gì cái này, nghe được phân nửa thì Thường Thanh ngáp ngắn ngáp dài rồi tựa trên ghế ngủ khì. Chỉ có Bạch Uy tập trung nghe tiếng nhạc khi thì sục sôi lúc lại trầm bổng.

Tỉnh lại sau một hồi mộng đẹp, Thường Thanh cảm thấy đầu mình bị tiếng nhạc làm đau, mà ghế bên cạnh cũng trống không.

Thường Thanh chẳng để ý, đứng dậy định vào toilet tìm Bạch Uy. Mới ra khỏi ghế lô, anh ta đã thấy Bạch Uy đi ra từ một ghế lô khác.

Y ngẩng đầu thấy Thường Thanh liền bình tĩnh hỏi: “Anh dậy rồi?”

Thường Thanh rướn cổ nhìn vào trong ghế lô kia, có một người thanh niên đi ra từ bên trong, hắn thấy Thường Thanh và Bạch Uy đứng ở cửa liền sững sốt.

Bạch Uy chỉ: “Đây là bạn đại học của tôi, tình cờ gặp liền gọi cậu ấy.”

Chẳng biết vì sao, Thường Thanh vẫn cảm thấy hắn rất quen, nhưng nhất thời không nghĩ ra, cho nên lại nói lời khách sáo một phen. Người đàn ông kia xem chừng không giỏi ăn nói, chỉ nói hai câu đã quay người về ghế lô. Nhìn theo khe cửa có thể loáng thoáng thấy bên trong không chỉ có một người.

Sau đó, hai người cũng về ghế lô. Từ đó đến lúc kết thúc, Bạch Uy vẫn chẳng nói gì.

Còn Thường Thanh vừa lái xe vừa nghĩ, rốt cuộc đã gặp người kia ở đâu nhỉ?

Quý nhân hay quên, không nghĩ ra chút chuyện nhỏ này cũng chẳng sao. Chủ tịch Thường còn bận việc lớn mà!

Gần đây, việc quy hoạch ngoại ô thành phố phát triển rất mạnh, chẳng mấy chốc đã quy hoạch tới vùng phụ cận nhà cũ của Thường Thanh. Công trình này là do Thường Thanh nhận thầu.

Nhưng tâm tình anh ta lúc này rất phức tạp. Nói thật thì, anh ta mong con hẻm kia vĩnh viễn như vậy.

Thường Thanh là một người hoài cổ, vì chuyện phải phá dỡ nhà cũ mà mấy đêm anh ta không ngon giấc. Anh ta thường mơ thấy lúc máy ủi phá tường, mẹ mình lại thành linh đứng ở giữa phòng.

Đây quả thực là một cơn ác mộng chính cống, ngay cả Bạch Uy cũng không chịu được.

Sáng sớm, anh chàng đẹp trai nâng vành mắt đen sì kêu: “Họ Thường, anh gọi mẹ ba đêm rồi đấy! Anh mà còn gọi tiếp, tôi mịa nó biến thành mẹ anh mất!”

Thường Thanh cũng hiểu được đây là trong lòng không yên, bèn tìm thầy phong thuỷ tới bấm đốt. Người ta nói, nguyên thần cụ bà vẫn đứng ở căn phòng cũ, giờ phá bỏ đi là điềm lành, để cụ bà không còn tưởng niệm nữa, sớm đi đầu thai. Đương nhiên, việc đến gian phòng cũ làm một màn cúng bái là không thể tránh được.

Vì thế, sau khi chọn ngày lành, Thường Thanh dẫn một đoàn người, 5 chiếc BMWs trắng nối đuôi nhau về nhà cũ.

Bạch Uy cũng đi theo. Vốn cậu âm cười khẩy cái chuyện mê tín cổ hủ kia, nhưng nhàn rỗi đâm ra cũng đi xem náo nhiệt phát.

Lúc đến nơi, Bạch Uy nhìn căn nhà trệt thấp bé mà há hốc mồm, kéo Thường Thanh hỏi: “Hồi nhỏ anh thật sự sống ở đây?”

Thường Thanh có chút đắc ý đáp: “Đương nhiên, đến năm 23 tôi vẫn ở đây! Sao, anh đây có thể được như bây giờ, lợi hại chứ!”

Bạch Uy đánh giá bếp than tổ ong và giường lò, giống như vô tình lầm bầm: “Đời này anh cũng xứng với chữ ‘truyền kỳ’ đấy. Nhưng mà ‘từ khổ thành sướng thì dễ, chứ từ sướng thành khổ lại khó’, chẳng biết nếu lại cho anh khổ một lần nữa, anh còn có thể đứng lên không?”

Thường Thanh ưỡn ngực: “Ông đây sẽ không để mình nằm bò đâu! Mà sẽ đứng dậy một lần nữa!”

32. Chương 32

Màn cúng bái này đã kinh động đến hàng xóm cũ xung quanh. Người bầu tới xem đông nghịt.

Đột nhiên ở cửa hỗn loạn, Thường Thanh cau mày hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Tiểu Thanh à! Là bác, bác Dương của cháu đây!” Thì ra là hàng xóm cũ của Thường Thanh. Bác Dương này mấy năm nay lại béo lên rồi, trông thấy Thường Thanh bà liền thân thiết kéo tay anh ta: “Tiểu Thanh à, cháu đã trở về rồi, bác và các chú vẫn nhắc tới cháu hàng ngày đấy!”

Nói đoạn, vành mắt bác Dương liền ươn ướt.

Thường Thanh là một người nhớ cũ, thấy bác gái hàng xóm thì đã nghĩ tới mùi thịt bò hầm củ cải nhà bà bay sang. Nhớ tới tình cảnh ngửi mùi thịt là nước miếng chảy xuống bụng. Khi đó, cơm thật mĩa nó thơm, chỉ một quả trứng vịt mặn là có thể ăn ba bát cơm, nào như bây giờ, người còn chưa ngồi vào bàn đã thấy no rồi.

“Bác, con cũng nhớ bác, nhìn xương cốt bác vẫn còn khoẻ mạnh lắm!”

Nghe xong câu này, bà Dương cũng không ngăn được nước mắt lưng tròng: “Già rồi, xương cốt không dùng được nữa, phong thấp khắp người! Nhưng dù bệnh vẫn phải làm công kiếm tiền thôi! Con trai muốn cưới vợ, cô kia nói, không có nhà lớn thì khỏi lấy giấy đăng ký kết hôn.”

Thường Thanh đảo mắt, cười đáp: “Bác Dương, chúng ta cũng là hàng xóm nhiều năm. Có gì bác cứ nói thẳng ra đi!”

Bà Dương gần như khóc, run run cái cằm béo nói: “Bác biết tuy con đã thành ông chủ lớn, nhưng kỳ thực cũng chẳng dễ dàng gì, có điều bác thật sự rất lo chuyện kết hôn của nó! Bác đã nghĩ, hay là đổi ba căn nhà trệt này lấy một căn nhà tầng ở chỗ khác... diện tích xấp xỉ là được!”

Ba căn nhà trệt mà bà Dương nói, kỳ thực có một là xây lấn vào nhà mình. Nếu căn cứ theo diện tích ban đầu thì chưa đến 60 m², nhưng mở rộng thêm thì đến 70 m².

Nếu làm theo điều khoản thì bà Dương chắc chắn không có lợi, phần xây trái luật khẳng định không được tính vào. Cho nên bà ta liền tính đi theo đường thân tình với chủ tịch Thường.

Trong lòng Thường Thanh biết rõ, nhưng trên mặt cũng không để lộ gì, anh ta suy nghĩ một chút rồi cười đáp: “Như vậy đi, cháu cũng chẳng thể nhìn con bác không lấy được vợ, cháu mới xây một khu nhà tầng ở phía bắc thành phố, chỗ đó cũng tốt. Nếu bác cảm thấy được, cháu sẽ bảo thư kí cầm hợp đồng đổi nhà tới ký với bác, bác thấy thế nào?”

Phổng chừng bà Dương không ngờ lại thuận lợi vậy, hơi do dự một chút rồi hỏi: “Phía bắc à? Vị trí không tốt lắm, cháu có nhà ở chỗ khác không?”

Thường Thanh mỉm cười đứng dậy, gạt đầu với bà ta: “Nói cũng đúng, không thì bác ở lại đây đợi đến ngày di chuyển vậy. Công ty cháu xây nhà cũng nhanh, chắc trong khoảng 2 năm là có nhà cho bác thôi.”

Bà Dương quỳnh cả lên, chỉ lo miếng thịt mỡ đến miệng rồi còn bay mất, vội nói: “Được, phía bắc thì phía bắc! Vậy còn diện tích?”

“Y theo nhà bác bây giờ!” Thường Thanh vung tay, thờ ơ đáp.

Bà Dương liền cười hăm hở: “Hôm trước bác đo rồi, tất cả 90 m².”

Thường Thanh thăm nhúu mày, nhưng không nói gì cả.

Chuẩn bị đồ cúng bái xong, lúc ra khỏi cửa, anh ta liếc nhìn nhà bác Dương. Hay thật, đúng 90 m²! Dự là cả nhà bọn họ làm suốt đêm đây mà, cứ nhìn tường ngoài vừa mở rộng thêm một mét mà xem, xi măng trên đó giờ còn chưa khô, giẫm cái là có dấu giày ngay, chẳng kém gì Đại lộ danh vọng ở Hollywood luôn.

Bạch Uy ở bên cạnh lại nhúu mày.

Người khác không biết chứ kẻ tin tức nhanh nhạy như y thì rõ, mấy căn nhà nhà này, tương lai sẽ tăng giá nhiều ấy chứ! Việc cải tạo nội thành, rất có thể sẽ khiến giá đất khu này nóng lên. Cho dù là một căn nhà nhỏ 60 m² cũng có giá 30 vạn, còn khu nhà nát ở phía bắc kia, dù nhà 90 m², bán được 15 vạn đã là may lắm rồi!

Cho nên, bề ngoài thoát tướng Thường Thanh chịu thiệt, chứ thực tế tên gian thương này lời lớn!

Nghe thấy Bạch Uy bên cạnh hừ hừ nhưng Thường Thanh lại giả bộ như không thấy. Mình có chủ động lừa người ta đâu, chẳng qua người ta cứ đâm đầu vào ấy chứ, muốn ngăn cũng chẳng ngăn được! Thằng nhãi con nhà mi thì biết cái gì là lòng người ấm lạnh hả?

Chờ cúng xong, đại sư tuyên bố mẹ Thường đã rời khỏi nhà, chạy đến cầu Nại Hà, bây giờ mọi người đều thở ra, chuẩn bị mở đường về phủ.

Lúc này, ngoài cửa có tiếng quát lớn: “Thằng Thường, mày ra đây cho tao!”

Thường Thanh nhìn lại, một ông lão gầy queo đang đứng trước cửa. Anh ta chạy chậm chậm qua.

“Bác Vương, cháu đang muốn đến thăm bác đây! Trà Long Tỉnh lần trước cháu đưa, bác uống quen rồi chứ!”

Ông bác không phản ứng lại mà trầm mặt nói: “Nghe đâu mày có bản lĩnh, muốn phá nhà bọn tao?”

“Đúng vậy, phá đi xây nhà mới. Bác Vương, cháu đã sớm chuẩn bị chỗ cho bác dọn tới rồi, chờ nhà mới xây xong, bác chọn thoải mái, muốn gian nào thì cháu để cho bác...”

Ông bác nhở một cái về phía Thường Thanh: “Ít khoe khoang chút tiền dơ bẩn của mày trước lão già sắp xuống mồ này đi, tao thêm gì nhà lớn. Hơn nửa đời tao đều sống ở căn nhà nát này, sau này tao cũng muốn chết ở đây! Ai thích thì dọn đi! Tao không dọn!”

Lúc này, thư ký của Thường Thanh đã tiến tới đứng cạnh anh ta, nhỏ giọng nói: “Chủ tịch Thường, đây là hộ không chịu di dời mà tôi đã nói với ngài...”

Thường Thanh nghe xong liền cúi người, đi tới bên cạnh ông bác, thêm cẩn thận hỏi: “Bác à, bác đừng lo lắng chuyện diện tích nhà, cháu khẳng định sẽ để cho bác một căn phòng lớn ở tầng trệt.”

Ông bác trừng mắt, cầm gậy đánh Thường Thanh.

“Tao... tao mà thềm phòng lớn của mày? Tao không dọn! Tao cứ ở đây, không cho mày phá căn nhà này. Mày là đồ con bất hiếu, ngay cả mẹ mày cũng đuổi ra ngoài!”

Nói xong, trong đôi mắt khô khốc của ông chảy ra nước mắt vắn đục, ông giơ gậy lên, thật sự muốn đánh Thường Thanh. Mọi người đứng đầy trong sân, nhìn chủ tịch kính yêu của bọn họ bị một ông già đuổi chạy trốn khắp sân, thì đều kinh ngạc trợn mắt. Bạch Uy đứng cười ha hả.

Thật vất vả mới tiến được ông đi.

Thường Thanh tới văn phòng, mở bản vẽ ra xem. Nếu bỏ qua nhà ông Vương, như vậy mình sẽ bị thiếu nửa căn nhà. Cẩn rằng, Thường Thanh gọi cho bên phá dỡ: “Đừng động vào nhà Vương Thủ Nhân, tìm người xây hàng rào quanh nhà ông ta, đừng để gạch đất bắn vào đó.”

Nói chuyện điện thoại xong, lúc quay người lại, Thường Thanh thấy Bạch Uy đang quan sát mình!

“Không phải cậu cho rằng, đến một ông già tôi cũng không buông tha đấy chứ? Đang tính toán gì vậy?”

Thường Thanh ôm ngực nói: “Tôi, mịa nó vừa cắt hết thịt, lòng đau lắm! Đừng giận tôi chứ! Con bà nó, vì thế mà bị giảm hơn 600 vạn rồi!”

Bạch Uy không tin, liếc mắt hỏi: “Anh mà cũng làm chuyện bị thiệt á? Ngay cả hàng xóm cũ cũng muốn cướp, sao lại vì một ông già mà chịu mất 600 vạn?”

Thường Thanh nghiêm mặt đáp: “Ông ấy không phải người ngoài, ông ấy giống như cha tôi vậy!”

Thì ra năm đó một mình mẹ Thường nuôi Thường Thanh cũng chẳng dễ dàng gì, ông Vương đã không ít lần giúp đỡ hai mẹ con. Kỳ thực người sáng suốt đều nhìn ra được, lão không vợ này nhìn trúng bác gái Thường.

Cả đời ông giữ tư tưởng bảo thủ, cho nên cả đến khi mẹ Thường mất, lớp cửa giấy này vẫn chưa được chọc thủng.

Nhưng Thường Thanh vì chuyện này mà cảm thấy kính nể ông. Cũng không phải là chẳng có ai mai mối cho ông Vương, nhưng ông ta chẳng chịu đi xem mắt. Một công nhân thu mua phế phẩm (ở đây là chỉ hàng lỗi, ko phải hàng dùng hỏng rồi vứt đi), vẫn thường tới nhà đưa bột mì, trứng gà, vụn vụn.

Mẹ Thường hay dùng chút đồ tiếp tế này làm bánh ga-tô cho tiểu Thường Thanh đỡ thèm. Thường Thanh nhớ mãi, đêm mẹ mình mất, ông lão ở trong phòng nghẹn ngào khóc nức nở một đêm. Ngày hôm sau, ông đưa hoa sơn trà mình trồng đến để làm thành một đôi vòng hoa lớn. Đó là loài hoa mẹ Thường thích nhất, cho nên ông đã trồng trong sân nhà mình.

“Bạch Uy, tôi luôn nói, mịa nó, cho là mình hiểu tình yêu, cậu nhìn ông lão kia liền biết tình yêu là cái gì. Thường Thanh tôi khâm phục ông ấy, ông ấy không chịu rời khỏi nhà cũ, kỳ thực là không nỡ rời khỏi mẹ tôi. Thường Thanh đã không thể để mẹ sống cùng ông khi còn sống, giờ càng không thể chặt đứt ý niệm ấy của ông được, đó chẳng phải là đòi mạng ông ấy sao? Nhưng 600 vạn đấy! Áiii, tôi mịa nó, lại đau lòng rồi!”

Bạch Uy ngồi bên cạnh Thường Thanh, lấy tay vuốt vuốt đôi mày đen nhánh của anh ta, có phần đổ dầu vào lửa: “Sao anh lại có bản lĩnh ‘làm việc tốt cũng khiến người phiền’ như vậy chứ?”

Thường Thanh thuận thế ôm lấy thắt lưng Bạch Uy, tay không thành thật vuốt vuốt phía dưới: “Nếu không, cậu giúp anh đi, đêm nay để anh ở mặt trên?”

Câu trả lời của Bạch Uy là, cắn mạnh một cái lên đôi môi dày của Thường Thanh.

33. Chương 33

Thường Thanh có cảm giác hơi choáng, đầu lưỡi bắt giắc quần qua, lưỡi hai người khiêu khích tới khiêu khích lui, khi thì liếm, lúc lại mút cắn.

Bạch Uy dần thở dốc, tay chậm rãi sờ xuống hạ bộ Thường Thanh. Lão Thường cũng không tỏ ra yếu thế, sớm đã thò một tay vào quần Bạch Uy, cũng thử sờ cửa sau của Bạch thiếu gia. Ngón tay thô to chui từng chút một vào niêm mạc khép chặt, Thường Thanh có thể cảm giác được, hai cánh lông rần rần kia nhất thời siết lại.

Có điều Bạch Uy không phản kháng kịch liệt như trong tưởng tượng, lão Thường bèn mừng thầm, xem ra cuối cùng cũng tới lúc mình lên mặt trên rồi!

Đột nhiên, Bạch Uy ép hai má Thường Thanh, bắt anh ta há to miệng, sau đó lưỡi y giống như kiếm sắc, đâm thẳng vào sâu trong cổ họng Thường Thanh, và khuấy mạnh.

Chủ tịch Thường không đề phòng, suýt nữa thì tắt thở, lập tức rút ngón tay ra, đẩy mạnh Bạch Uy! Nụ hôn nồng nhiệt kiểu này, trước đây lão Thường thật chưa từng chơi, cũng chẳng biết quý công tử ra vẻ đạo mạo này học được trò mèo đó từ đâu.

Hai người đàn ông khoẻ mạnh ở trên giường, nào cho phép do dự nửa phần? Hơi sơ sẩy tí là lỗ đít khó giữ đó!

Bạch Uy thừa thắng xông lên, một mạch tư thế anh hùng, một phen chà đạp Thường Thanh rần rần từ trong ra ngoài.

Cuối cùng, Bạch Uy thỏa mãn đứng dậy khỏi sô pha, nhìn Thường Thanh từ trên xuống dưới chỉ còn mỗi đôi mắt, y vươn vai nói: “Tôi đói rồi, anh làm cung bảo kê dinh(1) cho tôi đi!”

Thường Thanh xoa chân, cảm thấy chỗ đùi mình như đông hỗn độn, liền run run ngón tay, yếu ớt nói: “Cậu mỉa nó còn là người sao? Đi ăn c*t đi!”

Xem chừng Bạch Uy thật sự rất đói, khi Thường Thanh bày cung bảo kê dinh ra, Bạch thiếu gia đã ăn non nửa bát cơm với cháo. Thấy cung bảo kê dinh bóng nhẫy, y lập tức sáng mắt lên, rồi cầm lấy đôi đũa một cách tao nhã, lia tới lia lui vài lần, món gà đã vơi phân nửa.

Thường Thanh dịch món gà về phía Bạch Uy, sau đó bưng bát, cũng ăn ngấu nghiến.

Đối với tướng ăn của ông chủ Thường, Bạch Uy vẫn phản đối. Lúc bắt đầu, mỗi bữa cơm đều phải góp ý ba bốn lần.

Cuối cùng, sau khi Thường Thanh không chịu nổi liền cho Bạch Uy uống ba bát canh như nước rửa nồi, Bạch thiếu gia mới có chút tự giác của người đứng dưới mái hiên.

“Ngân hàng đã đồng ý cho vay chưa?” Bạch Uy ăn no, liền mở miệng hỏi.

“Đồng ý rồi! Tưởng Hành Trường đúng là người nhanh nhẹn, lần vay này không tốt tí sức lực nào.”

Công trình lần này đòi hỏi vốn rất lớn, cho nên gần đây Thường Thanh toàn liều lĩnh bán nhà còn tồn đọng với giá thấp, tranh thủ thu hồi vốn.

Việc buôn bán, nhất định phải nhìn xa trông rộng. Nhờ sự giới thiệu của Bạch Uy, Thường Thanh làm quen với mấy lãnh đạo phòng xây dựng của tỉnh.

Theo nguồn tin đáng tin cậy, nhà ga của tỉnh muốn dời đến ngoại ô thành phố. Đây chính là một món hời lớn, ắt sẽ làm thay đổi bố cục kinh tế của toàn bộ tỉnh. Ai cũng biết, bất kể nhà ga ở đâu, khu vực xung quanh nhất định sẽ biến thành khu kinh tế phồn hoa. Cho nên, mấy khu nhà tạm không ai để mắt tới ở đó, lập tức trở nên tắc tắc vàng.

Thường Thanh sớm đã biết thiên cơ, bèn vận động tất cả các quan hệ để thu hết mảnh đất kia vào túi mình. Cái này giống như đầu cơ vậy, mua giá thấp, chờ giá cao thì bán ra.

Chủ tịch Thường tràn đầy tự tin, mặc dù đang vay ngân hàng rất nhiều, nhưng nếu dự án này thành công, gia sản của mình dự là sẽ lên vun vút.

Lúc này, di động bỗng đổ chuông. Thường Thanh cầm điện thoại nhìn, là Cao Minh Dương mở xưởng thép.

Thường Thanh và lão Cao có quan hệ không tồi, bình thường, sắt thép dùng cho xây dựng đều lấy từ xưởng của Cao Minh Dương. Lão Cao là bạn chí cốt, cho dù Thường Thanh tạm thời chưa quay vòng được thì nợ tí cũng không sao.

Thường Thanh hàn huyên với lão Cao vài câu xong, liền nói với Bạch Uy: “Lão Cao rủ tôi đi xã giao, cậu đi không?”

Bạch Uy cầm điều khiển TV, nằm trên sofa nói: “Tôi hơi mệt, không đi.”

“Tối nay tôi về muộn, cậu đừng chờ tôi. Cứ ngủ trước đi!”

“Ừm!” Bạch Uy uể oải đáp.

Cao Minh Dương rất tốt với bạn bè, nhưng không ai hoàn mỹ cả, gã ta có hơi háo sắc. Khi Thường Thanh tới phòng vip của khách sạn, lão Cao đã trái ôm phải ấp.

“Lão Thường, cậu lại tới muộn! Nào, Tiểu Mễ, rót đầy cho ông chủ Thường đi! Phạt cậu ta ba bát lớn!”

Cô gái gọi là Tiểu Mễ lập tức dựa sát vào Thường Thanh, nói giọng êm ái: “Ông chủ Thường, nào! Em uy anh.” Nói đoạn, nâng chén rượu tới miệng Thường Thanh.

Cô nàng này mặc một cái áo trễ cổ, hở rốn, chả khác nịt ngực là mấy. Thường Thanh vừa nhận chén rượu vừa vô tình cô nàng nói: “Em tên là Tiểu Mễ à? Sai rồi! Đây rõ ràng là đại mễ mà!”

Tiểu Mễ không phản bác, lại ưỡn bộ ngực, lắc lắc tay Thường Thanh và nói “Đáng ghét”. Trong phòng liền vang lên tiếng cười ái muội.

Vào trường hợp này, Thường Thanh như cá gặp nước, ôm Tiểu Mễ cùng bàn chuyện làm ăn với lão Cao.

“Nghe nói Lâm công tử kia lại sắp tới chỗ chúng ta đây.” Lão Cao lơ đãng buông một câu. Thường Thanh nghe xong, trong lòng liền trầm xuống.

“Hắn... tới làm gì?”

“Ai biết chứ! Mẹ nó, thoát nhìn có vẻ văn nhả, nhưng thật sự chả phải thứ gì tốt! Vốn tưởng có thể kiếm được một khoản lớn từ con cháu các sếp, kết quả chả hiểu làm sao lại ù ù cạc cạc bị hắn lấy đi ba tấn thép, chả thừa cho tôi lấy một xâu tiền.”

Thường Thanh không đáp lời mà nghĩ thầm, ba tấn thép có là gì? Tôi mịa nó bị nắn đi một sân golf thì tìm ai khóc hử?

Rượu ngà ngà, Thường Thanh mót quá, liền đứng dậy đi WC, Tiểu Mễ thế mà cũng muốn đi theo.

Từ sau khi Bạch Uy tới, Thường Thanh vẫn chưa từng chung chạ với người ngoài, dù đi xã giao cũng dẫn Bạch Uy theo. Người quen sống phóng đảng đôi khi cũng rất ngứa ngáy khó nhịn.

Tiểu Mễ này lại có khuôn mặt thanh thuần cùng vóc người ma quỷ, khiến Thường Thanh có chút đứng núi này trông núi nọ.

Toilet ở cuối hành lang, tầng này chỉ có ba phòng, trừ khi phục vụ ấn chuông thì mới lên được. Thường Thanh ôm Tiểu Mễ lắc lắc lư lư đi vào toilet, sau đó khoá cửa lại.

Đứng bên cầu tiêu, sau khi ân cần giúp ông chủ Thường cởi dây lưng, Tiểu Mễ cười hì hì nhìn ông chủ phóng nước.

Tiếng tí tách nhỏ dần, cô nàng liền lấy khăn ướt đã chuẩn bị sẵn giúp Thường Thanh lau chùi, sau đó ngồi xổm xuống, ngậm lấy rồi bắt đầu phun ra nuốt vào.

Thường Thanh nắm tóc cô ta, tựa trên tường hưởng thụ. Tính ra thì hình như mình đã lâu không hưởng mùi vị được dùng miệng rồi. Bạch Uy chịu lấy tay đã tốt lắm rồi, mà mình cũng không thể mất mát đi cầu y được. Giờ cảm nhận được đầu lưỡi ẩm ướt quần lầy, thật không tệ chút nào!

Đang lúc mất hồn, cửa toilet bỗng bị người đẩy. Lười Tiểu Mễ dừng lại, Thường Thanh bực mình đè đầu cô ta, ám chỉ cô tiếp tục.

Người đẩy cửa gõ vài cái xong liền xoay người rời đi.

Còn Thường Thanh thì cảm thấy bụng dưới mình co rút, chất lỏng nóng nóng phun ra, bắn khắp mặt Tiểu Mễ. Đột nhiên có tiếng âm, cửa bị người dùng khoá mở ra.

Phục vụ mở cửa bị đôi nam nữ phóng túng bên trong làm cho hoảng sợ, mở to hai mắt nhìn.

Thường Thanh không thèm để ý chỉnh lại dây lưng, trong lòng tính xem lát nữa nên boa cho Tiểu Mễ bao nhiêu đây, đương nhiên còn phải cho phục vụ ít tiền an ủi nữa.

Nhưng vừa ngẩng đầu, lão Thường cũng bị dọa chả kém. Đứng phía sau phục vụ, là Bạch Uy đang đen mặt.

Chủ tịch Thường cũng không biết làm sao, chột dạ kinh khủng, thành ra lắp ba lắp bắp: “Cậu... sao cậu cũng tới.”

Bạch Uy không nói gì, mắt nhìn chằm chằm khuôn mặt dính chất lỏng màu trắng của Tiểu Mễ, lại liếc dừng quần còn chưa chỉnh lại xong của Thường Thanh, sau đó xoay người đi.

Thường Thanh vội vàng đuổi theo, kéo tay Bạch Uy nói: “Cậu định đi đâu?”

Bạch Uy gạt mạnh tay anh ta ra, trên mặt lộ vẻ khinh thường. Thường Thanh ghen lâu như vậy, mới lên trộm tí thịt đã bị bắt, trong lòng kỳ thực cũng rất cău.

“Mi mịa nó bày ra cái mặt đó làm gì? Hai ta có quan hệ gì chứ? Mi ăn của ta, dùng của ta, mịa nó còn... còn ngủ với ta. Ông đây đi vui vẻ nào có phạm pháp chứ! Cần mi chưa xót chác?”

Kỳ thực, anh ta biết Bạch thiếu gia hận nhất người khác nói y là cái thứ mềm yếu, nhát gan, cho nên, bình thường cũng không nhắc tới mấy từ nhạy cảm này, để Bạch Uy ở được thoải mái. Nhưng hôm nay, mặt mũi mình thật bị quăng mất rồi, nên lời đến miệng, không cần suy nghĩ đã phun ra.

Bạch Uy thiếu gia quả nhiên nổi quạu, liền cho Thường Thanh một quyền. Lão Thường uống rượu lại thêm vừa miệt mài nên chân mềm nhũn, ngã luôn xuống đất.

Bạch thiếu gia hếch cằm: “Quyền này coi như thù lao tôi giúp anh. Sau này hai ta không có quan hệ gì hết. Họ Thường anh ít dát vàng lên mặt đi. Anh còn chưa đủ tư cách làm tôi giận, tôi đang giận chính mình, sao lại để c*t chó dán lên mắt, quên mất anh là loại người bẩn thỉu cỡ nào! Đa tạ ngài đã quan tâm thời gian lâu như vậy, sau này tôi sẽ không làm phiền ngài!”

Nói xong, Bạch Uy ngênh ngang rời đi.

Qua hồi lâu, Thường Thanh mới đứng dậy, một mình hướng về phía hành lang sớm chẳng còn bóng người, cao giọng mắng: “Thằng cháu họ Bạch, có bản lĩnh thì đừng quay về tìm bố!”

Lúc trở về nhà thì đã khuya, bên ngoài sấm nổ từng cơn.

Chẳng mấy chốc đã mưa tầm tã. Thường Thanh tắm rửa xong, liền ngồi ngây người trong căn phòng vắng vẻ.

Anh ta đang nghĩ “nếu như”.

Nếu như hôm nay mình không nhận điện thoại của lão Cao, giờ có phải mình đang nằm trên giường, ôm cổ Bạch Uy nói chuyện phiếm không? Thằng nhãi Bạch Uy kia, ngoại trừ đôi khi cao ngạo chút, kỳ thực cũng rất thú vị. Không hổ là người tài, dù là chuyện gì cũng có cái nhìn rất độc đáo, lúc ở cùng y thật không buồn chán chút nào.

Nhưng, sao Bạch Uy lại xuất hiện ở đây chứ? Chả lẽ là theo dõi mình? Vì sao? Biểu hiện hôm nay của y có phải là ghen? Nghĩ vậy, chẳng biết vì sao Thường Thanh có chút phấn khởi.

Nghĩ tiếp, cuối cùng Thường Thanh kết luận: đều trách lão Cao hết! Nếu không có cú điện thoại xúi quẩy kia, có thể xảy ra nhiều chuyện vậy sao? Trong phòng đột nhiên chỉ còn lại mình mình, thật không quen.

Thằng nhóc Bạch Uy kia có thể chạy đi đâu nhỉ? Về nhà? Không thể nào. Tên kia á, nếu cha y không lên tiếng thì không có chuyện y chịu chủ động về đâu.

Đến khách sạn? Sau khi nhìn đến ví tiền Bạch Uy đặt trên bàn trà thì suy nghĩ này cũng tự động biến mất. Hẳn là lại đến chỗ bạn đi!

Thường Thanh nhìn TV một lúc, sau khi ngáy người cả một tiếng, anh ta đột nhiên đứng phắt dậy rồi lấy chìa khoá xe, khoác thêm cái áo và xuống ga-ra lấy xe, chạy tới trường của bạn Bạch Uy.

34. Chương 34

Trời mưa rất to, trên đường, ngoài vài chiếc ô tô chạy lác đác ra thì chỉ còn bọt nước trắng xoá.

Khi xe chạy tới đối diện trường, Thường Thanh bắt đầu đi chậm lại. Cách một khoảng xa, anh ta trông thấy có một người đang đứng dưới mái hiên cửa hàng cạnh trường.

Đêm hôm khuya khoắt, cửa hàng đã đóng cửa, cổng trường đương nhiên cũng đóng chặt. Bạch Uy tựa trên cửa cuốn, ngẩn người nhìn giọt mưa rơi xuống.

Thường Thanh dừng xe ở xa, nhìn Bạch Uy, lòng anh ta cũng nhẹ hơn, nhưng hạ mình tìm tên nhóc thối kia về là cả một vấn đề.

Thường Thanh cắn ngón tay, đang đêm mưa to giả vờ tỉnh cờ gặp thì hình như không thực tế lắm.

Mình ngoan ngoãn đi nhận sai? Mịa nó chứ, mình đâu có sai!

Thấy trời mưa càng lúc càng lớn, Bạch Uy ra sức lui người vào trong mái hiên, nhưng tóc vẫn bị nước mưa bắn ướt, dán lên gáy trông rất thảm thương, thỉnh thoảng y còn run cầm cập. Chủ tịch Thường nhớ tới cảnh lần trước Bạch Uy phát sốt, thì không khỏi thở dài, và khởi động xe chạy đến trước Bạch thiếu gia.

Bạch Uy đang run cầm cập đột nhiên liếc thấy xe Thường Thanh thì lập tức hết run. Y đứng thẳng lưng, xoay đầu sang bên kia, giống như một con chó quý tộc cao ngạo bị đuổi ra khỏi nhà nhưng vẫn liếc mình dựng thẳng đuôi.

Mở cửa xe, Thường Thanh vẫy Bạch Uy: “Trời mưa đứng đây làm chi? Về nhà thôi!”

Bạch thiếu gia dứt khoát xoay cả người qua, hướng lưng về phía chủ tịch Thường.

Thường Thanh xuống xe, ôm trọn Bạch Uy trước mặt và bày trò: “Tôi tìm cậu cả một đêm đấy, lái quanh hơn nửa nội thành, vượt một cái đèn đỏ, vừa này còn có bốn chú cảnh sát đuổi theo phía sau nữa. Đi thôi! Có gì về nhà nói!”

Nói đoạn liền bước qua kéo tay Bạch Uy, nhưng Bạch Uy lại tránh và lạnh lùng đáp: “Đó là nhà anh! Tôi về làm gì? Làm trễ việc lêu lổng với phụ nữ của anh!”

Lời này có hơi chua, tim Thường Thanh bỗng đập mạnh, anh ta cảm thấy lần này mình không phí công đến rồi.

“Đó chẳng qua do tôi uống quá chén thôi! Nếu cậu không thích, sau này tôi chú ý là được.”

Bạch Uy giống như bị giẫm lên đuôi, cắn răng trừng mắt hét: “Mấy chuyện chả ra gì này của anh không liên quan tới tôi!”

Thường Thanh cảm thấy máu nóng dâng trào, Bạch Uy làm mình làm mẩy như vậy thật đáng yêu! Anh ta thật muốn cắn vài miếng.

Đầu mới nghĩ vậy, người đã tiến sát qua.

Bạch Uy không ngờ Thường Thanh vô lại như vậy, bị anh ta hôn một cái kêu thật vang.

“Đệt! Anh làm gì vậy!”

Thường Thanh không buông tay, ôm chặt Bạch Uy khẽ nói: “Hôm nay đều là tôi sai, cậu cũng phải cho tôi cơ hội sửa đổi chứ!” Thấy Bạch Uy còn giãy giụa, Thường Thanh vội bổ sung thêm một câu, “Thật đó, sau này tôi chỉ thích mình cậu còn không được ư!”

Bạch Uy ngừng giãy, bởi vì đứng quay lưng về phía đèn, nên mặt y bị che trong bóng tối, không thấy rõ được biểu cảm. Thường Thanh chỉ có thể nghe được tiếng y ngáp ngừng: “Anh... thích tôi?”

“Nói thừa! Không thích cậu mà có thể để cậu mấy lần gì kia tôi sao?”

Thường Thanh là khách quen ở chốn trăng hoa, không ít lần cười đùa bày tỏ với đủ loại Tiểu Mẽ, Đại Mẽ. Cho nên, lần thích này, ngay cả chính anh ta cũng không dám chắc mình có bao nhiêu thật tình trong đó.

Nhưng trời lạnh như vậy, mặt lại nóng dữ, lời vừa nói ra, trong lòng đã thấp thỏm chờ câu trả lời của Bạch Uy.

Bạch Uy không nói gì, chỉ là lúc này Thường Thanh kéo tay y, y cũng không tránh nữa.

Về đến nhà, Thường Thanh ân cần mở nước cho y tắm, sau đó đặt tất, quần lót Bạch Uy thay ra vào trong bồn, xát xà phòng rồi chà.

Bình thường, quần áo hai người đều nhét chung lại rồi để người giúp việc theo giờ giặt cho. Bởi thế mà việc lão Thường tự mình ra trận đã bày rõ ý lấy lòng.

Đáng tiếc, Bạch Uy không cảm kích cho lắm, vẫn xỉ mặt ra. Y đứng dưới vòi sen, đưa lưng về phía lão Thường. Bạch công tử không biết mộng mình gọi cảm thế nào, thường dùng bông tắm xát qua xát lại mấy lần.

Việc này khiến lão Thường nuốt nước bọt suốt, tay cũng không có chùng mực, suýt nữa thì chà rách cái quần lót.

Đến khi hai người đều tắm xong, Thường Thanh vội vàng xốc một góc chăn đã trải phẳng lên, kính cẩn chờ thái tử lên giường.

Nhưng Bạch Uy lại đứng ở đầu giường như cột điện.

“Sao vậy? Mau vào đi! Đứng cóng ở ngoài đã nửa ngày rồi.”

Thường Thanh không biết dáng bộ dạng cao lớn thô kệch của mình mà đi nịnh hót thì quả thực không hoà hợp chút nào với hình tượng vĩ nhân anh ta thường khoe khoang.

Bạch Uy giật giật khoé miệng thưởng thức một hồi rồi thành linh hỏi: “Hôm nay anh với cô kia sảng khoái chứ?”

Thường Thanh đắn đo rồi nói: “Bẩm, cũng không có cảm giác gì đặc biệt!”

“Ồ?” Bạch Uy nhú nhú mày: “Không sảng khoái sao lại bắn nhiều vậy!”

“Cậu xem cậu kia, cái gì cũng dám nói ra, chú ý thân phận sinh viên của cậu chứ!” Thường Thanh bị ép đến không chịu nổi.

Bạch Uy đột nhiên cởi quần, giạng chân đứng đầu giường, cúi đầu nhìn chằm chằm Thường Thanh.

Thường Thanh ngây ra một lúc rồi hiểu tiểu thiếu gia có ý gì. Đây rõ ràng là bảo mình dùng miệng!

35. Chương 35

Hai người mặt đối mặt như gà chọi hồi lâu. Nhìn tư thế kia của Bạch Uy, nếu không làm một lần thì không cho qua được rồi.

Thường Thanh nhìn chăm chăm Bạch lão nhị một hồi, rốt cuộc cũng hạ quyết tâm, mút mạnh một hơi. Sau khi nó bắn mạnh và mềm xuống, anh ta thở dài: “Tiếc là trong nhà không có kéo.”

Nói xong liền xoay người lên giường ngủ.

Mịa nó! Coi hồ là mèo bệnh hả! Miệng của lão Thường ta, toàn ăn ngon thôi, đúng thật là không quen ăn nhân tiên

Bạch Uy bị vút ở bên giường, khuôn mặt tuần tú tức thì không nén được giận, y đặt một chân lên giường, đá văng chần ra, rồi lại đá một cú vào mông Thường Thanh.

Thường Thanh bật phắt dậy: “Cậu dựa vào cái gì hả! Nếu không phải, mịa nó, mỗi ngày tôi đều bị cậu đè thì sao có thể ra ngoài ăn bữa chứ!”

Bạch Uy nhú mày, sau đó xoay người nằm trên giường. Thường Thanh nén đủ lực, đang chuẩn bị đánh một trận lớn với y, nhưng chẳng ngờ tên nhóc thối này lại không tiếp chiêu, rõ là bực.

“Nè, sao thế, ngủ à?” Thường Thanh lấy một tay chọc chọc Bạch Uy đang nhắm mắt.

“Anh muốn thương tôi?” Bạch Uy đột nhiên quăng ra một câu.

Thường Thanh vội gạt đầu, bỗng nhớ tới ai kia còn đang nhắm mắt mà! Anh ta liền nói: “Đương nhiên, hay là hôm nay thử xem?”

Nói đoạn, tay đã sờ tìm thuốc bôi trơn ở tủ đầu giường.

Bạch Uy mở mắt liếc anh ta rồi chậm rì rì nói: “Tôi sợ bị liệt dương.”

Lời này kỳ thực là thủ đoạn dẫn vật, trong lòng Thường Thanh biết rõ y có ý gì. Bàn tay thò vào trong tủ chậm rãi rút về, anh ta cảm giác như có gió lạnh thổi qua.

“Có phải cậu rất hận tôi? ...Bởi vì Trì Dã...”

Rốt cuộc Bạch Uy cũng mở mắt. Y nhìn thẳng Thường Thanh: “Anh nói đấy nhé?”

Thấy sắc mặt Thường Thanh hơi chuyển xanh, Bạch thiếu gia cười phì cái, sau đó bỏ mạnh về phía anh ta: “Tiểu Dã gửi thư, nói cậu ấy sắp làm cha rồi. Tim tôi đang vỡ nát đây! Hay là anh cũng giúp tôi sinh một đứa đi?”

Nói đoạn, tay cũng bắt đầu không thành thật. Thường Thanh ôm hôn y nồng nhiệt, nhưng trong lòng vẫn có chút bất an, mà lại không phải vì người tình cũ sắp làm cha. Lặp đi lặp lại trong lòng Thường Thanh chính là bốn chữ — “Anh nói đấy nhé?”

Nhưng chẳng chờ anh ta nghĩ kỹ, hậu môn đã tê rần, tiểu Bạch phi đao, bách phát bách trúng. Lão Thường lại dính “đao”.

Thường Thanh không phải người tự đau tự xót, anh ta rất tin chẳng có miếng bánh nào rơi từ trên trời xuống cả, Bạch Uy cũng không có khả năng yêu mình như vậy.

Nhưng chẳng sao cả, có thách thức mới có chiều sâu mà!

Bạch Uy phát hiện Thường Thanh càng ngày càng tốt tính, trước đây phải giục tới giục lui mới chịu vào bếp, giờ vừa ăn sáng xong anh ta đã dán qua hồi chiều ăn gì.

Cứ tiếp tục thế này, phỏng chừng vóc dáng dễ nhìn của mình sẽ biến dạng mất. May mà dự án của Thường Thanh gặp chút vấn đề, chủ tịch Thường phải đích thân ra ngoài xử lý công việc.

Bạch Uy muốn đi theo, nhưng trước lúc đi thị trưởng Bạch lại gọi qua: “Thối kiêu ngạo của anh càng lúc càng lớn nha! Mẹ anh ngã bệnh rồi, phải tự cha mời, anh mới chịu về à!”

Người làm cha đã lên tiếng, kẻ làm con chỉ có thể cụp đuôi ảo não trở về.

Thường Thanh nói với y: “Cậu lưu lại cũng tốt, đúng lúc giúp tôi xử lý chút việc hàng ngày. Gần đây công trình ở ngoại ô căng quá, sắp cuối năm rồi, phải phát lương cho công nhân, xem ra lại phải đến ngân hàng vay tiền để quay vòng rồi.”

Bạch Uy gật đầu đáp: “Bên ngân hàng không vấn đề gì, nhưng lần trước khi tôi đi ăn với Hành Trường, cậu ta có nói dạo này bên tín dụng có chỉnh đốn lại, cho vay phải thực hiện chặt chẽ theo quy định. Giờ với món vay lớn, nhất định phải có tài sản thế chấp.”

Thường Thanh không chút để ý, tùy tiện đáp: “Thế làm như này đi. Chút tiền đợt trước cũng trả rồi. Về sau, khi cả công trình đi vào hoạt động, còn cần một khoản lớn để quay vòng nữa. Lúc đấy cứ lấy trung tâm thương mại ra thế chấp vậy!”

Bạch Uy cười nói: “Không sợ tôi làm lụn bại chút gia sản ấy của anh à?”

Thường Thanh kéo y qua, hôn một cái lên mặt: “Vay phải xem cậu có bản lĩnh đó không!”

Bàn giao hết công việc của mấy ngày, Thường Thanh dẫn hai trợ thủ lên máy bay đi thành phố B.

Tới thành phố B liền ngựa không dừng vó họp nghiên cứu cụ thể công việc với bạn hàng, liên tục ba ngày, vội đến mức chân không chạm đất.

Mịa nó, đám thành phố B này đúng là chẳng ra gì. Trước kia đã thoả thuận rõ là đặt mua 10 căn cầu, nhưng tới ngày giao máy lại không thể giao đúng hạn.

Lấy hợp đồng ra thì người ta lại tươi cười nói: “Là chúng tôi sai, nhất định chúng tôi sẽ bồi thường gấp đôi như trong hợp đồng.”

Nếu trong tay Thường Thanh có bay(1), chắc anh ta đã tống đám này vào xi măng rồi.

Anh ta thiếu chút tiền này chắc? Máy móc không đúng hạn, bên công trường không cách nào khởi công. Vật liệu, nhân công đều đủ rồi nhưng lại không có máy, công trường không khởi công được, đó là đốt tiền đấy! Đến lúc thì đành đi chỗ khác mượn tạm máy thôi! Nhưng chả biết sao mà mọi người đều nói đang dùng, không cho mượn được.

Chủ tịch Thường thật cuống như lửa cháy đến mông.

Hôm nay khi trở lại khách sạn thì trời đã khuya. Sau khi dùng bữa tối ở nhà hàng dưới tầng một, chủ tịch Thường nhớ hai ngày nay Bạch Uy hơi đi lỏng, liền gọi cho y, dặn dò lái nhai hỏi lâu vẫn chưa có ý cúp máy.

“Chủ tịch Thường đúng là chu đáo với người khác!” Một giọng nói quen thuộc chọt vang lên sau lưng.

Thường Thanh nhìn lại, một đôi mắt cong cong cười đập vào mắt anh ta. Có thể cười đến mức khiến người ta phiền, ngoài Lâm Văn công tử ra thì còn có thể là ai chứ?

“Ai nha, ngài Lâm, gặp được ngài ở đây đúng là duyên phận! Nào nào, đến đây ngồi.”

Nói thật, giờ nhìn thấy họ Lâm, lão Thường chỉ thấy đau đầu. Nhưng tên khẩu phật tâm xà này không đắc tội được, đành cắt đứt hủ lầy lòng hai bên.

Lâm Văn cũng không khách khí, tùm tùm ngồi đối diện Thường Thanh.

“Lâm công tử tới đây bàn chuyện làm ăn à?”

Lâm công tử cười không đáp mà hỏi ngược lại: “Chủ tịch Thường gần đây có bí quyết phát tài sao?”

“Phát tài gì chứ! Vay nợ thì có! Cuộc sống khó khăn! Lần này, chỗ cần cầu tôi đặt hàng xảy ra vấn đề, nên tôi phải tự mình đến đây xử lý.”

Chẳng thể trách chủ tịch Thường than nghèo, thực sự là sợ bị kẻ gian nhớ tới thôi.

Lâm Văn nghe xong, cả đôi mắt cũng cười thành hình bán nguyệt: “Chủ tịch Thường anh cũng quá khiêm tốn rồi, nhưng nếu có chuyện gì khó xử, nhất định phải nói với tôi đó! Chúng ta là bạn bè mà, không cần khách sáo. Nói đến cũng khéo, vừa lúc trong tay tôi có một lượng cần cầu mới nhập, nếu anh cần dùng gấp, thì có thể cho anh mượn tạm.”

Thường Thanh nghe được lời này như nghe được tiếng trời, vội vàng nói chuyện với Lâm Văn.

Hai người khách sáo một phen xong liền đứng dậy lên lầu. Lúc này có một thanh niên đứng dậy khỏi sô pha trong đại sảnh, lễ phép hỏi: “Giám đốc Lâm, còn cần dùng xe không ạ?”

Lâm Văn phát tay, tài xế kia liền rời khỏi sảnh.

Thường Thanh xoay người nhìn bóng lưng người tài xế kia, thuận miệng nói: “Ngài Lâm vừa nhìn đã biết là người chú ý ăn mặc ở đi lại, bên cạnh không hề có người thô lỗ, ngay cả tài xế thoát nhìn cũng hào hoa phong nhã, hẳn là sinh viên nhỉ!”

Bấy giờ, Lâm Văn lại thực sự nở nụ cười: “Lái xe chỉ cần vững là tốt rồi, tôi không kỳ cục vậy, dù là tiểu vương cũng phải tốt nghiệp trường nghề.”

Thường Thanh nghe xong hơi xấu hổ cười ha ha.

Lúc trở lại phòng, nụ cười trên mặt anh ta biến sạch. Nhắc điện thoại lên bắt đầu bấm số.

“Alô, là xưởng trưởng Nhâm của xưởng máy đúng không? Xin lỗi, xin lỗi, tôi biết là mượn lắm rồi, nhưng tôi muốn hỏi anh một câu, mười cần cầu kia rốt cuộc đã bán cho ai? ... Anh không cần lừa tôi, có phải anh bán cho ông chủ họ Lâm không? ... Là tự hấn ta nói cho tôi biết...”

Thường Thanh nghe thấy đầu bên kia bắt đầu dĩ nhiên nói: “Ông chủ Thường đã biết rồi thì đừng làm khó tôi, tôi thật sự không dám đắc tội Lâm công tử...”

Bỏ điện thoại xuống, Thường Thanh lại tiếp tục bấm số, cảm giác ngón tay hơi giật giật, sau khi dùng sức ấn hai cái, đã gọi được cho thư ký.

“Alô, ai đó! Đã nửa đêm rồi còn gọi...”

Không đợi thư ký oán giận xong, Thường Thanh đã vội nói: “Là tôi!”

Thư ký lập tức tỉnh táo lại rồi cung kính đáp: “Chủ tịch Thường ạ? Có việc gì ư?”

“Cậu mau đến công ty, giúp tôi tra một chút xem gần đây công ty có khoản nào khác thường không, ngoài ra khoản vay của ngân hàng có đúng hạn không, mau!”

Cúp điện thoại, Thường Thanh giống như mất hết sức lực ngồi phịch trên sô pha.

Quanh năm qua lại chốn quan trường đủ để Thường Thanh miễn cảm với hình dạng con người vô cùng. Nếu không lúc giao thiệp mà nhớ nhầm người thì chết.

Mà tài xế họ Vương kia, Thường Thanh khẳng định mình đã từng gặp không lâu trước đây.

Chính là ở nhạc hội, thanh niên cùng đi ra khỏi ghế lô với Bạch Uy — bạn đại học của Bạch thiếu gia.

36. Chương 36

Một lát sau, thư ký gọi lại, nói hai ngày nay, các khoản mục vẫn bình thường, khoản vay của ngân hàng cơ bản cũng đúng hạn.

Nhưng trong lòng Thường Thanh trước sau vẫn giống như treo 15 cái thùng — bất ổn. Chuyện cần cầu sớm đã bị vớt lên chín tầng mây, sau khi đi vài vòng trong phòng khách, rồi về lại mấy giám đốc, Thường Thanh ngồi máy bay suốt đêm về nhà.

Lúc xuống máy bay, trời đã dần sáng, Thường Thanh đi ô tô tới trước nhà thị trưởng Bạch.

Trải qua mấy tiếng tàu xe mệt mỏi, lão Thường dần bình tĩnh lại, và không khỏi cười tự giễu, giờ mình về thì sao chứ? Trước kia còn chưa thấy qua loại sóng gió nào? Việc làm ăn luôn chứa đầy rủi ro, như chơi một trò chơi cảm giác mạnh. Nhưng phát hiện việc này liên quan đến Bạch Uy, anh ta lại như bò bị lửa cháy tới mông, liều lĩnh xông về phía trước.

Gần đến cửa nhà người ta, anh ta mới nghĩ tới, nên nói gì?

Vì sao cậu cùng nghe nhạc giao hưởng với tài xế của Lâm Văn? Có phải cậu cầu kết với Lâm Văn hại tôi không? Sao cần cầu mịa nó lại bị Lâm Văn lấy đi khéo như vậy? Mấy vấn đề này, người thông minh cũng không thể hỏi hết được.

Phải bắt tận tay, day tận mặt.

Chỉ cần giữ không cho móng vuốt của hai tên trộm Lâm Văn và Bạch Uy kéo cùng lúc, lão Thường này chỉ có thể rụt mình trong mai rùa, giả bộ chả biết gì.

Ngay khi Thường Thanh quay đầu xe định rời đi thì cửa biệt thự lại mở ra.

Người đi ra chính là Bạch Uy đang mặc một bộ đồ thể thao.

Tên này vừa nhìn đã biết mới chui từ ổ chần ra, tóc còn hơi xù lên, người thì đi uể oải ra cửa. Xe Thường Thanh rất bắt mắt nên chỉ cần liếc cái là Bạch Uy nhận ra xe chủ tịch Thường, y kinh ngạc mở to hai mắt.

Bạch Uy là người rất kiêu ngạo, tuy trẻ tuổi nhưng tràn đầy khí chất. Dáng vẻ tài trí hơn người luôn khiến người không quen y thấy反感. Nhưng lúc này, vẻ kinh ngạc của y lại làm nhạt bớt sự kiêu ngạo kia, cho người ta cảm giác hơi ngây thơ.

Thường Thanh hạ cửa sổ xuống, nặn ra một nụ cười; “Sao dậy sớm vậy?”

“Cha tôi bảo gần đây tôi sống sa đọa quá, nên bảo tôi sáng sớm dậy luyện tập... Sao anh về nhanh thế?”

Thường Thanh không đáp lời, chỉ mở cửa xe nói: “Đi, tôi đưa cậu đi ăn sáng!”

Bạch Uy quay đầu nhìn cánh cửa đóng chặt một chút, không thấy có bóng người liền lên xe.

Cháo trứng muối thịt nạc của quán Vinh Ký đầy đủ nguyên liệu, lại vừa lửa cho nên lão Thường hay dẫn tiểu Bạch đến đây ăn cháo. Sau khi nồi cháo tỏa hương thơm ngát được bưng lên, Bạch Uy cầm thìa gỗ múc một miếng ăn.

Có thể là cảm thấy trứng muối trong bát mình chả đủ ăn, y lại thò tay lấy một ít trong bát Thường Thanh, bỏ vào miệng mình, chẳng chút xấu hổ.

Chủ tịch Thường luôn bảo vệ thức ăn của mình, hôm nay lại ngán đó tùy ý Bạch Uy cầm thìa khuấy tới khuấy lui.

Bạch thiếu gia ăn một lúc, cuối cùng cũng phát hiện Thường Thanh không tập trung.

“Nè nè, nghĩ cái gì đó? Sắp đút cháo vào mũi rồi kia!” Bạch Uy kéo lão Thường.

“Hả? À, không có gì. Tôi đang nghĩ nên lấy cần câu từ đâu! Đúng rồi, cậu đoán xem là tên nào nằng nặc cần câu?”

Bạch Uy khuấy cháo, nâng mắt thoáng liếc Thường Thanh, phát hiện anh ta đang dùng ánh mắt khác thường cẩn thận đánh giá mình, y liền bỏ thìa xuống hỏi “Ai?”

“Lâm Văn.”

Bạch Uy nhú mày, như cười như không nói: “Không phải hần ngấm trúng anh chứ, lúc nào cũng làm khó anh.”

“Đi chết đi! Đúng rồi, tài xế của họ Lâm kia nhìn cũng quen mắt lắm, cậu gặp chưa?”

“Tài xế? Không ấn tượng, Hay là bà con xa của anh?”

Thường Thanh cười cười, bưng bát húp một ngụm cháo đã chả còn mấy miếng trứng muối.

Nuốt cháo ấm vào bụng, mà lại khiến lòng lạnh run, cả hồi lâu cũng không bình thường trở lại được.

Giờ Thường Thanh càng lúc càng cảm thấy con người thật không bằng chó lợn!

Cùng là bị người khác thịt, lợn còn kêu được một hồi mới thè lưỡi đi đầu thai. Nhưng con người, trước khi bị giết lại cố sức nghĩ xem: rốt cuộc dao này tới từ đâu?

Mấy ngày nay, chủ tịch Thường không làm gì khác, chỉ ra sức tập hợp nhân viên kiểm tra sổ sách, đặc biệt là mấy khoản gần đây.

Cuối cùng, mấy giám đốc mệt đứt hơi cũng chả tìm được nguyên nhân.

Bạch Uy gọi vài cuộc, đều bị Thường Thanh trả lời qua loa. Giờ anh ta không muốn thấy Bạch Uy, anh ta sợ mình sẽ không nhận được đặt Bạch Uy lên bàn làm việc, lấy dao rọc giấy chém y thành tám mảnh.

Hiện tại, trong đầu chủ tịch Thường toàn là suy nghĩ bạo lực, anh ta hơi tiếc nuối: nếu mình là xã hội đen thì ngon rồi, lấy bàn thiêu dán lên ngực Bạch Uy nướng thịt, tiện thể hỏi y luôn, rốt cuộc y có quan hệ gì với họ Lâm?

Nhưng rất nhanh sau đó, Thường Thanh không cần phiền não nữa.

Tiểu đạo nói đến là đến.

Cấp trên gửi văn kiện xuống, truyền đạt tư tưởng chính của lãnh đạo: theo thảo luận của các bộ ngành liên quan, nhà ga vẫn giữ nguyên vị trí ban đầu.

Thường Thanh nghe tin này xong, cười đến quặn bụng. Hoá ra đây mới là cái chờ ông!

Bạch — Uy, mi thật đủ tàn nhẫn!

37. Chương 37

Thường Thanh biết mình lật thuyền trong mương rồi, mảnh đất tốn nhiều tiền để mua, chỉ trong một đêm đã rớt giá thảm hại.

Bởi vì không có cần cầu, công trình bị chậm, không thể khởi công, lại đúng lúc gần đây cục nhà đất tổng điều tra các công trình dang dở. Lãnh đạo cấp trên liền gọi cho chủ tịch Thường, ý là công trình này chậm chạp không thi công, ảnh hưởng đến hình tượng tổng thể của đô thị, phải nộp phạt hơn 10 vạn, mà phía bên kia, công nhân cũng đang giục lương không ngừng.

Chủ tịch Thường đành phải xin vay thêm với ngân hàng, nhưng Hành Trường lại lắc đầu như trống bỏi và nói công ty các anh đã vay quá hạn mức rồi.

Không có cách nào, Thường Thanh liền mở cuộc triệu tập các thành viên cốt cán của công ty. Ý của mọi người là nếu đã vậy thì tạm thời bỏ công trình kia đi. Lão Thường nghe xong suýt chút nữa ném văn kiện vào mặt các giám đốc! Nuôi cái đám rảnh rang này có lợi gì đây? Chẳng lẽ bọn họ không biết mảnh đất kia có rất nhiều hộ sau sẽ dọn về, chậm trễ kỳ hạn công trình là phải bồi thường tiền làm trái hợp sao!

Giờ đúng là lỗ lớn, Thường Thanh đành phải cắn răng nuốt máu gọi cho Bạch Uy, nhưng lần này đổi lại là Bạch Uy không nhận điện.

Hỏi thăm một phen mới biết Bạch Uy đã tự mình đăng ký một công ty nhà đất, đã chính thức đi vào hoạt động. Bởi vì chuyên tiếp nhận các công trình dang dở của người khác, cho nên việc làm ăn rất phát đạt.

Khi Thường Thanh bước vào toà nhà thương mại cao cấp ở khu trung tâm, chỉ liếc mắt đã thấy được tấm bảng “Nhà đất Hoài Dã”.

“Hoài Dã”? Dù Thường Thanh không đọc mấy sách nhưng cũng có thể nhận ra được ý tứ của từ này.

Một cô gái mặc giống thư ký ngăn Thường Thanh lại: “Xin lỗi, ngài không hẹn trước, tổng giám đốc Bạch không có thời gian gặp ngài.”

Thường Thanh nhỏ giọng nói bên tai thư ký: “Cô nói với tổng giám đốc Bạch kính yêu của các cô là, tôi mịa nó hẹn trước phải chơi cười ngựa với y.”

Cô gái tròn to mắt nhìn Thường Thanh: “Anh nói gì cơ?”

“Không biết chơi ngựa? Làm tình trên giường biết không?”

Lúc này thư ký không nói gì cả, mặt cô đỏ bừng cả lên. Nếu không biết Thường Thanh là phú ông lớn có tiếng của thành phố, phỏng chừng cô đã gọi bảo vệ đuổi người đi rồi.

Nhìn thư ký chạy loạng choạng về phía văn phòng, Thường Thanh ngồi trên sofa tự đắc, ngậm nga Sa gia banh .

Một chốc sau, thư ký đi ra: “Ông chủ Thường, mời vào trong.”

Tính ra thì hai người đã không gặp hơn nửa tháng.

Bạch Uy ngồi trong văn phòng sáng sửa rộng rãi, dương dương tự đắc uống cà phê.

Thường Thanh không thích vị đắng của cà phê, anh ta từng cười Bạch Uy uống cái này thật chẳng ra làm sao, Bạch thiếu gia liền dùng mũi hừ: “Cái tên quê mùa nhà anh, hiểu được chắc?”

Giờ xem ra, đâu phải anh ta chỉ không hiểu cà phê? Cái kẻ tự xưng là chui ra từ đám lừa đảo, lại bị một thằng nhãi choai choai lừa lỗ đ*t, lừa cả tiền.

Bạch Uy thấy Thường Thanh đến liền bỏ cái cốc trong tay xuống và khẽ cười: “Dạo này hình như anh gầy đi.”

Thường Thanh ngồi xuống bên cạnh y, dán lên tai y nói: “Nhớ cậu đấy, lát nữa ra kia ngồi chơi?”

Bạch thiếu gia cũng thân mật dán lên tai Thường Thanh đáp: “Không cần đâu, ở đây đông người, giữ gìn chút.”

Nói đến đây, hai người đều chẳng nói gì nữa. Đôi mắt Thường Thanh như được thổi khí, không ngừng to ra.

“Họ Bạch, mịa nó có ý gì? Ta có lỗi gì với mi? Mà mi hại ta như vậy!”

Bạch Uy cứ như nghe được truyện cười, bả vai y rung rung không thôi.

“Không có lỗi? Anh rất không có lỗi với tôi! Nếu không vì anh, có lẽ giờ tôi vẫn ở châu Phi gây dựng sự nghiệp; nếu không có anh, tôi mịa nó sao biết được mùi vị bị cấm sừng chứ? Nhưng vì có anh, tôi phải móc tìm mình ra, trở mặt nhìn tiểu Dã ngày càng cách xa tôi!”

Nghĩ trong lòng, so với chính tai nghe đúng là khác biệt.

Lúc này, hận ý trong mắt Bạch Uy không hề được che giấu, nó như từng cây gai độc, đâm vào lòng Thường Thanh, khiến anh ta đau đớn.

“Vậy... sao trước cậu lại giúp tôi?”

“Anh nói chuyện trốn thuế?” Bạch Uy lắc đầu thương xót, “Tôi cũng cảm thấy rất đáng tiếc, tự dưng phí thời gian với Trương Hiểu Vận, sổ sách tốn công làm ra lại chỉ có thể phán anh mấy năm tù. Loại người cặn bã như anh, tổng vào nhà giam đã hơi lắm rồi! Cái tôi muốn, là anh vĩnh viễn không thể cựa mình!”

Đôi môi dày của Thường Thanh run lên, lời đến miệng lại nuốt trở về. Vừa nãy anh ta thế mà lại muốn hỏi Bạch Uy, rốt cuộc y có từng thích mình không.

Mịa nó, lãng mạn quá rồi! May mà vẫn còn lý trí, không thì ngu ngốc hết chỗ nói.

Lão Thường tự nhắc mình phải bình tĩnh, anh ta cố ép mình nhếch miệng cười: “Cậu cho rằng chút sóng gió ấy có thể quăng tôi khỏi con thuyền lớn? Cậu cũng quá ngây thơ rồi đó!”

“Tôi không có bản lĩnh, nhưng còn một Lâm công tử nữa, cái tên nhà giàu mới nổi anh còn bản lĩnh gì chứ? Nói cho anh biết! Anh quá huênh hoang, nhất định muốn độc quyền thị trường nhà đất vùng này, còn muốn phát triển ra bên ngoài. Đạo lý cây to đón gió, biết chứ? Anh cản đường kiếm tiền của mọi người!”

Nói đoạn, Bạch Uy túm mạnh tóc Thường Thanh: “Giờ công ty anh đang rối loạn nhỉ? Đây chỉ là một góc của tầng băng thôi, từ từ rồi anh sẽ phát hiện, gia sản anh liều mạng kiếm, sẽ chậm rãi biến mất như hạt cát trong phễu. Sau đó, chủ tịch Thường vĩ đại cuối cùng cũng lộ nguyên hình, là một con chó mà nhà nó có tang, dung tục thô bỉ. Đến lúc ấy, khi anh vẫy đuôi với tôi, nếu tôi có lòng thương con chó già anh, không chừng sẽ thưởng cho anh chén cơm ăn đấy!”

Thường Thanh tức đỏ mặt, tiến lên túm cổ áo Bạch Uy, nắm đấm đánh lên mặt y. Bạch Uy lại không hề chổng cựa, bị Thường Thanh đánh ngã lên bàn làm việc, khiến đồ đạc và tài liệu rơi đầy đất.

Thường Thanh lại tiếp tục đánh, trong tai toàn tiếng nắm đấm đánh vào người “bốp bốp”; nhưng hiện lên trong đầu đều là Bạch Uy: có y nằm trên giường chơi xấu, có y tươi cười đòi mình đi làm cơm, còn có vừa mới tắm xong, tựa cái đầu ướt lên vai mình xem TV.

Nhưng tất cả đều là giả! Tất cả đều là giả! Mịa nó! Ông đây phải chính chết họ Bạch này!

Đột nhiên hai cảnh sát vọt vào, giữ tay Thường Thanh rồi khoá tay anh ta lại.

Thư ký chỉ vào Thường Thanh và nói với chú cảnh sát: “Chính là hắn ta, vừa nãy còn gào đe dọa muốn giết tổng giám đốc Bạch công ty chúng tôi.”

Cảnh sát nhìn Bạch Uy miệng chảy máu, lại nhìn Thường Thanh nổi cả gân xanh, chẳng nói hai lời đã đè Thường Thanh xuống.

Tốc độ của cảnh sát có thể nhanh như vậy, chắc chắn là lão Thường này vừa vào phòng đã có người đi báo rồi. Thảo nào thằng oắt này vừa nãy cứ như cẩu chết, nằm trên bàn không chịu dậy. Lần này đúng là oan uổng rồi.

Bạch Uy đưa lưng về phía cảnh sát, làm khẩu hình với Thường Thanh: chiêu này là học anh đó.

Thường Thanh chán nản ngồi trong xe cảnh sát quay đầu nghĩ, chẳng phải vậy sao, hình như trước đây mình đã giả trò này với họ Bạch rồi.

Cái này gọi là gì ấy nhỉ? Báo ứng?

38. Chương 38

.

Rất nhanh, thư ký đã nộp tiền bảo lãnh cho Thường Thanh ra khỏi phòng tạm giam. Chẳng đợi ăn thịt chó giải xui thì vận xui đã kéo tới lũ lượt.

Hầu hết các công ty nhà đất đều buôn bán đầu cơ, bước quan trọng nhất chính là thu hồi vốn. Nhưng giờ, chiến tuyến của Thường Thanh lại kéo quá dài, lỗ hổng vốn khó mà bù đắp được.

Ngân hàng kia nghe đâu đã tiến hành chính đồn lại hoạt động tín dụng, Hành Trường mất chức. Lúc công ty Thường Thanh xin vay thì vốn tự có không đủ 35%, theo lý thuyết không được đồng ý cho vay.

Nên giờ ngân hàng ra tối hậu thư với bên Thường Thanh. Đầu não công ty Trường Hưng đều chỉ biết nhìn chủ tịch kính yêu của bọn họ, trông chờ anh ta có thể nghĩ ra được cách hay nào đó.

Thường Thanh cắn răng nói: “Bán lại tất cả căn hộ đang có với giá thấp, bất kể chi phí là bao nhiêu!”

Giờ không phải lúc đau lòng, chỉ có thu hồi tiền khẩn cấp mới có thể đánh được tiếp.

Nhưng đây cũng là một nước cờ mạo hiểm, Thường Thanh đã dự tính kết quả khi làm như vậy, đó chính là — anh ta trở thành mục tiêu cho mọi người công kích.

Quả nhiên, các công ty khác đều cực kỳ bất mãn với cách làm của Thường Thanh, có rất nhiều người nói anh ta đang làm thị trường nhà đất hỗn loạn. Họ định liên kết lại đối phó với chiêu bán nhà giá thấp của Thường Thanh.

Thường Thanh ỷ vào mình mặt dày, nhe răng cười với các lão đại bất động sản khác: không hạ giá cũng được, các ông góp tiền lại giúp tôi vượt qua cửa ải khó này đi. Đến lúc ấy thì bất cứ giá nào, tôi cũng sẽ coi chỗ nhà này như Nhà Trắng ý, đảm bảo bán giá cao hơn trời.

Mấy ông chủ kia, ngoại trừ mắng to Thường Thanh không biết xấu hổ ra thì cũng chả có cách nào khác.

Nhưng mấy ông chủ kinh doanh trung tâm thương mại lại liên kết với nhau giảm tiền thuê, vì thế rất nhiều nhà buôn của trung tâm thương mại Trường Hưng đều đổi chỗ. Trung tâm thương mại to như vậy mà ngày càng vắng vẻ.

Bán phòng đã mua ra chỉ là uống rượu độc giải khát mà thôi. Khoản nợ ngân hàng vẫn không thể bù vào được. Mấy nhà cung cấp vật liệu cũng tìm tới cửa, đòi tiền mua chịu. Người dẫn đầu đám đòi nợ lại chính là Cao Minh Dương của xưởng thép.

“Lão Thường à, đừng trách anh em không có tình có nghĩa, thật sự là công ty của cậu giờ bấp bênh lắm, giao tình riêng giữa chúng ta với việc làm ăn cũng không thể nhập làm một. Cậu trả tiền thép lúc trước đi!”

Trong lòng Thường Thanh sáng như gương, đây rõ ràng là có người xúi giục sau lưng.

Thuyền trưởng sa sút tinh thần này đã mở một con đường khiến thuyền lớn mắc cạn hoàn toàn rồi.

—

Ngày công ty tuyên bố phá sản, Thường Thanh không đến công ty. Sau khi tắt di động, một mình anh ta lái xe về ngoại ô thành phố.

Con hẻm quen thuộc ngày xưa đã bị phá nát, chỉ còn hai ngôi nhà trệt lẻ loi nằm liền nhau, đắm mình trong sắc hoàng hôn.

Thường Thanh đi tới trước cửa nhà mình, đá gạch vỡ dưới cửa ra rồi mở cửa vào trong.

Tất cả trong phòng vẫn như cũ, vặn radio, bài hát quen thuộc lại vang lên.

Thường Thanh đá giày vải sang một bên rồi ngồi xếp bằng trên giường lò, nghe hơi thở trong phòng yếu dần, lại có cảm giác chẳng còn hy vọng.

Người đến tuổi trung niên, ý chí dâng trào khi thanh niên đã bị mài mòn gần hết, phần đầu hơn nửa đời người, lại đột nhiên từ đỉnh kim tự tháp rơi trở về điểm xuất phát. Cảm giác mệt mỏi tuyệt vọng này thật sự không thuốc nào chữa được.

Thường Thanh muốn khóc, lại không nặn ra được nước mắt.

Anh ta ngẩng đầu nhìn trần nhà dán báo và nói: “Mẹ, con về thăm người đây. Con cũng không muốn quay về đâu, bởi vì con đã té ngã, không còn mặt mũi nào gặp mẹ. Nhưng giờ con chẳng có chỗ nào để đi, lại quá mệt mỏi, cho nên chỉ có thể về nhà ngủ một giấc.”

Nói xong liền để cả quần áo ngã xuống giường lò ngủ say.

Cảm giác này thật mỉa nó thoải mái! Thường Thanh ngủ thẳng tới bình minh, nếu không có mùi thịt bò hầm củ cải bay vào mũi, có lẽ anh ta vẫn ngủ tiếp.

Mở mí mắt tèm nhèm ra nhìn, ông Vương ở bên cạnh đang run run đặt một cái nồi nhôm cũ lên bàn đất.

Thường Thanh vội vàng đứng dậy nói với ông: “Sao bác lại tới?”

“Tôi qua nghe thấy nhà cháu có động tĩnh, bác liền qua đây xem. Lúc đấy cháu đang ngủ say, bác đoán chắc giờ cháu cũng đói bụng, nên làm một nồi thịt bò mang tới cho cháu. Nếu cháu chưa ngủ đủ thì ngủ tiếp đi.”

Nói xong, ông xoay người muốn đi, Thường Thanh liền vội vàng kéo ông: “Đừng, hai chúng ta cùng ăn.”

Vừa ăn thịt bò củ cải nóng hổi, Thường Thanh vừa uống chút ‘Lão Bạch kiên’ (tên một loại rượu).

Ông Vương cụng ly với anh ta rồi nói: “Tiểu Thanh à, cháu vẫn còn trẻ, con đường sau này còn dài lắm! Chút tiền ấy, nghĩ thoáng đi, dù thua chỉ còn lại mỗi cái quần, cũng không ghen chết được đàn ông con trai! Nếu thật sự không làm lại được thì chúng ta tiếp tục làm thợ xây. Công việc này rất tốt, đỡ phải lo nghĩ hơn làm chủ tịch gì đó!”

Chuyện công trường gặp rắc rối khoảng thời gian trước, ông Vương thường đến công trường hẳn rõ ràng tình cảnh Thường Thanh bây giờ hơn ai hết.

Nhìn ông già mặt đầy nếp nhăn, đi đứng cũng lảo đảo vụng về an ủi mình, Thường Thanh cảm thấy hốc mắt mình lại không nhìn được mà nóng lên.

Anh ta vội trừng lớn mắt, kìm nước mắt lại.

“Bác yên tâm! Thường Thanh cháu dù rơi xuống cảnh chó ăn c*t, cũng sẽ liệu mình đứng lên!”

39. Chương 39

Nói thì oai vậy chứ muốn đứng lên đâu dễ thế?

Tài sản của công ty đều bị đem đi bán đấu giá hết rồi. Nghe đâu phần lớn đều bị thằng nhãi Lâm Văn kia chộp với giá thấp. Tiền bán bị ngân hàng và các chủ nợ chia nhau hết sạch, ngay cả “toạ kỵ” yêu quý của lão Thường cũng bị Cao Minh Dương lấy đi.

Nhưng Thường Thanh vẫn có sự đề phòng, trước đây anh ta đã lấy tiền và tượng Phật trong két sắt ra.

Nếu an phận thủ thường sống nửa đời sau thì chả cần lo cơm áo nữa rồi. Có điều người vừa phá sản không nên có cái vẻ an nhàn như vậy.

Lão Thường đến chợ đồ cũ bỏ 30 tệ mua một chiếc xe đạp, sau đó cưỡi nó tới thành phố A. Cái này phối hợp với bộ áo vải và giày vải đen, chính là một nông dân công trung niên vừa vào thành.

Trước kia, lúc ngồi trong xe, không vội gọi điện thì là chuẩn bị một tài liệu cho hội nghị online, chưa bao giờ rảnh rỗi nhìn cảnh vật bên ngoài.

Giờ đạp xe, nhìn dòng người đông nghịt bên cạnh, lão Thường thấy cảm xúc ngổn ngang. Thành phố này lưu lại rất nhiều dấu ấn của Thường Thanh. Đi qua mấy con phố, chỉ cần thấy nhà công ty mình xây ngày trước là Thường Thanh sẽ dừng lại nhìn. Dọc đường cứ đi một chút rồi lại dừng, bất tri bất giác đã tới trước cổng công ty.

Toà nhà cũ này cũng bị bán đấu giá. Tấm bảng Trường Hưng cũng bị gỡ xuống, nhìn cánh cổng trống trụi khiến người ta thấy lòng chua xót. Có mấy công nhân ra ra vào vào cổng dán chữ “Công ty trách nhiệm hữu hạn Hoài Dã”.

Rồi, khỏi cần nghe ngóng cũng biết miếng bảo địa phong thủy của mình bị ai mua. Bày chữ khí thế vậy không phải vì dạn tới chứ. Đây chẳng phải cố ý quấy lầy người ta sao!

Đột nhiên, một chiếc xe thể thao màu bạc đậu bên mình. Sau khi cửa xe mở, đi ra chính là Bạch công tử quần là áo lượt.

Tên này vẫn đẹp trai lai láng như hồi trước, bộ quần áo màu xám bạc đơn giản càng làm nổi bật đường cong cơ thể. Thường Thanh đạp xe ra đầy mồ hôi, áo vải dán vào lưng, đứng bên cạnh Bạch Uy, cứ y như nghệ thuật hành vi, quả thực là thời thượng và viễn cổ va mạnh vào nhau.

Gạt chuông xe đạp, Bạch công tử mở miệng: “Xe này kiếm đâu ra đấy, đủ khí thế nha!”

Giờ Thường Thanh nhìn người này thì thấy trong lòng buồn phiền, liền đạp xe muốn đi. Bạch Uy lại vươn tay, giữ ghi-đông lại.

“Sao không lên tiếng đã đi? Chẳng lẽ người nghèo rồi, khí phách cũng mất?” Bạch Uy hếch cằm đánh giá Thường Thanh, sau đó hai con mắt, không dấu vết, nhìn chằm chằm cổ áo hơi lộ ra cơ ngực của Thường Thanh.

Thường Thanh hít mạnh một hơi, bày ra vẻ tươi cười: “Xin lỗi, vừa nãy không phát hiện tổng giám đốc Bạch. Tôi đang vội, lát nữa còn phải diễn thuyết cho một đám chủ xí nghiệp, lấy chính bản thân ra để giảng cho bọn họ phải làm gì để đề phòng tình nhân tiểu bạch kiểm thâm hiểm lừa tiền.”

Bạch Uy cười ha hả: “Vậy tôi đi cùng anh, tiện thể truyền thụ làm thế nào để thao trài già?”

Nói đến đây thì không còn gì cần nói nữa. Thường Thanh đoạt lấy ghi-đông, chẳng thèm quay đầu đạp về phía trước.

Bạch Uy cao giọng: “Đừng quên lời tôi, không sống được thì tới tìm tôi! Giá cả có thể thương lượng!”

Thường Thanh rất dứt khoát, đáp lại y ba chữ — chờ chờ chờ!

Lại có mục tiêu đời người rồi, nửa đời sau mình sẽ lấy việc chính chết họ Bạch làm nhiệm vụ!

Dưới chân ra sức đạp, đầu càng không ngừng suy nghĩ. Nghề xây dựng không thể làm rồi, Thường Thanh cân nhắc xem nên làm gì đây.

Lúc đi ngang qua tiệm thuốc, đột nhiên có người gọi anh ta.

“Lão Thường?”

Nhìn lại, là một người béo ú đang đứng trước cửa tiệm thuốc gọi mình. Thường Thanh cảm thấy hần rất quen mắt, nhưng nhất thời không nhớ nổi là ai.

“Ồ, thật là anh hả, tôi còn sợ nhận nhầm người chứ!”

Thấy khuôn mặt béo ú của hần rung rung, Thường Thanh bỗng nhớ ra. Người này tên là Trương Thuận, trước đây kinh doanh xi măng, khi Thường Thanh chưa phát tài, đã từng làm ăn với hần.

“Chuyện của lão Thường anh là tin lớn nhất trong năm của thành phố đấy. Hai ngày nay tôi vẫn lo cho anh, không ngờ lại đụng ở đây...”

Thường Thanh cũng nghĩ, sao đi đâu cũng có thể kiếm được truyện tiểu lâm vậy?

“Tôi còn có việc, đi trước một bước.” Nói xong, Thường Thanh xoay người đạp xe muốn đi.

“Đừng! Anh giờ có việc lớn gì chứ? Ngược lại, tôi có việc muốn bàn bạc với anh.” Tên béo họ Trương túm Thường Thanh vào tiệm thuốc.

Tiệm thuốc không lớn lắm, ở góc cầu thang có một văn phòng nho nhỏ, trên tường dán đầy quảng cáo thuốc. Tên béo chỉ vào một tấm áp phích và nói, giọng đặc ý: “Đã xem quảng cáo thuốc này trên TV chưa?”

Thường Thanh nhìn kỹ, đúng là từng xem rồi, chính là quảng cáo bệnh lây qua đường sinh dục mà khi ở trong tù, anh ta xem là muốn đập bể TV. Quảng cáo chẳng ra sao, nhưng tên thuốc lại rất tao nhã, “Nhất tiến mai”.

Thấy Thường Thanh gật đầu, tên mập lại càng đặc ý: “Thuốc này do tôi phát triển, giờ bán chạy lắm! Lão Thường ạ, bán thuốc chính là kiếm tiền đó! Đường nhiên, so với việc làm ăn trước đây của anh thì không bằng rồi. Chẳng biết anh có hứng thú không?”

Thường Thanh đã lăn lộn trên thương trường nhiều năm, chuyện mua đi bán lại thuốc như thế này, trước kia anh ta đã từng nghe thấy. Nhìn điệu bộ tên mập kia, hần muốn kéo mình nhập bọn đây,

Quả đúng, tên mập họ Trương vậy mưa xuân tứ tung, nói gần đây mình muốn khai phá bên được phẩm, muốn hỏi Thường Thanh có tiền nhàn rồi không.

Thường Thanh ung dung, dùng bốn lạng bột nghìn cân, đánh Thái Cực với Trương Thuận.

Nghề buôn thuốc rất nguy hiểm, giá thành của thuốc thì không vấn đề gì, chuẩn bị một phương thuốc chữa lợi chữa hại với thân thể, rồi tìm một công ty được hạng hai gia công cho, sau đó đập cái chứng nhận vào là xong. Bỏ ra nhiều vốn nhất chính là ở khâu quảng cáo, tìm một diễn viên hạng hai làm người phát ngôn, rồi đến đài phát thanh, đài truyền hình, bỏ bao vốn liếng công sức mới có thể tạo ra thanh thế. Bán chạy thì một vốn bốn lời; bán không chạy thì tiền một đi không trở lại.

Có điều, Thường Thanh đích thực đã động lòng, đời này anh ta rất thích đánh cuộc, đánh cuộc cơ hội, đánh cuộc vận may, đánh cuộc tình cảm. Ngoài vụ yêu đương với mịa nó mất mùa kia ra, còn lại hầu hết đều toàn thắng.

Nhưng bây giờ không thể để tên mập này phát hiện mình động lòng. Về phương diện này, anh ta là người mới vào nghề, hiểu biết thêm cũng không phải là thừa.

Vì vậy, anh ta liền trao đổi số điện thoại với Trương Thuận, dự định sau này nói chuyện.

Người xui xẻo, đánh rắm cũng có thể bị toác móng. Lúc đi ra, Thường Thanh phát hiện xe mình đã không cánh mà bay.

Định gọi xe thì lại phát hiện trong ví mình không có tiền. Trước kia căn bản đều quẹt thẻ tiêu xài, cho nên lão Thường đã có thói quen không mang tiền mặt.

Dứt khoát đi bộ về khu ngoại ô.

Lúc tới cửa, từ xa đã thấy có mấy người đang đứng trước cửa nhà mình.

Đi vào nhìn, là thư ký và mấy cấp dưới ngày trước, trong lòng Thường Thanh không khỏi ảm áp. Phúc lợi các dịp lễ tết hồi xưa cũng chẳng uống phí. Tuy mình nghèo túng, nhưng dù sao vẫn có người nghĩ đến mình.

“Sao mấy người tìm được chỗ này? Đi, vào trong ngồi.”

Mấy người đưa mắt nhìn nhau, chẳng ai nói gì. Cuối cùng vẫn là thư ký mở miệng trước: “Chủ tịch Thường, chúng tôi được Hoài Dã thuê, hôm nay tới chủ yếu là vì công việc... sẽ không vào trong ngồi.”

Trong lòng Thường Thanh mơ hồ đoán được bọn họ muốn nói gì.

Quả nhiên thư ký nói tiếp: “Giờ công trình này đã được công ty Hoài Dã tiếp nhận, tổng giám đốc Bạch đã lập kế hoạch mới rồi... Ngài và ông Vương phải chuyển đi, nếu không công ty sẽ cưỡng chế phá bỏ!”

Thường Thanh nắm chặt tay, nói: “Tôi biết rồi, phiền các người đến thông báo, không tiễn.”

Ông Vương nghe thấy tiếng động, cũng tập tễnh bước ra, mặt lộ vẻ bất an: “Tiểu Thanh! Sao vậy?”

“Không sao đâu, bác mau về nhà đi, không có chuyện gì đâu!”

Quay người lại, Thường Thanh khách khí nói với những cấp dưới ngày trước: “Phiền các vị nói một tiếng với tổng giám đốc Bạch, tôi muốn hẹn bàn bạc chuyện di dời với y.”

40. Chương 40

Khi lại lần nữa đi tới công ty Hoài Dã, Thường Thanh ngồi trong phòng khách, buồn chán quan sát chung quanh. Gian phòng quen thuộc nhưng kết cấu đã bị người thay đổi.

Bàn thờ Phật mình tốn nhiều tiền mời cao tăng tới làm lễ mở vải phủ tượng, bị thay thế bởi một bức tranh trù tượng màu sắc đậm chất. Cây phát tài(1) vốn đặt ở cửa cũng biến mất tăm. Nói tóm lại, giờ trong phòng tràn đầy tác phong làm việc thanh lịch nhệch nhàng.

Thứ duy nhất không hài hoà chính là Thường Thanh đang giạng chân ngồi trên sofa.

Bạch Uy xem ra là ra ngoài giải quyết công việc, lúc y phong trần mệt mỏi trở về, phía sau là một đàn trợ lý mặc âu phục đi giày da, một đám người vừa bước nhanh vừa bàn bạc kế hoạch kinh doanh.

Thường Thanh đứng dậy định gọi Bạch Uy, nhưng đám tinh anh này lại chẳng ai liếc anh ta lấy một cái, đi rất chi là uy vũ, chỉ chớp mắt tất cả đã vào văn phòng.

Lão Thường bị vút ở một bên, cảm thấy các cấp dưới ngày trước đều đang lên liếc mình.

Đồng chí Thường tự khuyên giải bản thân, một đám trẻ nít làm việc cũng không dễ dàng gì, ghen lâu vậy mới có thể ra vẻ một lần. Để bọn họ ra vẻ cho chán đi!

Nhưng máy ủi đã chạy tới cửa nhà mình, nếu không được thăng nhãi kia gạt đầu, căn nhà cũ sẽ bị san bằng mất. Thường Thanh cúi đầu nói với thư ký đang trốn phía sau bàn làm việc lên cười: “Phiền cô, nói với tổng giám đốc Bạch, là tôi thật sự có việc gấp.”

Bị Thường Thanh lằng nhằng đến phiền, thư ký liền mang vẻ mặt như táo bón bước vào văn phòng. Một lát sau, thư ký đi ra nói: “Ngài Thường, mời ngài vào.”

Trong văn phòng giờ chỉ có mình Bạch Uy, y đang thoải mái ngồi trên ghế sếp, thấy Thường Thanh đi vào thì mỉm cười: “Khách hiếm gặp nha, sao hôm nay chủ tịch Thường lại thông thả vậy? Rảnh rồi tới đây hướng dẫn công việc à?”

Thường Thanh tự nói với bản thân, chuyện nhỏ không nhịn sẽ hỏng việc lớn, anh ta đi tới trước bàn làm việc, cúi đầu nói: “Xin lỗi, tổng giám đốc Bạch, làm lỡ chút thời gian của ngài.”

Bạch thiếu gia bình tĩnh đánh giá Thường Thanh. Người đàn ông vạm vỡ này, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi quả thực đã gầy đi không ít, vạt áo còn thấp thoáng vài vết nước mắt, chẳng còn chút khí thế ác bá ngày xưa.

Còn nhớ y đã từng thấy trong TV, khi khởi đầu đàn thống trị đàn khỉ, lông nó rất sáng, cái đuôi vênh cao, tràn đầy khí phách. Chỉ khi bị giành mất ngôi đầu đàn, bộ lông của nó lập tức trở nên xám xịt, vẻ mặt sợ sệt, đáng vẻ thấp hèn thất bại.

Giờ y cảm thấy người đàn ông trước mặt mình sao giống con khỉ bị nhổ lông kia đến vậy! Bày ra khuôn mặt tươi cười lấy lòng, dè dặt quan sát sắc mặt mình.

Bạch Uy rất thoải mái. Từ khi đụng tới họ Thường này, hần ta áp chế mình khắp nơi khắp chốn, cái cảm giác bị vây ở thế dưới khiến Bạch Uy rất khó chịu. Cho dù sau này lão trai già này bày ra vẻ nuông chiều, nhường nhịn mình mọi nơi mọi lúc, y vẫn không gạt đi được cảm giác khuất nhục kia.

Bây giờ, y rốt cuộc cũng hoàn toàn đặt người đàn ông này dưới mình. Dù là tinh thần hay thể xác, lão trai già này cả đời không thể cự mình. Trận thắng này đến thật không dễ dàng, y tựa như một đứa trẻ mang lòng ghen tị đã lâu, sau khi đoạt được món đồ chơi liền vội vàng muốn khoe khắp nơi.

Cho nên, y mua toà nhà cũ này làm văn phòng, bài trí lại toàn bộ, chỉ giữ lại một phần nhân viên trước kia, còn cả chiếc ghế sếp mình đang ngồi đây nữa.

Thật không dám khen tặng con mắt của Thường Thanh, nhưng đích thực ngồi cái ghế này rất thoải mái, độ nghiêng hợp lý, mềm cứng vừa phải, khiến người ta ngồi vào mà chẳng muốn đứng dậy, điểm này thật giống thân thể lão trai già kia, đều là thứ trời sinh bị đẽ.

Bạch Uy nhếch miệng nhìn Thường Thanh vâng lời, một lần nữa khẳng định mình rất ghét họ Thường.

Đáng tiếc nửa người dưới lại không phối hợp, tiểu đệ của tiểu Bạch, từ khi Thường Thanh tiến vào văn luyện tư thế đứng, thẳng tắp cả nửa ngày cũng không nằm xuống.

41. Chương 41

Thường Thanh không biết có người đang ý dâm mình, tất cả tâm tư anh ta giờ đều đặt trên chuyện nhà cửa.

“Tổng giám đốc Bạch, tôi cũng không vòng vo đâu. Tôi tới đây xin ngài giờ cao đánh khê, đừng phá hai gian nhà cũ kia.”

“Dựa vào cái gì? Ân oán giữa hai ta đã thanh toán sòng phẳng. Tôi cũng chỉ làm theo điều khoản thôi, anh không có lý do ngăn cản tôi đi?”

Lão Thường cười ha hả: “Ngài là loại người này sao? Cái chuyện giậu đổ bìm leo như thế này, chỉ có thứ cặn bã như tôi mới có thể làm, nhưng giờ không phải đã bị báo ứng rồi ư? Tôi da dày thịt béo, ngài muốn hành hạ thế nào cũng chẳng sao, nhưng ông Vương lớn tuổi rồi, không chịu được chuyện này. Lúc nghe nói phải phá nhà, cả đêm hôm qua ông ấy đã không ngủ được rồi. Nếu thật sự phá nhà đi, vậy chẳng phải tai nạn chết người sao!”

Bạch Uy đảo mắt: “Anh hiểu tôi chắc? Vì sao tôi không phải loại người như thế?”

Thường Thanh cười đánh trống lảng: “Nếu ngài mà là người như vậy, Trì Dã cũng sẽ không thích ngài lâu như thế.”

Sắc mặt Bạch Uy thay đổi, y thiếu chút nữa bẻ cây bút trong tay thành hai nửa. Một lát sau, cuối cùng cũng mở miệng: “Nếu anh muốn nhà không bị phá, vậy thì mua lại đi, hai gian nhà tổng cộng 300 vạn.”

Nghe thế, lão Thường giật thót, mịa nó, toàn bộ gia sản mình giấu đi cũng được khoảng 300 vạn. Họ Bạch muốn quơ tất cả tiền của mình à!

Nhưng nghĩ đến khuôn mặt đầy nếp nhăn của ông Vương, Thường Thanh lại cắn răng đáp: “Được!”

Trước kia, 300 vạn đối với Thường Thanh mà nói chẳng là gì, tiền một chiếc xe mà thôi.

Lão Thường đã rất lâu không túng quẫn như vậy rồi. Bán tượng Phật được 100 vạn, tất cả được 270 vạn, vẫn thiếu 30 vạn. Thường Thanh ách ách túi quần trống không của mình, rồi, hoàn toàn bần cùng.

Anh ta nói với Bạch Uy: “Tổng giám đốc Bạch, thật sự tôi không kiếm thêm được, hay ngài ưu đãi cho tôi đi.”

Bạch Uy nhún mày nói: “300 vạn không kém. Nếu tôi xây một căn nhà lên mảnh đất ấy, tiền lời không chỉ từng này đâu!”

“Nếu vậy thì... thì nợ?”

Tổng giám đốc Bạch rõ ràng không quen người khác nợ tiền mình. Cuối cùng, sau khi Thường Thanh lẳng nhẳng, y cũng miễn cưỡng đồng ý, nhưng lão Thường phải đến công ty Bạch Uy làm trả nợ.

Công việc không tồi, nghề trước của mình thôi — một gã thợ xây ở công trường.

Lão Thường cởi áo, thay bộ quần áo lao động, cùng một đám nông dân công trát tường.

Lúc nghỉ ngơi, lão Thường gọi điện cho tên mập bán thuốc, đại ý là mình đồng ý chung vốn, nhưng anh ta góp thông tin chứ không góp tiền. Anh ta biết rất nhiều cách có thể giúp tên mập mở rộng thị trường, đến lúc ấy, anh ta chỉ lấy 3 phần.

Tên mập họ Trương rất thẳng thắn nói đồng ý, lần trước hắn tìm Thường Thanh kỳ thực cũng là vừa ý cách làm việc của lão Thường. Đừng thấy anh ta nghèo mà khinh, suy cho cùng cũng từng là ông chủ lớn, có thể giúp mình mở rộng nguồn tiêu thụ, đó mới là cái giúp tiền bạc chảy ào ào vào túi.

Thường Thanh cúp điện thoại xong thì nghĩ nghĩ chút rồi gọi cho mấy người bạn bán lẻ sản phẩm chăm sóc sức khỏe, muốn bọn họ để một quầy chuyên kinh doanh loại thuốc này trong tiệm thuốc. Mấy người bạn cũ này đều đồng ý giúp đỡ Thường Thanh, loại việc nhỏ không tốn mấy tiền này thì đương nhiên là sẵn khoái đồng ý rồi.

Bỏ điện thoại xuống, Thường Thanh nghĩ, mấy ngày nữa phải dành thời gian đến xem quầy chuyên kinh doanh rồi nói chuyện với giám đốc tiêu thụ của các tiệm thuốc, trích phần trăm cho họ mới được, như thế mới có thể khiến bọn họ giúp mình thúc đẩy tiêu thụ. Tiền này trích từ thu nhập của mình ra, tuy là lấy máu chính mình, nhưng dù sao cũng không tốn quá, làm trung gian như vậy có khi còn kiếm được một khoản nhỏ nữa ấy chứ.

Mà tên mập họ Trương có thể đánh tới các tiệm thuốc lớn trước đây không vào được, dự là cũng mừng lắm ý.

Đột nhiên, điện thoại trong tay đổ chuông, nhìn số, vô cùng quen thuộc, là số nhà mình ngày trước.

“Alô, trát xong tường chưa? Đến chỗ tôi nấu cơm cho tôi!”

Ban ngày làm thợ xây, buổi tối làm bảo mẫu. Ngày hôm nay thiết mĩa nó có tiền đồ!

Sau khi mua thức ăn ở chợ, Thường Thanh cưỡi con xe đạp mới mua về công ty. Đến lúc vào phòng thì thấy Bạch Uy chau mày: “Sao thối vậy? Đi tắm đi!”

Lão Thường bán sức dưới mặt trời cả ngày, lại đạp xe về, đương nhiên là người đầy mồ hôi rồi, nếu ông chủ không thích thì mau xối thôi!

Cắt thức ăn vừa mua vào bếp, lão Thường vào phòng tắm bắt đầu cởi quần áo rồi đứng dưới vòi sen xối nước.

Đột nhiên, cửa phòng tắm bị kéo ra, Thường Thanh nhìn lại thì thấy Bạch Uy đang ôm cánh tay đứng ở cửa.

Thường Thanh bị y nhìn chòng chọc khiến cả người không được thoải mái, bèn xối qua loa vài cái rồi quần khăn tắm bước ra. Bạch Uy vươn tay cản: “Anh tắm sạch rồi chứ? Trên cổ còn vết xi măng kia!”

Chẳng có cách nào khác, Thường Thanh đành đứng dưới vòi sen hong thịt tiếp.

Mấy ngày nay, đời người lên lên xuống xuống khiến lão Thường bị hành hạ đến gầy đi 5 kg, làn da đen bóng bao chặt lấy cơ bắp rắn chắc, đường cong càng thêm rõ rệt. Tóc tuy bị dòng nước xối lên liên tục nhưng vẫn quật cường đứng thẳng.

Bạch Uy nhìn vài dòng nước theo bắp vai và ngực chảy xuống bắp đùi rồi biến mất giữa lùm cỏ đen, thứ kia cũng vẫn uể oai, chưa gượng dậy nổi như chủ nhân nó.

Tiểu công tử hơi bốc hỏa, bỏ nhào lên ôm chặt lấy Thường Thanh. Tay y thoáng cái đã nắm lấy chỗ hiểm của lão Thường.

Thường Thanh mặc kệ, dùng sức hất họ Bạch ra.

“Mi làm gì đó! Mĩa nó, ít giở trò lưu manh đi!”

Bạch Uy không nói gì mà ngậm lấy đôi môi dày của Thường Thanh, ra sức gặm cắn. Hai người đàn ông hơn 1m80 quấn nhau trong phòng tắm.

Thường Thanh bị trượt chân, ngã oạch xuống đất, Bạch Uy liền thuận thế đè lên. Thường Thanh tức giận nói: “30 vạn đấy không gồm phục vụ việc này!”

“Tôi muốn anh...” Khi nói lời này, mặt Bạch Uy chẳng đỏ cũng chẳng trắng, đáng vẻ rất chi là hùng hồn, chính đáng cứ như trẻ nít kêu “con đói” ấy.

Cái vẻ bất chấp đạo lý này, Thường Thanh không thể quen hơn được nữa. Trước kia, cứ muốn ăn cái gì là y lại mè nheo Thường Thanh như vậy, làm hại lão Thường lần nào cũng mềm lòng, dù mệt cũng đứng dậy làm cho y ăn.

Nhưng giờ y đã ép mình biến thành như vậy, sao còn không biết xấu hổ mà cầu hoan với mình?

42. Chương 42

Bạch thiếu gia rõ ràng không nghĩ nhiều về vinh nhục như vậy. Bàn tay to không nặng không nhẹ chà xát phía dưới, trong miệng vẫn trêu đùa: “Xem ra anh cũng rất muốn tôi nha, nhanh như vậy đã có phản ứng rồi.”

Nước nóng phun ra từ vòi sen chảy vào mắt lão Thường, đau đau xót xót. Thường Thanh vừa giãy giụa vừa cố sức gạt chất lỏng trong mắt, cũng theo đó mà gạt đi tâm trạng còn đang đau xót hơn. Nỗi buồn phiền này vẫn tích tụ dưới đáy lòng mấy ngày qua, chỉ đến khi đêm khuya vắng vẻ, một mình nằm trên giường lò, anh ta mới thoáng lộ ra, rồi tự mình tìm lý do biện giải.

Nhưng Bạch Uy bây giờ càng làm vết thương chưa từng khép miệng kia nứt toác, khiến trái tim đã sắp ngừng đập của mình phơi bày hoàn toàn dưới ánh đèn chói mắt.

Lão Thường là một người thô kệch, anh ta không biết tâm tình mình lúc này là ruột gan đứt đoạn, anh ta chỉ biết ông khó chịu thì thằng cháu mi cũng đừng mong dễ chịu.

Bàn tay to sờ sờ, vừa vặn sờ được bình thủy tinh để bên cạnh bồn tắm. Anh ta liền đập mạnh xuống đầu Bạch Uy.

Cùng tiếng hét của Bạch Uy, mảnh thủy tinh vỡ rơi đầy trên sàn. Bạch Uy che gáy mình, máu đào giống như những con rắn nhỏ không ngừng trườn ra từ kẽ tay.

Thường Thanh lại đá tiếp mấy đá lên bụng Bạch Uy.

“Đờ cờ mờ! Bạch Uy, có người tai vạ như mi sao? Việc làm ăn bị mi hãm hại, chỉ có thể trách ta không có mắt nhìn người, ta nhận. Giống như mi nói, đó là báo ứng của ta! Nhưng giờ thì là gì hả? Ta mịa nó là thứ làm ấm giường, mi muốn thượng thì thượng chắc?”

Có lẽ Bạch Uy bị đánh hôn mê, y cuộn mình nằm trên mặt đất hồi lâu cũng không đứng dậy. Thường Thanh cúi người kiểm tra thấy y không có gì đáng ngại liền xách y lên, kéo ra sofa phòng ngoài.

Sau đó anh ta lên gọi cấp cứu. Báo 120 xong, Thường Thanh lại gọi cho ông Vương, bảo ông là hai ngày nay anh ta có việc, sợ rằng phải đi chỗ khác một thời gian, buổi tối không cần chờ cơm mình.

Bỏ điện thoại xuống, Thường Thanh trầm tính: đánh vỡ đầu chắc xem như thương tổn thân thể, nhưng mà chủ động cứu chữa như mình hẳn là được xử nhẹ nhỉ?

Cùng lên với nhân viên cứu thương, còn có bảo vệ công ty. Sau đó mọi người đều ra ngoài, Bạch đại thiếu vào bệnh viện, còn đồng chí Thường vào cục cảnh sát.

Lão Thường rất quen thuộc cục cảnh sát, cũng xem như là lão lưu manh “ra rồi lại vào”. Nhưng lúc này không được đãi ngộ một mình một phòng nữa. Sau 5 ngày ngủ trên cái đệm hôi rình ở trại tạm giam, có người tới nộp tiền bảo lãnh cho Thường Thanh.

Thường Thanh vác cái mặt lún phún râu ra ngoài nhìn, cư nhiên là Bạch Uy.

Đầu thẳng oắt này bọc một vòng băng trắng, cứ như bụi đời Ấn Độ ý.

Thường Thanh xoay người muốn quay lại. Vị cảnh sát phía sau anh ta bực mình: “Này, anh chạy đi đâu đấy? Coi đây là quán trọ à? Muốn ở thì ở?”

Chả có cách nào, Thường Thanh cúi đầu đi ra cửa chính của trại tạm giam. Tới cửa, xe được tài xế lái qua, Bạch Uy mở cửa xe, ý bảo anh ta đi vào. Nhưng Thường Thanh không thèm nhìn y, cứ lê giày vải đi dọc theo đường cái.

Qua một hồi, anh ta phát hiện phía sau có người, nhìn lại, cư nhiên là Bạch Uy đi theo mình: “Cậu muốn cái gì? Định đánh đầu tôi một cái hả?”

Bạch Uy cứng miệng đáp: “Anh còn chưa làm cơm cho tôi!”

Thật cố chấp! Thường Thanh nghĩ sớm chết sớm siêu sinh, liền chui đầu vào ô tô. Mấy ngày nay Thường Thanh cả răng cũng chẳng đánh, cho nên mùi trên người anh ta có thể hun chết người. Nhưng có lẽ Bạch thiếu gia bị viêm mũi, khứu giác không nhạy, cứ dính sát lấy lão Thường, chẳng ngại mùi thối trên người anh ta.

Về tới nhà Bạch Uy, Thường Thanh liền mở tủ lạnh lấy mấy gói mì, vài quả trứng ra, sau đó làm hai bát gà trứng nóng hổi chỉ trong 5 phút.

Ở trong cục cảnh sát nhặt miệng chết đi được. Thường Thanh cũng không khách khí, cầm đũa bưng bát húp một ngụm lớn rồi ăn mì.

Bạch Uy đẩy bát mình về phía anh ta: “Không đủ thì ăn cả bát này đi!”

Thường Thanh không chạm vào, sau khi ăn xong phần mình liền nói với Bạch Uy: “Làm cơm cho cậu xong rồi đó, sau này ít tới tìm tôi đi, nếu thật sự không vừa mắt tôi thì thuê sát thủ là được!” Nói đoạn liền đứng dậy muốn đi.

43. Chương 43

Bạch Uy kéo ống tay Thường Thanh: “Có phải anh cảm thấy mình phá sản là do tôi hại?”

Lão Thường trừng y một cái, trong bụng nghĩ, nói thừa? Chẳng lẽ là mình chê tiền nhiều nên phá sản chơi?

Thường Thanh túm ống tay áo mình về, đi tới chỗ đổi giày. Bạch thiếu gia vẫn ở phía sau: “Bất kể thế nào, chuyện nhà ga không di dời, sau này tôi cũng mới biết được. Tôi thắng anh, tự thấy không hổ thẹn với lương tâm!”

Thường Thanh căn bản không tin, anh ta liếc họ Bạch: “Cho dù tin của cậu không phải là giả thì sao? Người địa cầu đều biết cậu thông đồng với họ Lâm, hơn nữa cậu nói mấy thứ này với tôi làm cái rắm gì? Muốn tôi tặng bằng khen cho cậu? Trên đó viết ‘học tập theo đồng chí Bạch Uy, nâng đá rồi không nện xuống là phẩm chất của dân tộc Trung Hoa’?”

“Tôi muốn anh biết rằng, tôi dựa vào bản lĩnh của mình mà đứng lên. Anh không cần phải nhìn tôi cứ như một oán phụ bị bội tình.”

Sau khi nói ra câu này, Bạch Uy có hơi hối hận. Y quen biết Thường Thanh tới nay, đã không ít lần động quyền cước. Nhưng chưa một lần thô lỗ như chuyện bình thủy tinh trong phòng tắm kia. Cảm giác đầu bị đập không dễ chịu chút nào, càng không dễ chịu hơn chính là sau đó Thường Thanh chẳng quan tâm tới y.

Theo cách nghĩ ban đầu của Bạch thiếu gia là mình gây dựng sự nghiệp, họ Thường rút dài, sau đó ai về nhà này, cả đời không qua lại với nhau.

Nhưng kết quả, người không dứt khoát được lại là mình, hề thấy Thường Thanh là lại hưng phấn như phát điên phát cuồng, không khiêu khích thì không thoải mái được. Có đôi khi chính y cẩn thận nghĩ lại thì cũng hơi giật mình.

Phải biết rằng, Bạch thiếu gia y từ bé đã được giáo dục rất tốt, cư xử với người ngoài dù không chu toàn như cũng xem như là có lễ độ. Từ lúc nào y lại trở nên hẹp hòi như vậy? Sao giống tiểu nhân đặc chí trong phim thế? Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, vừa thấy lão Thường là đã như phản xạ có điều kiện, thuận miệng ném bom.

Quả nhiên, có người bị nổ! Thường Thanh trừng đôi mắt nổi tơ máu, nghiêng răng cười: “Về sau cậu không nên có loại ảo giác này.”

Về tới căn nhà trệt, Thường Thanh đun một ấm nước sôi, sau đó đổ nước vào chậu rửa mặt rồi đắp khăn lau người.

Lau lau, rồi đá mạnh chậu rửa vào tường. Thường Thanh uất ức, mình mìa nó giống oán phụ ư? Một y nghĩ ra được vậy! Một phần nước nóng bắn lên chắn bông nên khi ngủ, lão Thường bị lạnh đến phát run. Ngày hôm sau khi tỉnh dậy, đầu óc anh ta nặng trĩu, không mở nổi mắt.

Ông Vương qua đưa cơm sáng cho Thường Thanh, vừa đặt tào phớ và quẩy lên bàn vừa lẩm bẩm luôn miệng.

Thường Thanh không có tinh thần, từ đầu đến cuối chỉ đáp “dạ” “vâng”.

Cuối cùng, ông lão nói, giọng rất vui vẻ: “Bác đã nói với con gái nhà người ta rồi, chiều mai gặp mặt. Cháu mau kiểm quần áo, sao cho có tinh thần chút.”

Thường Thanh dụi dụi mắt, hơi giả ngu: “Thay quần áo làm gì?”

Ông lão trừng mắt: “Nãy giờ nghe gì đấy? Đi xem mắt!”

Chủ tịch Thường vĩ đại thật không ngờ tới mình lại có một ngày đi xem mắt.

Lúc thanh niên thì bận rộn công việc, không có thời gian kết hôn. Sau khi có được sự nghiệp thì đi đâu cũng có người yêu thương nhưng nhớ nên không nỡ kết hôn. Bây giờ mình lại ở giai đoạn xấu hổ của đàn ông, sự nghiệp chẳng có, lý tưởng cũng không, đối với tình yêu lại càng lạnh lùng. Nghĩ kỹ thì cũng nên lo chuyện kết hôn thôi.

Bởi thế, anh ta cũng không từ chối ý tốt của ông Vương. Khi ông hỏi xem gặp mặt ở đâu, anh ta theo thói quen nói địa chỉ quán trà mình hay đến trước kia.

Tới ngày xem mắt, Thường Thanh đi đúng giờ, kết quả lại phát hiện cô gái kia đến sớm. Thấy Thường Thanh đi qua, cô hơi ngượng ngùng cúi đầu.

Thường Thanh nhìn, ừm, là một cô gái tốt! Mái tóc đen được buộc đơn giản thành chiếc đuôi ngựa, cô mặc một chiếc áo đen phủ lông trắng ở trên cổ, bên trong là một chiếc áo len sợi thô đan tay màu mận chín. Phía dưới là một chiếc quần màu lam đậm, thắt thắt lưng da, cả người tràn đầy vẻ chất phác.

Nếu không nể mặt người làm mai, Thường Thanh thật muốn đứng lên đi khỏi. Cô gái này không phải tuýp của mình! Ông Vương chuẩn bị rất nhiệt tình, còn để khay hạt dưa, hướng dương qua phía cô gái.

Nói chuyện một lúc, lão Thường liền biết, cô gái này bán hoa quả, có một sạp nhỏ ở chợ nông sản phía tây thành phố, tuổi 28 cái xuân xanh, chỗ duy nhất không được hoàn mỹ là không có hộ khẩu thành phố.

Thường Thanh cứ như ngồi trên con nhím, chẳng dễ dàng gì mới qua được nửa tiếng. Đột nhiên điện thoại kêu, lão Thường Thanh bèn chả thềm liếc là ai gọi đã nghe: “Alô? Tôi ra ngay lập tức, đừng gấp!” Sau đó ra về có lỗi: “Xin lỗi, bạn tôi tìm tôi có chút việc, tôi đi trước nhé.”

Nói xong, liền chạy như chân được bôi dầu.

Vừa nãy Thường Thanh độc thoại một hồi mà đầu bên kia chẳng có động tĩnh gì, thật kỳ lạ.

Đến khi ra khỏi quán trà, Thường Thanh mới cúi đầu nhìn đi động, vừa gọi đến cư nhiên là Bạch Uy.

“Alô?”

“...”

Đầu bên kia vẫn không nói gì, Thường Thanh chẳng có thời gian chơi trò ‘im lặng là vàng’ với y, bèn thô lỗ ngắt điện thoại. Đang muốn quay người đi khỏi thì đột nhiên phát hiện hoá ra Bạch Uy đứng ngay phía sau mình.

Thường Thanh hơi kinh hãi, nhưng sắc mặt Bạch Uy còn khó coi hơn cả anh ta.

“Đệt! Cậu mìa nó chẳng kêu lấy một tiếng, trốn sau tôi làm gì?”

Bạch Uy nói, mặt không chút thay đổi: “Nãy vào quán trà thì thấy anh, công việc gần đây rất bận à?”

Thường Thanh khôi phục tinh thần, hơi điều hoà thần kinh, cảm thấy mình không thể nào giống oán phụ được nên mỉm cười đáp: “Tổng giám đốc Bạch, nếu không có chuyện gì khác thì tôi xin cáo từ.”

“Có phải anh đang đi xem mắt không?” Tiếc là Bạch đại thiếu không soi thử, lúc nói lời này, y quả thực oán khí ngút trời luôn.

44. Chương 44

Thường Thanh nghĩ đến vị Tây Thi hoa quả vừa nãy lập tức điềm nhiên như không, đáp: “A, không, là theo ông Vương tới tán gẫu với bạn bè thôi. Đúng rồi, quán trà kia không phải cậu mở chứ?”

Hai người bắt kẻ là thơm hay thối cũng coi như tình nhân cũ, ở chung thời gian dài như vậy, chút hiểu ngầm ấy vẫn phải có. Bạch Uy liền hiểu ý lão Thường là: tôi thích gặp ai thì gặp, cậu quản được chắc!

Nói đến cũng thật khéo, hôm nay Bạch Uy bàn chuyện làm ăn với khách hàng, cứ theo quán tính đi tới quán trà hay đến với Thường Thanh trước kia. Nhưng chưa vào cửa đã thấy Thường Thanh ở phía trước.

Hay thật! Chẳng biết hôm nay là ngày hoàng đạo gì, chủ tịch Thường không thích mặc âu phục, hôm nay lại mặc âu phục, đi giày da đánh sáng loáng. Dự là trên đầu còn vuốt ít keo nữa, mái tóc giờ vừa thẳng vừa thơm.

Đến khi vào quán thì Bạch Uy đã hiểu hoàn toàn. Cái lão này làm dáng thế là muốn đi xem mắt!

Bạch Uy cười khẩy thành tiếng, mắt mũi thế nào đấy? Bà chị quê mùa này với họ Thường, đúng là một đôi trời sinh. Cá ước đụng tôm nạt, mình nên làm gì thì cứ làm nấy thôi!

Nhưng khi cô kia lúc liếc lúc không, xấu hổ quan sát Thường Thanh, Bạch Uy lại cảm thấy nước sông mênh mông trong lòng biến thành lửa cháy bùng bùng. Chỉ trong thời gian ngắn, hai cảm giác bất đồng lên tới đỉnh điểm, Bạch thiếu gia không nhận nổi nữa liền bấm số.

May mà Thường Thanh khoái chí đứng dậy chứ không khó đảm bảo mình không nóng đầu rồi đi lên phá rồi.

Giờ nghĩ lại, nhất định là Thường Thanh cũng không thích cô kia, nhưng lão trai già này đã có ý định kết hôn rồi, không sớm thì muộn cũng sẽ lấy vợ. Bạch Uy lại bắt đầu suy đoán dây cà ra dây muống.

Thường Thanh nhìn sắc mặt Bạch Uy đổi tới đổi lui, nhưng vẫn không đánh cái rắm gì. Anh ta thật sự chẳng có tâm tình suy đoán tâm sự rối rắm của công tử, bèn dứt khoát xoay người đi khỏi.

Bạch Uy lặng lẽ theo sát Thường Thanh, hai người đàn ông, một trước một sau bước trên đường cái.

Trước kia Thường Thanh vẫn hay bám theo Bạch Uy và Trì Dĩ tan học. Giờ anh ta lại vô cùng ân hận vì hành vi biến thái hồi trước của mình, có người đi theo phía sau thật mỉa nó không được tự nhiên!

“Cậu làm gì mà cứ đi theo tôi thế?”

“Cũng chẳng phải đường của anh, tôi muốn đi thế nào thì đi thế ấy!” Nói rất ương.

Thường Thanh sớm đã phát hiện vị này với người khác thì còn khá, riêng lúc ở với mình thì rất ấu trĩ, bướng bỉnh, không thể dùng tiếng người để nói chuyện với y.

Vì thế, anh ta liền gạt đầu rồi tiếp tục đi về phía trước. Vừa nãy lúc ở quán trà, lão Thường đi rất vội nên đã vơ đại tiền trong túi đặt lên bàn để mọi người trả, giờ sờ sờ túi quần thì thấy chỉ còn lại 5 mao tiền, còn chả đủ để ngồi xe bus. Nhưng đi cả đoạn đường thế này thì cũng vẹo người mất.

Híp mắt nhìn nhà dân bên cạnh, Thường Thanh bắt đầu băng qua khe tường giữa các toà nhà.

Bởi vì đá lát đường không đều nhau, hơn nữa đêm qua vừa mưa to nên đâu đâu cũng là ổ vũng. Đôi giày Thường Thanh đi là giày da mua có 50 đồng, còn của Bạch Uy là giày thủ công Ý. Lão Thường nghĩ, đi vậy hẳn mình có lời rồi.

Chả mấy chốc, giày Bạch Uy đã bám đầy bùn, nhưng thiếu gia vẫn đi tiếp, không nói năng gì.

Hai người chỉ lo phân cao thấp nên đã vút búng “quy tắc an toàn khu đô thị” ra sau đầu. Ở Trung Quốc, không đội mũ bảo hiểm, bạn có dám đi dưới lầu?

Chẳng biết là vợ chồng nhà ai cãi nhau, chiến sự leo thang, liền phi cả cái mâm đựng trái cây bằng thủy tinh xuống. Cái đĩa đẹp đẽ kia đáp rất chuẩn lên cái đầu bọc vải trắng của Bạch Uy.

Lão Thường nghe “á” liền quay đầu lại thì thấy Bạch Uy đã nằm úp mặt xuống đất, máu bắt đầu thấm ra băng gạc, còn bên cạnh là mâm đựng trái cây đang lăn lăn.

Thường Thanh lại càng hoảng sợ, vội vàng chạy tới đỡ Bạch Uy, sau đó ngẩng đầu chửi: “Mịa nó, ai ném mâm đựng trái cây thế.” Cả toà nhà chẳng có lấy một ai thò đầu ra.

Nhìn Bạch Uy nằm co trên mặt đất như bún thiêu, Thường Thanh cảm thấy tay chân lạnh run. Lần trước tuy là mình hạ độc thủ, nhưng mình ra tay vẫn có chừng mực mà, còn giờ, cái mâm đựng trái cây chả biết quăng từ lầu nào xuống này thật có thể lấy mạng người đấy!

Thường Thanh công Bạch Uy, ba chân bốn cẳng chạy ra khỏi khu dân cư, định đón xe đưa y vào bệnh viện. Bạch Uy bị xóc nên tỉnh, phát hiện mình lại gối trên bờ vai rắn chắc của Thường Thanh, má còn dán lên cái cổ rịn mồ hôi của anh ta. Trong mũi ngoài mùi máu tươi, còn có mùi cơ thể đã lâu không ngửi trên người Thường Thanh.

Thường Thanh đi rất gấp, nhưng bỗng cảm giác có cái gì đó mềm mềm đang lướt qua cổ mình.

Nhìn lại, là Bạch Uy đang hữu khí vô lực hôn mình.

Nếu không phải là lúc khẩn cấp, Thường Thanh thật muốn cười to.

45. Chương 45

“Này, cậu không sao chứ?”

Đầu óc Bạch Uy hỗn loạn, miệng mấp máy hồi lâu cũng không nói nên lời. Lão Thường sợ y mất đi ý thức, liền ra sức nói chuyện với y.

“Cậu còn nhớ lần trước tôi công cậu chứ? Thằng nhóc cậu bị một vụ tai nạn ô tô doạ hỏng cả bàng quang, dăm ở trên lưng ông đây chời trò ‘nước chảy ba nghìn mét’. Nói cho cậu biết, lần này cậu phải cố nhịn nghe chưa, quần áo trên người tôi là đi mượn đó, không thể làm bẩn!”

Vừa dứt lời, cổ liền ươn ướt. Thường Thanh tưởng là y chảy nước miếng, nhưng nhìn lại thì Bạch thiếu gia đang chảy nước mắt. Thường Thanh hoảng luôn.

“Mịa nó, cậu khóc gì hả? Không phải bị đập ngu rồi chứ? Cậu gắng chịu, tôi lập tức đưa cậu đến bệnh viện!” Lúc anh ta nói lời này, Bạch Uy liền khóc rống lên.

Cuối cùng cũng tới đường cái, Thường Thanh bắt đầu đón xe, may mà có một tài xế hảo tâm dừng lại, đưa hai người tới bệnh viện.

Bạch Uy vào phòng cấp cứu xong, Thường Thanh mới vô lực ngồi trên băng ghế ở hành lang. Thuận tay sờ lên cổ, chất lỏng quanh quẩn dính đầy tay.

Xát xát ngón tay, đệt! Là nước mũi!

Nhưng giờ tìm ai tính sổ đây? Cái tên đầu ăn mày Ấn Độ kia? Nhìn có vẻ không nhẹ đâu, ngộ nhờ đánh choáng con nhà người ta thì làm sao? Mình tìm nén nửa ngày thì tìm ai báo thù hả!

Họ Bạch, nếu không phải nghĩ sẽ khiến mi bị ngốc, ông sao có thể bỏ qua cho người.

Trong miệng nghiêng răng kèn kẹt, trong lòng lại đứng ngồi không yên. Thường Thanh đi qua đi lại trong hành lang khiến bác quét dọn ở bệnh viện mất hứng.

“Này, biết tôn trọng thành quả lao động của người khác không hả? Giày cậu dính đầy bùn mà cứ giẫm qua giẫm lại! Tôi đi sau cậu lau hai lần rồi đấy!”

Thường Thanh nhe răng với bà rồi ngoan ngoãn ngồi trên ghế.

Chẳng mấy hồi anh ta đã không kiềm chế được, cứ nhiên muốn hút thuốc. Nhưng mình đã cai từ lâu rồi, không mang thuốc lá?

Cơn nghiện tới, Thường Thanh theo thói quen cắn cắn ngón tay. Cái này được, mằn mằn, lão Thường thành thành thực thực thường thức, chả lãng phí chút ‘ngọc lộ quỳnh tương’ nào của Bạch thiếu gia. Sau khi nhận ra, Thường Thanh buồn nôn tới mức ói mấy bãi ra mặt đất.

Bác quét dọn quả thực tròng to mắt ra!

Bấy giờ, bác sĩ xuất hiện giải vây, bảo Thường Thanh nộp tiền làm thủ tục. Thường Thanh sờ sờ túi, chỉ có 5 mao tiền. Anh ta xấu hổ nói với bác sĩ: “Anh thử sờ túi cái người trong phòng xem, có thể có tiền đấy.”

Bác sĩ nghe chả hiểu, liền “hả” một tiếng.

Đúng lúc này, có người ở phía sau cười ra tiếng. Thường Thanh nhìn lại, một đôi mắt cáo cong cong xuất hiện trước mặt.

“Tổng giám đốc Thường, tôi có thể giúp gì anh không?”

Tuy Thường Thanh vừa thấy Lâm Văn thì đầu đã đau, nhưng lần này là may mắn đụng ông chủ lớn, Lâm công tử liền trả ba vạn tiền thuốc.

Thường Thanh không cảm kích, chút tiền lẻ ấy so với những gì họ Lâm kiếm được từ ông, chỉ là hạt cát trong sa mạc mà thôi!

Lâm Văn hỏi thăm bác sĩ về tình hình Bạch Uy, là vết thương cũ bị nứt ra, não hơi chấn động, phải nằm viện quan sát, nhưng chắc không có gì đáng ngại.

Thường Thanh vểnh tai nghe, lòng thấy đỡ lo lắng, người cũng nhẹ nhõm không ít.

Lâm Văn xoay người lại, cười nói với Thường Thanh: “Hai chúng ta thật có duyên! Tôi đưa bạn đến bệnh viện khám lại có thể tình cờ gặp anh. Nào, xuống khu nghỉ ngơi dưới tầng một tâm sự chứ?”

Thường Thanh kiên trì ngồi cùng bàn với tên khẩu Phật tâm xà này, lại còn uống cà phê trong mùi thuốc khử trùng nữa chứ, thật mất hết cả khẩu vị.

“Tổng giám đốc Thường không thích nói chuyện? Hay là không thích thấy tôi?”

“Nói chi vậy? Thường Thanh tôi không phải người hẹp hòi như vậy. Chuyện làm ăn và giao tình giữa chúng ta không thể nhập làm một mà nói được!” Không đắc tội bằng con ông cháu cha này được, tùy thời mà nịnh nọt thôi.

Lâm công tử nghe xong liền cười run người: “Chúng ta hình như cũng không có giao tình gì nhỉ?”

Thường Thanh bị mất hết thể diện, mặt thoát đen thoát trắng.

“Có điều trong kinh Phật đã từng giảng về nhân quả luân hồi, anh cũng không cần quá để ý, chỉ cần nhớ kỹ, kết quả ngày hôm nay của anh đều do tự tay mình dựng nên là được rồi.”

Thường Thanh dựng lông mày, Thích Ca Mâu Ni sẽ dạy người phá sản hả! Họ Lâm dám khinh nhờn Phật tổ, không sợ sinh con trai không có lỗ đ*t sao!

“Có lẽ anh không rõ đã đắc tội tôi chỗ nào, tôi cũng chẳng cần nói nhảm với anh làm gì, nhưng anh có muốn biết vì sao Bạch Uy lại hợp tác với tôi không?”

Thường Thanh ngẩng đầu, vẻ mặt nghi hoặc. Việc này còn có lý do? Đúng là anh ta thật không rõ mình đắc tội họ Bạch chỗ nào.

“Lần đầu tiên tôi tìm Bạch Uy bàn chuyện hợp tác, y kiên quyết từ chối. Nói thật, điều này nằm ngoài dự tính của tôi. Đừng tưởng tiết mục vụng về của hai người có thể lừa được tôi, tôi biết rành mạch ân oán giữa các người đó. Y hận anh như vậy, thế mà không hợp tác với tôi, lại tình nguyện đăng ký vào một công ty vùng cao, lặn lội trên đó, đúng là thanh niên lập nghiệp!”

“Vậy sau đó y...”

“Sau đó? Tôi không từ bỏ ý định, lại đi tìm y. Vốn cũng không thành, nhưng sau khi y vào toilet thì lại đổi ý. Về sau tôi mới biết, nhờ có anh đấy! Vào toilet thổi tiêu với cô em xinh đẹp. Ha ha ha, sợ rằng Bạch công tử còn chẳng biết yêu và hận gần nhau cỡ nào ấy nhỉ?”

Thường Thanh cố kìm nén trái tim đang phập phồng, hạ mắt hỏi: “Vậy thì sao? Hôm nay ngài nói những lời này, không phải là muốn giúp tôi và y làm hoà chứ?”

Lâm Văn nhấp một ngụm cà phê: “Sau này tôi đã nghĩ thông vì sao y muốn giúp tôi. Điều kiện hợp tác duy nhất y đưa ra chính là muốn tiếp nhận tất cả mọi thứ thuộc về công ty anh. Chẳng lẽ y không nghĩ, tôi có thể dễ dàng bỏ qua cho người tôi đã hạ quyết tâm muốn xử lý như vậy sao? Y là vô thức giúp anh bảo vệ giang sơn đi?”

Thường Thanh cười gượng: “Có ai không thích tiền chứ? Dựa vào cái gì mà ngài tô điểm cho y như tiên nhân vậy?”

“Anh biết không? Nếu lấy hết tài sản của anh đi đầu giá, Bạch Uy hẳn có thể kiếm một mớ, nhưng sau khi y tiếp nhận tất cả tài sản của anh, ngoại trừ cái tên công ty, căn bản chẳng có tí vốn nào, hơn nữa còn phải trả nợ ngân hàng nữa. Giám đốc Bạch giờ vẫn đang nợ ngập đầu nhỉ? Thật kỳ quái, y đang chống đỡ thay ai đây?”

Thường Thanh không ngồi yên được nữa, anh ta đứng phắt dậy, muốn đi hỏi Bạch Uy, rốt cuộc có chuyện như vậy không?

Nhưng Lâm Văn lại thò tay ngăn: “Cẩn động rồi? Đừng gấp, nghe tôi nói tiếp đã, anh không cần vội đi bày tỏ như vậy. Tôi cho anh biết nhiều như vậy, là muốn nói với anh, dù giờ anh lại bắt đầu yêu Bạch Uy cũng vô dụng, vì Trì Dã lập tức sẽ trở về. Tình mới và tình cũ, anh nghĩ y sẽ chọn ai? Không sai, hẳn còn cả anh nữa, tình mới và tình cũ, anh muốn ai đây? Ha ha ha...”

Thường Thanh không nói gì, trong đầu anh ta giờ rối như tơ vò.

Lâm Văn ném bom xong, liền cười dài đi mất.

Cái gọi là trả thù, không nhất thiết phải thương tổn gân cốt, dần vật nội tâm vĩnh viễn là lựa chọn tốt nhất.

46. Chương 46

Lúc trở lại phòng bệnh, Bạch Uy đã khâu xong vết thương. Bởi vì mất nhiều máu nên sắc mặt y hơi tái, thỉnh thoảng y còn hơi buồn nôn. Nghe thấy tiếng mở cửa, y liền mở mắt và thấy được Thường Thanh, sắc mặt anh ta hình như không bình thường lắm.

“Cậu cảm thấy thế nào? Thuốc tê hết hiệu lực chưa?”

Đã một khoảng thời gian dài, lão Thường không bình tĩnh nói chuyện với Bạch Uy như thế này. Bạch Uy có chút chưa thích ứng, trong lòng lại lật cái, nghĩ ‘người sắp chết thì nói thật tâm’, chẳng lẽ mình sắp ngóm củ tỏi?

Nghĩ vậy, sắc mặt càng trắng bệch, y thò tay túm lấy Thường Thanh: “Tôi có vài lời muốn nói với anh.”

Thường Thanh cúi lưng vuốt trán y hỏi: “Khó chịu à?”

Bạch Uy cố nén tâm tình trào dâng trong lòng, đáp: “Bác sĩ nói gì?”

“Không có gì cả, tỉnh dưỡng cho tốt, sau này đừng đi dưới lầu là được.” Đột nhiên nói chuyện tử tế với tên này, kỳ thực Thường Thanh cũng hơi không quen, đôi mắt lão trai già có chút lập loè.

Bạch Uy càng không tin, nếu thật sự không có việc gì, sao không dám nhìn thẳng vào mắt mình?

Đại thiếu gia cũng bị đập cho mê man rồi, quên bống luôn bản lĩnh nói dối không chớp mắt của lão Thường.

“Anh gọi luật sư tới giúp tôi...”

Thường Thanh tùy tiện đáp: “Khỏi cần gọi, mâm đựng trái cây kia chắc chắn chả còn dó đâu, mà mấy chục hộ tra cũng mệt!”

Bạch Uy choáng đầu, yếu ớt vẫy tay nói: “Tôi tìm luật sư để chuyển giao tài sản.”

Thường Thanh ngẩng đầu kinh ngạc: “Chuyển giao? Tặng cho ai?”

Bạch Uy muốn cười với anh ta nhưng thật sự là không có sức, đành mấp máy đôi môi khô khốc: “Cho anh... xem như là vật quy nguyên chủ.”

Thường Thanh không gắng gượng được nữa, tâm tình vẫn luôn gắng đè nén vỡ oà ra, cảm thụ không nói rõ dâng lên trong lòng.

Anh ta vẫn không biết nên đặt Bạch Uy ở vị trí nào.

Trước không thích tên này, nhìn y chạy tới tìm người là phiền rồi! Khi có cảm giác, lại vẫn phải đề phòng cẩn thận.

Y tựa như một cái dằm đâm ngang trong lòng, để thì đau mà nhổ thì thiếu. Đến khi rốt cuộc cũng quyết tâm nhổ cái gai độc này, mới phát hiện nó đã mọc rễ trong lòng, lẳng lặng nảy mầm.

Thường Thanh ra sức dụi xoa mặt: “Cậu có ý gì?”

“Tiền tôi đăng ký công ty ngày trước... kỳ thực có 300 vạn của anh. Lúc ấy tôi chỉ nghĩ bao giờ thành danh thì sẽ trả lại cho anh... Sau này... ai biết lại mịa nó loạn hết lên như thế. Giờ tôi đem những gì thuộc về anh trả hết cho anh. Chúng ta coi như thanh toán xong... Thường Thanh, anh đừng hận tôi, cũng đừng quên tôi... Thời gian này, tôi nhớ anh vô cùng...”

Lão Thường thấy Bạch Uy nói dông dài hồi lâu, môi cũng khô nứt cả rồi thì liền hiểu ý rút chén nước, nâng Bạch Uy dậy rồi ấn chén nước lên miệng y, khiến thiếu gia sặc ho sù sụ, tí nữa thì ho long cả phổi.

“Bắn bom ông xong bằng vết thương là coi như không có gì hả? Đùa ông chác?” Thường Thanh tức đến mức run cả người.

Bạch Uy nắm ga giường, ho khan mãi. Lúc này bác sĩ đi tới: “Làm sao vậy?”

“A, không có gì đâu, cậu ấy uống nước bị sặc.”

“Cẩn thận chút! Tuy chỉ bị chấn động não nhẹ, nhưng vẫn cần nghỉ ngơi.”

Nghe xong lời này, Bạch Uy ngẩng mạnh đầu lên: “Bác sĩ, tôi không sao?”

“Không sao? Có mà lớn lắm ấy! Sau này phải bảo vệ đầu cho tốt nghe chưa, nếu mà bị đập thêm cái nữa thì chả có chỗ mà khâu đâu!”

Bạch Uy há hốc mồm, dần mặt nhìn Thường Thanh.

Thường Thanh không biết suy nghĩ thoát tuyến của Bạch Uy, anh ta còn đang cảm phần trào dâng kia kia.

Sau khi nhấn mạnh rằng nhân sinh quan của mình không thể dùng tiền mua được, anh ta rút cuộc cũng dịu xuống: “Tôi cũng lười tính toán với cậu, vậy chuyện kia, chúng ta chuyển giao tài sản thôi. Giờ ai là luật sư lo nghiệp vụ của cậu?”

Đừng trách lão Thường không có cốt khí, anh ta căn bản không biết cái gì gọi là đồ bổ thí. Nếu đầu mình không bị mâm đựng trái cây đập bể, vẫn còn sáng suốt thì đương nhiên người ta cho phải lấy chứ!

Bạch thiếu gia hoàn toàn tỉnh ra, liền kéo dài giọng nói: “Á, đừng gấp, đầu tôi hơi đau, muốn ngủ.” Nói xong liền nhắm mắt nằm trên giường.

Thường Thanh còn đang cúi đầu ấn số: “Cậu cứ việc ngủ, tôi liên lạc với luật sư trước đã, bảo anh ta soạn tài liệu.”

Bạch Uy bất đắc dĩ, đành đoạt lấy điện thoại: “Anh còn chưa xong à, chẳng phải tôi nói để hôm khác sao?”

Nhìn Thường Thanh trừng mình, Bạch Uy hơi chột dạ: “Vừa nãy đầu tôi hơi choáng, nói gì cũng không tính!”

Lão Thường nghe thế hiểu rồi, vị này chính là ỉa hết cứt xong thì nhân lúc ghế còn nóng quay về ngồi, nói không giữ lời.

Cầm âu phục để bên cạnh lên, Thường Thanh đứng dậy muốn đi. Trời sắp tối rồi, giờ về vừa lúc có thể qua chỗ ông Vương ăn chực.

Bạch Uy liền hết đau đầu, nhảy xuống giường ôm lấy Thường Thanh hỏi: “Anh định đi đâu?”

“Về nhà! Không có tâm tình giả khỉ cho cậu đùa!”

Mình cũng thật là, để họ Lâm lừa rồi, thế mà coi Bạch Uy là tình thánh ngậm đắng nuốt cay. Mịa nó, là cái kiểu vô lại mặt người dạ thú thì có! Mình đúng là bị thiệt rồi mà còn không nhớ!

“Giữa hai chúng ta chỉ có tiền thôi sao? Không thể cùng trò chuyện?”

“Được! Vậy hai chúng ta không nhắc tới tiền nữa. Tôi hỏi cậu, giờ cậu quay đầu quần lấy tôi là sao?”

Trong phòng bệnh thoáng cái yên tĩnh, bốn mắt nhìn nhau, lại nhất thời không có gì để nói.

Thường Thanh sáng mắt nhìn chằm chằm Bạch Uy, nhìn khuôn mặt tái nhợt của y ửng hồng.

“Tôi... tôi không muốn anh ở cùng người khác.”

Chỉ cần Bạch Uy y còn một hơi thở, thì nhất quyết không thể để Thường Thanh lại tuột mất khỏi tay mình!

Đây là nghèo đến mức phải mượn quần áo mặc mà còn nghĩ chuyện kết hôn, nếu thật sự trở lại như xưa, thế chẳng phải muốn hậu cung ba nghìn sao?

Lão Thường tổng kết giúp Bạch Uy: “Cậu thích tôi?”

Bạch Uy gật đầu: “Đúng, tôi thích anh.”

“Thích tới mức nào? Có như thích Trì Dã không?”

Sắc mặt Bạch Uy thay đổi, y nhanh chóng ngẩng đầu nhìn Thường Thanh, nói vội: “Anh không giống cậu ấy, không gì có thể sánh được.”

Thường Thanh nghĩ, cũng đúng, mình dù sao cũng là một thằng đàn ông thô kệch, không thể giống như đàn bà rướn cổ so bì với người trước được.

Trong lòng nổi lên từng cơn chua xót nhưng Thường Thanh cũng thầm đè nén lại.

Bên miệng nóng. Bạch Uy đã sắp miệng qua, liên tục hôn lên. Thường Thanh không trốn mà ngậm lấy lưỡi Bạch Uy.

Anh ta biết rõ cân lượng của mình trong lòng Bạch Uy. Chút trắc trở tình yêu tình báo này không gây ra được gió táp mưa sa gì giữa bọn nó, mình cũng không cần quá coi lời Bạch Uy nói là thật. Đến lúc hai đứa

nhỏ nhà người ta gương vỡ lại lành thì mình có thể tiêu sái nói, tôi nhìn hai cậu đến gần rồi, chúng ta hoàn toàn cắt đứt thôi!

Nhưng trước khi ngày đó đến, anh ta có thể giả bộ là Bạch Uy yêu mình đến chết đi sống lại được không nhỉ?

47. Chương 47

Cuộc sống của Bạch Uy trôi qua rất thoải mái.

Mọi việc đều ‘có mất tất có được’.

Tuy bị đập vỡ đầu nhưng lại trộm được ‘Phù sinh bán nhật nhân’ (tên 1 quyển bút ký, nhưng chắc đại ý vẫn là có được nửa ngày nhân nhâ). Tuy quần riết không thôi, cộng thêm không biết xấu hổ, nhưng đối được Thường Thanh đã không còn hiềm nghi mình.

Thường Thanh dù người thô kệch nhưng khi chăm sóc người khác lại cẩn thận không gì sánh được. Bởi vì đang trong thời gian theo dõi, Bạch Uy phải ở lại bệnh viện một tuần, mà chuyện y bị thương lại không nói cho người nhà nên ngày ba bữa cơm đều do Thường Thanh lo. Cái người mấy tháng không xuống bếp lại bắt đầu đeo tạp dề nấu canh, chạy bận kết hợp, sắc hương đủ cả.

Bạch thiếu gia ăn thịt cá không tính, còn muốn thêm cả cơm nữa!

“Buông tay, đừng có không biết xấu hổ chứ! Đây là bệnh viện đó!” Lúc nói lời này, ông lão Thường đã lộ ra, hai người đang không ngừng cố giành giật cái thất lưng.

“Vừa nãy bác sĩ đã kiểm tra rồi, hơn nữa cửa phòng bệnh cũng khoá, anh sợ cái gì?” Bạch Uy quần băng trắng trên đầu như người Ấn Độ, ngồi khom vùi vàng cỏi quần.

Lão Thường cảm dục thời gian dài rồi, nói không muốn là giả. Nhưng lão Thường không muốn trong lúc đang mơ hồ như thế này lại bị thằng nhãi kia thượng.

Tục ngữ nói người nghèo chí ngẩn. Trước kia lão Thường có tiền, nhường trẻ con thì nói lên bản thân rộng lượng, nhưng giờ mua tí xương lợn cũng phải lấy từ ví Bạch Uy, khiến cho tự tôn đàn ông cứ mỗi lần móc 10 tệ 20 tệ ra là lại một lần bị đả kích đến chỉ còn lại vách nát tường xiêu.

Cho nên chuyện trên giường, giống như chút gia sản cuối cùng còn lại của mình. Lão Thường ghen đỏ mặt không phối hợp với Bạch Uy.

Bạch Uy tức mình, y chẳng ngờ Thường Thanh lại cự nự như vậy. Từ sau khi vào bệnh viện, hai người luôn sớm chiều ở chung, nhưng khổ nỗi người đến người đi, chả thể nào thân thiết. Đến nỗi về sau, y cảm thấy mỗi một luồng khí trong phòng bệnh đều tràn ngập mùi của Thường Thanh, chúng thấm qua lỗ chân lông, ngấm vào khắp người mình, cứ như vạn mã, kéo sâu tới dục vọng.

Hôm nay, cuối cùng cũng đợi được cơ hội, đương nhiên phải tận dụng triệt để, cho lũ cuốn đi rồi!

Thấy Bạch Uy ẩn mình lên giường, Thường Thanh liền dùng sức đẩy Bạch Uy sang một bên. Cái đầu thường gặp tai nạn đập “cốp” vào tường. Không đợi Bạch Uy kêu đau, Thường Thanh đã kêu trước.

“Đầu!”

Bất chấp ông còn đang lộ ra bên ngoài, Thường Thanh lập tức nhào qua, khẩn trương kiểm tra xem vết thương vừa khâu có vỡ không.

“Thế nào? Có đau không?”

Bạch Uy hí mắt, méo miệng không nói, rồi thuận thế ngã vào lòng Thường Thanh. Lão Thường dùng bàn tay dày của mình, tránh đi vết thương, nhẹ nhàng xoa cái trán hơi sưng của y. Hai người cứ vậy đầu tựa đầu.

Cuộc sống suốt ngày phơi nắng phơi gió khiến da lão Thường trở nên hơi thô ráp, khoé mắt cũng bắt đầu có vài nếp nhăn mảnh. Nhưng Bạch Uy lại cảm thấy lão trai già này có thêm nếp nhăn thì bớt đi lệ khí, mà thêm vào đó là chút gì đó không nói nên lời.

Vươn tay chạm vào nếp nhăn ở khoé mắt Thường Thanh, ngón tay trượt xuống bờ môi dày. Thường Thanh hé miệng, khẽ cắn, dùng đầu lưỡi mút một chút.

Bạch Uy bỗng không muốn làm nữa.

Trước đây y luôn cảm thấy Thường Thanh là một con buôn tráo tráo, nhưng chỉ có người tục ời là tục như vậy, mới có thể sau khi khiến cuộc sống của mình loạn cào cào thì lại ăn mòn vào lòng mình từng chút một.

Về điểm ấy, Bạch Uy vẫn luôn kháng cự. Đàn ông trên đời này nhiều lắm, y có thích ai cũng không nên thích Thường Thanh.

Ông trời đúng là trêu đùa mình, vốn tưởng rằng là ẩn trong dịch doanh, nằm gai nếm mật, không ngờ mật đắng già cũng có thể mút ra mùi vị, Bạch Uy thật muốn ăn như vậy suốt.

Đáng tiếc, đĩa rau này không chỉ một mình mình ăn, họ Thường không có tiết tháo, trêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi. Khi mình thấy màn trong toilet kia, e rằng chỉ có trời mới biết, lúc đó suýt tí nữa y đã tiến lên, tát cho cô kia mấy cái rồi.

Nói thật thì, lúc đó Bạch Uy bị chính mình dọa sợ, cho nên y phải làm điều gì đó để bóp chết cảm giác quái dị vừa nảy sinh này.

Nên làm, y đều đã làm. Thường Thanh rớt đài, y thắng lợi toàn diện. Nhưng khi đứng trên miếu đường, y lại thầm muốn ném một ngum mật đắng kia.

Vì thế, Bạch Uy biết mình đã thua, thua không cam lòng, thua thật hồ đồ.

Y thật hy vọng mình có một khởi đầu bình thường, nhẹ nhàng với Thường Thanh, không có ân oán, không có trả thù. Có thể tình cờ gặp trong quán ăn, cũng có thể ngẫu nhiên thấy trên phố, thậm chí có thể đứng xe hoành tráng nhưng không nguy hiểm ở góc đường. Như vậy, y có thể mở rộng lòng mình tiếp nhận người đàn ông thô tục thẳng thắn đến đáng yêu này.

Nhưng có một số chuyện không thể nào coi như chưa từng có gì. Thường Thanh dù sao cũng đã bị mình làm tổn thương, cho dù tha thứ cũng không thể không có vết rạn. Sự chống cự khi này chính là chứng cứ.

Bạch Uy sợ, y sợ Thường Thanh không chịu tha thứ cho mình, sợ anh ta kết hôn với một người phụ nữ nào đó.

Thường Thanh không biết sự đấu tranh tư tưởng trong đầu Bạch Uy, anh ta đang suy nghĩ, đây hình như là lần đầu tiên hai người dựa vào nhau mà không làm tình. Tuy hai người đàn ông ôm ôm ấp ấp, không nói lời nào giữa thanh thiên bạch nhật có hơi khó coi, nhưng cảm giác này thật tinh tế, khiến người ta làm biếng, không muốn động.

“Bạch Uy.”

“Ừ?”

“...Không có gì.” Kỳ thực Thường Thanh muốn nói: cậu tốt với tôi, có phải chỉ là muốn làm chuyện đó. Nhưng lời vừa đến miệng đã rút về.

Trước kia cũng có bạn gái hỏi Thường Thanh như vậy, khi nghe mấy lời thế này, Thường Thanh đều bực mình trừng hai mắt, “Nói thừa! Tìm em không làm việc này thì nói chuyện phiếm à? Nếu thế thì đến gặp bác sĩ tâm lý đi, đảm bảo trò chuyện thoải mái!”

Cho nên, tên chết tiệt họ Lâm nói không sai, nhân quả là có báo ứng!

Bạch Uy cảm giác được Thường Thanh muốn nói lại thôi, liền thẳng người nhìn vào mắt Thường Thanh, suy nghĩ một chút rồi nói rành mạch từng chữ: “Thường Thanh, tôi nghiêm túc với anh.”

Lòng lão Thường liền nở hoa. Đứng lạ là sao phụ nữ cứ thích nghe lời ngon tiếng ngọt, dù là đàn ông bảy thước nghe xong cũng nhũn cả chân ra ấy chứ.

Anh ta đột nhiên cảm thấy sự kiên trì vừa nãy của mình, đúng là ra vẻ.

Không cọ xát thì ái dục như lửa đến được à? Là đàn ông thì nên cởi quần làm chuyện thực tế!

Bạch Uy thấy Thường Thanh đột nhiên đứng dậy, bắt đầu cởi quần mình thì hơi trợn tròn mắt.

Thường Thanh rất ghét người khác làm việc không có năng suất, anh ta trừng mắt: “Mau lên chứ? Chờ bác sĩ tới để người ta quan sát hiện trường à?”

Bạch thiếu gia bị miếng bánh rơi từ trên trời xuống đập cho không phân biệt được phương hướng, tát mạnh cái vào mồm, hai mắt đờ đẫn nhìn túi mật già bắt đầu hiện lên dâm quang.

Thường Thanh gấp ơi là gấp, dứt khoát vẽn mông trần giúp Bạch thiếu gia cởi quần lót.

Ngay khi dục vọng bùng cháy, cánh cửa vốn nên khoá kỹ lại bị người mở ra.

Không đợi Thường Thanh ngẩng đầu, phía sau đã vang lên tiếng thét chói tai. Ngay sau đó, cùng với tiếng “lưu manh”, một cái bình đập lên đầu Thường Thanh.

Khi đầu bắn máu ra, Thường Thanh lại nhớ tới lời tên chết tiệt họ Lâm kia.

Nhìn đi! Nhân quả là có báo ứng đấy!

48. Chương 48

Đến khi anh ta đỡ đầu nhìn lại thì...

Đệt! Còn hơn dẫn cả nhà đi ăn KFC! Một loạt người nối đuôi tiến vào.

Đi đầu là phu nhân thị trưởng, bà ném cái bình xong, cả người vẫn run run không ngừng. Phía sau bà là thị trưởng Bạch sắc mặt đen sì, còn có Lâm Văn cười tươi roi rói, cuối cùng — là người trắng như sáp đèn, Trì Dã.

Một đám người dùng ánh mắt như đèn pha, chiếu lên hai cái mông xúi quẩy.

Bạch Uy luống cuống kéo quần, thuận tiện giúp lão Thường bị đập đầu văng vắt mặc quần lót.

“Người... người làm gì con ta!” Trực giác đầu tiên của người làm mẹ là con cưng của mình bị ông chú trung niên quái đản phi lễ.

Nhưng người làm cha phía sau lại rất tỉnh táo. Có ai bị hại còn giúp lưu manh mặc quần không hả! Thêm vào đó, mấy lời đồn hư hư ảo ảo ngày trước và cảnh trước mặt chồng lên nhau, trong lòng thị trưởng Bạch đã nổi sóng to gió lớn.

Về phần Trì Dã, cậu mở to hai mắt nhìn, cuồn cuộn trong đôi mắt cậu là tình cảm không thể nói với người ngoài.

Bạch Uy bất chấp nói: “Gọi bác sĩ trước đã! Tai nạn này có thể chết người đấy!”

Không thể nào! Máu tươi chảy ào ào từ đầu Thường Thanh xuống.

Khi bác sĩ đỡ Thường Thanh ra cửa, Thường Thanh thấy Trì Dã nhìn chằm chằm mình, trong đó pha lẫn cừ hận và chán ghét tới cực điểm.

Thường Thanh không ngờ mình lại có ngày hy vọng Trì Dã lập tức rút xéo, biến đi mất.

Anh ta không quay đầu, sợ mình phải nhìn cảnh cảm động gương vỡ lại lành. Bạch Uy trông thấy mối tình đầu của mình thì sẽ có vẻ mặt ra sao?

Khi trong lòng chưa xót, Thường Thanh chợt may mắn vì bị mọi người bắt gian, muốn vút ông qua một bên chơi trò lâu ngày gặp lại hả, không có cửa đâu!

Không ai cao hứng hơn Lâm Văn.

Hắn ta lên nói bên tai lão Thường: “Tổng giám đốc Thường, anh rất phối hợp với tôi đó! Hiệu quả mở màn rất chấn động!”

Lão Thường không phản ứng hắn, chỉ cúi đầu liếc khoá cửa, thiết mịa nó quái lạ, khoá cửa bị phá!

Sau khi Thường Thanh đi khỏi, còn lại trong phòng bệnh đều là người một nhà. Thị trưởng Bạch đi tới trước mặt Bạch Uy, cho thằng con cứng một cái tát mạnh.

Bạch phu nhân thấy thế liền kéo tay chồng nói: “Đang yên đang lành, anh đánh con làm gì, trên đầu nó có thương tích đấy!”

Thị trưởng Bạch nghiêm mặt nói: “Các người ra ngoài, tôi có lời cần nói với nó.”

Chồng đã nói vậy, chẳng có cách nào, Bạch phu nhân lo lắng liếc con trai rồi kéo hết những người liên quan ra bên ngoài chờ.

Bạch phu nhân đứng ngoài phòng bệnh, sốt ruột tới mức đi vòng vòng, trong đầu không ngừng hiện lên cảnh vừa nãy. Sau khi tỉnh táo lại, bà cũng cảm thấy tư thế mới rồi rất không bình thường, trong lòng nhất thời không đưa ra được ý kiến gì. Đột nhiên nhớ tới Trì Dã lớn lên cùng Bạch Uy, liền đi hỏi cậu một chút.

Nhưng vừa xoay người, thì thấy phía sau chỉ có Lâm Văn đang ngồi trên ghế băng trong hành lang, nhàn nhã gọi điện, còn Trì Dã đã không thấy bóng dáng.

Bạch gia không phải gia đình bình thường, làm quan trọng nhất là thể diện. Màn ngày hôm nay, nếu đặt trong xã hội cũ, chắc chắn gia trưởng sẽ tổng vào lồng heo, hoặc trực tiếp trói gô lại. Minh giờ là chân trần không sợ rách giày, nhưng Bạch Uy không giống vậy, nếu không chịu nổi áp lực gia đình, nhất định cậu ta sẽ không sống cùng mình nữa. Đến lúc đó phải làm sao?

Còn có Trì Dã kia nữa, ăn xúc xích Đức, uống sữa bò châu Âu, dáng vẻ càng dễ nhìn. Minh thì như cái cây già tróc vỏ, so với tiểu công tử, chỉ cần không bị ngu đều sẽ chọn người thứ hai. Nhưng mình cũng không nên nhụt chí, đôi khi soi gương, lão Thường này nhìn rất dễ coi mà, vừa nhìn đã thấy đàn ông rồi, mặc âu phục vào cũng chả kém tiểu bạch kiểm tí nào nha.

Trong lúc Thường Thanh nghĩ ngợi lung tung thì bác sĩ đã băng xong cho anh ta.

Sau khi ra khỏi phòng, Thường Thanh muốn hút thuốc, vì thế anh ta mua một bao thuốc ở quầy rồi một mình rẽ vào vườn hoa cạnh sân ban và hút.

Lâu lắm rồi không hút, chất nicotin chậm rãi tiến vào phổi, kích thích khiến lồng ngực đau âm ỉ. Đón gió lạnh, chỉ có đốm lửa đầu thuốc lá này dành cho mình chút ấm áp chẳng thấm vào đâu.

“Chủ tịch Thường...” Phía sau đột nhiên có người gọi cách xưng hô quen thuộc. Thường Thanh quay đầu, Trì Dã đang trừng to mắt đứng phía sau anh ta.

Tuy trời dần tối nhưng Thường Thanh vẫn có thể nhìn thấy người cậu hơi run run.

“Tại... tại sao anh phải ức hiếp Bạch Uy.”

Thường Thanh trừng lớn mắt: “Tôi ức hiếp y?” Lúc nói lời này, giọng anh ta có chút không kiềm chế được, làm Trì Dã sợ run.

Có một số người trời sinh đã khiến kẻ khác thương tiếc, Trì Dã chính là một ví dụ điển hình. Đôi mắt bị hơi nước phủ lên, lập tức khiến người ta không đành lòng.

Lão Thường bắt gặp hạ thấp giọng.

Kỳ thực quay đầu ngẫm lại, mình đối xử với tiểu Dã thật vô liêm sỉ, khiến cậu nhóc này cứ thấy mình là như thấy ác lang. Tuy kết hôn rồi nhưng chả biết bệnh liệt dương đã khỏi hẳn chưa, nếu mình có thể giải quyết khúc mắc này cho cậu ta thì cũng xem như nhờ được một cái cộc oan nghiệt.

Xấu hổ hăng hăng giọng, lão Thường nói toạc.

“Kỳ thực tôi với Bạch Uy không giống như cậu đã thấy, thật sự! Chuyện đó... thực ra là, là y cường gian tôi trước... khụ khụ... Tôi đây cũng xem như là gặp báo ứng, cho nên cậu đừng để ý mãi những chuyện tôi tệ trước kia. Bị người ta thương đúng là rất đau, nhưng cậu xem, không phải tôi sống rất tốt sao...”

Mở máy hát, lão Thường càng nói càng trôi chảy. Tiếc là chủ tịch Thường không phải bác sĩ tâm lý, trong lúc nước bọt bắn tung toé, anh ta lại không để ý Trì Dã càng lúc càng run mạnh.

Đoạn vừa nãy, Trì Dã nghe mà thấy toàn nói dối không.

Anh Bạch Uy luôn nho nhã kiêu ngạo sẽ cường gian tên đàn ông dâm ô này sao? Lại thêm cảnh vừa nãy, rõ ràng là tên đàn ông khiến người ta chán ghét này muốn mình thêm đau khổ đây mà, làm với Bạch Uy y như điều đã làm với mình. Nhưng giờ hẳn lại muốn hết nước bắn lên người Bạch Uy nữa!

Nhất thời, sự tuyệt vọng và sợ hãi chất chứa dưới đáy lòng đã lâu hoá hết thành phần nộ. Bàn tay vẫn giấu trong túi áo càng nắm càng chặt, thứ mua vừa nãy cứ như que hàn làm bỏng tay cậu.

Thường Thanh đang nói say sưa, đột nhiên Trì Dã túm cổ áo anh ta, bạch quang mang theo hàn khí kéo về phía mình. Ngay sau đó, thấy bụng đau đớn.

Lần thứ hai bị đâm, Thường Thanh nắm chặt lấy cánh tay gầy gò của Trì Dã. Nương theo ánh trắng, có thể thấy được ngón tay đàn ra khúc nhạc trầm bổng kia đang nắm một con dao gọt hoa quả dính đầy máu.

Xem ra vận may của mình hết rồi, con dao này lại mĩa nó đã mài lưỡi.

Hai người lôi kéo nhau, tuy Thường Thanh bị thương nhưng dù sao cũng là mãnh nam lưng hùm vai gấu, còn Trì Dã thì gầy như khỉ. Có điều khi Trì Dã rơi vào trạng thái cuồng loạn, nhất thời Thường Thanh không đẩy cậu ra được.

Ngay lúc giằng co, Thường Thanh thành linh đoạt lấy dao trong tay Trì Dã.

“Aaa!” Khi Thường Thanh giật, ngón tay Trì Dã bị lưỡi dao rạch qua, cậu giống như bị máu của mình làm sợ, liên tục lùi bước. Thường Thanh thì ôm bụng, cầm dao loạn choạng đi về phía cậu.

“Tiểu Dã!” Đúng lúc này, Bạch Uy chẳng biết lao ra từ chỗ nào.

Bởi vì ngược sáng, y thấy Trì Dã giơ cổ tay trước tiên, đến gần nhìn thì máu đã ứa đầy trên cánh tay trắng nõn. Mà hung thủ rõ ràng là Thường Thanh đang cầm dao gọt trái cây.

“Họ Thường! Anh mĩa nó làm cái gì đấy?”

Bạch Uy dùng một tay kéo Trì Dã ra phía sau, trợn mắt trách Thường Thanh.

“Tôi đang nỗ lực vì tương lai của chúng ta, còn anh thì sao? Chỉ có thể dựa vào mấy trò thấp hèn này? Anh quá khiến tôi thất vọng rồi!” Khi nói những lời này, Bạch Uy giống như muốn khóc.

Đáng tiếc, Thường Thanh không thấy, anh ta cũng không có hơi sức phản bác, mất nhiều máu khiến tứ chi anh ta lạnh cóng, trước mắt biến thành màu đen.

“Trì Dã, chúng ta đi!” Không thấy Thường Thanh trả lời, xem ra anh ta đã ngầm thừa nhận hành vi độc ác của mình, Bạch Uy tức giận xoay người kéo Trì Dã muốn đi.

Thường Thanh đột nhiên cảm thấy vết thương không đau chút nào, bởi vì ngực còn đau hơn vết thương đang chảy máu nơi bụng. Lâm Văn thật đã làm chuyện tốt rồi, nếu như không phải bước ngoặt sống chết thế này, có lẽ Bạch Uy còn muốn quấn lấy mình thật lâu đi?

Mình chỉ là một con buôn, cứ nhiên mĩa nó muốn học mấy chuyện yêu yêu đương đương cao nhả. Tình yêu là cái thứ chết tiệt! Không có nó, lão Thường ta vẫn sống tốt.

Ngày mai phải đến tiệm thuốc xem thế nào, gần đây bỏ bê công việc quá, cũng không biết lượng tiêu thụ “Nhất tiễn mai” ra sao... Cô gái ông Vương giới thiệu nghĩ lại cũng rất tốt, mong to, nhất định có thể sinh cho lão Thường ta một thằng cu bụ bẫm... Con người, đừng quá cố chấp, không phải của mình, cứ cố giành lấy thì sẽ rơi vào kết cục thua thảm thôi.

Cuối cùng lão Thường không nghĩ gì nữa, anh ta cứ như một cái túi rách, ngã xuống mặt đất giá lạnh.

49. Chương 49

Lúc tỉnh lại, cảm giác như đã trải qua mấy đời, xương cốt khắp người khó chịu như bị kiến cắn.

Cổ họng khô khốc cầu nhàu vài tiếng, lập tức có người cầm chén tới trước mặt mình. Dòng nước mát lạnh chảy vào môi. Thường Thanh cố sức mở mắt.

Một khuôn mặt râu ria đập vào mắt anh ta. Bạch Uy thấy Thường Thanh tỉnh liền vui vẻ đến mức rót nước mát, run giọng nói: “Cuối cùng anh cũng tỉnh?”

Thường Thanh không lên tiếng, anh ta đang nghĩ màn đao quang huyết ảnh lúc trước là mơ hay thật? Lấy tay sờ, trên bụng quần một lớp băng dày, trong lòng cũng dần sáng rõ.

“Cảm thấy thế nào? Tôi đi gọi bác sĩ nhé?” Nói đoạn, Bạch Uy đứng dậy định bấm chuông.

Thường Thanh suy yếu giờ cánh tay lên, khàn giọng hỏi: “Bắt được chưa?”

“Cái gì?” Bạch Uy không nghe rõ.

Lão Thường nhắm mắt dùng hết hơi sức nói: “Bắt hung thủ chưa? Bụng tôi không phải quả lựu, mịa, tự nó nứt ra chắc!”

Bạch Uy bắt đầu mím miệng, mặt lộ vẻ khó xử.

Thường Thanh không thích nhìn khuôn mặt tình nghĩa khó vẹn đôi đường kia, giẫy giụa muốn đứng dậy. Bạch Uy vội vàng đè anh ta lại.

“Vết thương vừa khâu, đừng lộn xộn, anh muốn gì thì nói với tôi.”

“Tôi đi tự thú, vừa nhớ ra đã rạch cánh tay non mềm của người ta. Tôi phải đến nhận tội với cảnh sát!”

Bạch Uy bị ép, mặt cứ như dưa muối, y đè chặt Thường Thanh trên giường và nói: “Tôi biết tôi sai rồi, xin lỗi.”

Thường Thanh động vài cái thì mặt đến mức thử độc, nhưng giọng anh ta thì rất khách khí: “Tổng giám đốc nói gì vậy! Ngài có lỗi gì trong chuyện này chứ? À, đúng rồi, tôi đây là đáng tội, không nên cần lo lắng khắp nơi như chó dại. Tổng giám đốc Bạch cứ yên tâm, chờ vết thương lành tôi sẽ lập tức biến mất, không làm lỡ việc nối tiếp tiền duyên của ngài!”

Bạch Uy nghe xong, lòng như bị ngâm trong thép lỏng.

Lúc đó, y lòng đầy cảm phẫn kéo Trì Dã đi, nhưng tiếng “bịch” vang lên phía sau khiến y không nhìn được quay đầu lại.

Kết quả lại thấy Thường Thanh đang nằm trên đất như gấu ngủ đông. Thử gọi vài tiếng cũng không thấy anh ta phản ứng, Bạch Uy luống cuống, vội vàng chạy tới lật người Thường Thanh thì mùi máu tươi xộc thẳng vào não. Thò tay sờ, trên bụng Thường Thanh ướt ướt dính dính, còn khắp tay mình toàn là máu, nhìn mà phát hoảng.

Bạch Uy trừng mắt nhìn Trì Dã đang đứng như người sắp, trong lòng đã hiểu hết! Y không có thời gian trách cứ Trì Dã. Bạch Uy ôm lấy eo Thường Thanh, dựa vào luồng sức mạnh bộc phát ôm người đàn ông hơn 80 kg này tới phòng cấp cứu.

Vào phòng cấp cứu, Bạch Uy chán nản ngã ngồi xuống ghế, phát hiện tay mình vẫn đang run không ngừng.

Y cự tuyệt nghĩ tới khả năng không cứu được, nhưng trái tim đã bị hoảng sợ, ngay cả hô hấp cũng khó khăn lạ thường. Mấy lời nguyền ngã mới này nói với Thường Thanh, bây giờ đều quay lại cắn trả y.

Y thích Thường Thanh, nhưng cái thích này hoàn toàn khác với thích Trì Dã.

Trì Dã là búp bê sứ dễ vỡ, cần người che chở cẩn thận.

Còn cùng Thường Thanh lại hoàn toàn không có loại bận tâm này, mình cứ như quay lại tuổi dậy thì tuy tiện làm vậy, mà Thường Thanh bao giờ cười mắng xong cũng bao dung với mình.

Đó gọi là cảm giác gì nhỉ? Tự do, đúng, rất tự do, cho nên y thường thương tổn tên quê mùa này mà không tự biết, hoặc có lẽ phải nói rằng y quá tin tưởng năng lực tự chữa lành của lão Thường.

Chuyện này là tiểu Dã sai, mà mình lại chẳng phân biệt trắng đen định tội Thường Thanh. Nhưng cũng không thể đưa Trì Dã vào tù được! Khi bác sĩ hỏi, y đã nói dối là gặp cướp, sau đó liền trực bên giường bệnh chờ Thường Thanh vượt qua giai đoạn nguy hiểm.

Đáng tiếc, cho dù là con giun bắt tử, cứ bằm mãi thì cũng có ngày nó teo.

Khi Thường Thanh tỉnh lại, Bạch Uy biết báo ứng của mình đã tới.

Sau một ngày một đêm hôn mê, Thường Thanh hoàn toàn không phản ứng y.

Bạch Uy không nói gì, vẫn mỗi ngày cầm cốc ở bệnh viện, chuẩn bị khăn giúp Thường Thanh lau người, một ngày ba lần nghĩ xem nên mua món gì thanh đạm lại bổ dưỡng.

Có điều khi cảnh sát tới hỏi Thường Thanh tình hình lúc đó, lòng Bạch Uy đích thực hơi không nắm chắc.

Thường Thanh lại trả lời qua loa là bị cướp chặn đường, trời tối qua nên không thấy rõ.

Lòng Bạch Uy cảm kích, dù giờ y với Trì Dã đã không phải người yêu, nhưng dù sao cũng còn tình anh em nhiều năm, y thật sự không muốn thấy tiểu Dã yếu đuối bị bỏ tù.

Cảnh sát đi rồi, y nói tiếng cảm ơn với Thường Thanh. Thường Thanh vẫn rất buồn bực: “Tôi giúp tình nhân cũ của mình thôi, liên quan đến cậu cái rắm!”

Từ sau khi hai người ở cùng, Thường Thanh không hề nhắc tới Trì Dã khiến Bạch Uy gần như đã quên mất, tên quê mùa này, ngày trước từng chạy theo Trì Dã đến rớt giày cơ mà.

Nhất thời, cả thùng giấm chua xộc thẳng lên mũi.

Thường Thanh thả pháo xong liền chả thèm để ý, nằm trên giường bệnh xem TV. Bạch Uy cũng ngồi xuống cạnh anh ta, ân cần đưa cho lão Thường một quả cam đã cắt miếng. Tiếc là giờ hồi lâu cũng chả có ai đón lấy, Bạch Uy đành tự tìm lối thoát cho mình.

“Ngày đó cha tôi đã mắng tôi một trận tơi tả, muốn cắt đứt quan hệ cha con với tôi. Tôi lại không thể quay về nhà rồi, chờ anh ra viện thì dọn về công ty đi!”

“Sao? Không thuê được bảo mẫu?” Thường Thanh thờ ơ hỏi, đến đoạn quảng cáo “Nhất tiền mai” trên TV thì anh ta liền hứng thú xem.

Sự cãi cách, mở cửa đã khiến bệnh giang mai tro tàn lại cháy, triển vọng tiêu thụ của “Nhất tiền mai” rất sáng lạn!

Bạch Uy bị ghen mấy lần, mắt rõ ràng mở lớn, nhưng mặt vẫn không đổi sắc: “Tôi biết anh ở chỗ người khác nhất định không thoải mái, tôi đã tìm luật sư rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể chuyển quyền sở hữu tài sản sang cho anh.”

Nghe xong lời này, Thường Thanh rốt cuộc cũng quay đầu: “Thật?”

Bạch Uy lại có chút cảm giác được sủng mà lo, càng lúc càng không hối hận vì quyết định của mình. Y ra sức gật đầu, rồi kéo tay Thường Thanh nói: “Từ nay về sau, anh mãi đứng vị trí thứ nhất trong lòng tôi, thật mà.”

Thường Thanh đầu tiên là mặt không chút đổi, sau đó có vẻ hơi hoà hoãn.

Bạch Uy liền tận dụng triệt để thời cơ, lập tức sấp qua ôm vai Thường Thanh: “Sau này, tôi chỉ có một mình anh thôi.”

Thường Thanh không nói gì, nhắm mắt lại và cảm nhận xúc cảm ướt át nóng rực bên môi.

Bất kể thế nào, cuối cùng Thường Thanh cũng tha thứ cho mình, Bạch Uy càng lúc càng phần chấn. Cho dù bị ông nội gọi về khẩn cấp, trúng mấy gậy của ông thì y cũng cứ như có chân khí hộ thể, hoàn toàn coi như không.

Ngày Thường Thanh xuất viện, Bạch Uy lái xe qua, đưa hai người về công ty.

Các tầng khác của công ty đều sửa hết nhưng tầng chót lại vẫn giữ nguyên, ngay cả tấm ảnh Thường Thanh mặc trường bào ngồi trên ghế thái sư cũng vẫn treo ở trên tường.

Bạch Uy bảo Thường Thanh lên giường nghỉ ngơi, còn mình thì chạy vào bếp hâm lại canh xương vừa mua. Đúng lúc này, điện thoại bỗng reo lên, Thường Thanh nhận điện xong, ừ ừ một hồi liền cúp.

“Ai gọi vậy?” Bạch Uy vừa ngậm nga vừa hỏi.

“Là phòng kế toán, bọn họ nói có mục không khớp với một công ty khác, hỏi cậu nên làm gì bây giờ?” Tuy hiện tại Thường Thanh là ông chủ nhưng trong công ty có phần nửa là thân tín của Bạch Uy, hơn nữa Thường Thanh không quen nội bộ tổ chức trong công ty lắm nên mọi chuyện vẫn phải để Bạch Uy giải quyết.

“Công ty nào?”

“Mậu dịch Hoành Đình.”

Trong lòng Bạch Uy trầm xuống, các khoản giao dịch gần đây với công ty này rất lớn, không thể có sai sót, xem ra mình phải đích thân ra ngoài một chuyến. Nhưng Thường Thanh còn chưa bình phục hoàn toàn, bên người không có ai sao được chứ?

Thường Thanh nhìn ra nỗi lo của y, bèn đưa tay sờ đầu y và cười nói: “Tôi cũng đâu phải trẻ nít, nào cần người hầu hạ mỗi ngày, cậu phải lấy công việc làm trọng, đừng để cho tôi một đồng hỗn loạn chứ!”

Bạch Uy cũng cười, lão trai già này là vậy đó, chuyện gì cũng cầu thả, chỉ riêng việc làm ăn là cực kỳ để ý.

Vì thế, y liền thu xếp hành lý, chuẩn bị xuất phát.

Thường Thanh đột nhiên nhớ tới mình đổi số di động, liền cầm di động Bạch Uy, vừa vào nhà xí vừa nhập số. Suy cho cùng cũng là động đến nguyên khí, cơ thể suy yếu, không cẩn thận cái di động liền rơi vào bồn cầu.

Tiếc cái di động Apple Bạch Uy mới mua, Thường Thanh liền đeo bao tay vừa vớt nó vừa nói: “Hong khô là có thể dùng tiếp!”

Bạch Uy bực nha, sao mà dùng được, còn mùi khai kia kìa.

Không có cách nào, Thường Thanh nói: “Vừa lúc di động của tôi đổi số, dùng của tôi đi!”

Cứ vậy, Bạch Uy vội vội vàng vàng lên đường.

Tới nơi đất khách quê người mới phát hiện danh bạ trong di động của mình trống không, tài xế đi theo cũng chỉ có số phòng tổng giám đốc.

Công nghệ cao không tốt ở điểm ấy đó, khiến đầu óc người ta càng ngày càng lười, rời khỏi di động là chẳng nhớ lấy một số.

Nhưng như vậy cũng có lợi, bình thường luôn có điện thoại, giờ thì thật yên tĩnh. Thỉnh thoảng gọi tới cũng là Thường Thanh gọi, cứ như một đường điện tình yêu vậy.

May mà vấn đề không lớn, kế toán bên kia là một lính mới nên bị nhầm. Sau khi biết rõ, Bạch Uy liền về nhà nhanh như tên bắn, đi suốt trong đêm, cho nên cả đi cả về mất hai ngày.

Dọc đường, Thường Thanh đột nhiên gọi tới: “Cậu đến nơi chưa?”

“Qua trạm thu phí rồi, sao, nhớ tôi?”

Giọng lão Thường ở đầu kia rất nghiêm trọng: “Xảy ra chút chuyện, cậu đừng về công ty vội, đến nhà cũ của tôi trốn đi.”

Đại kết cục

Ngón cái đã đặt lên nút ngắt, rồi lại nhắc ra. Tới bước đường này, không hưởng thụ chút thành quả thì dường như không hợp tình hợp lý lắm.

Khoảnh khắc điện thoại kết nối, trong di động tựa như truyền đến tiếng thở như trút được gánh nặng.

“Cuối cùng anh cũng chịu nghe điện?”

“Có chuyện gì sao? Đúng rồi, tôi đã dặn kế toán phát cho cậu tiền lương 2 tháng, xem như là phí chăm sóc trong khoảng thời gian này. Tôi đã hỏi qua, các bác giúp việc giàu kinh nghiệm trong bệnh viện cũng là giá ấy, hẳn không uỷ khuất cậu.”

Bạch Uy vận một hồi khí mới bình tĩnh nói: “...Thường Thanh, uống cho tôi vẫn coi anh là mục tiêu phấn đấu. Anh mịa nó đến cuối cùng lại cuốn gói rời đi?”

“Ừm, chiều cuối cùng này là tuyệt kỹ dưới đáy hòm đó, hẳn đủ để cậu học nửa đời rồi.”

“Thường Thanh...”

“Nếu không có chuyện gì khác thì tôi cúp máy, sau này chúng ta hẳn không có cơ hội gặp lại. Cậu保重.”

Nói xong, Thường Thanh liền muốn tắt điện thoại.

“Đừng cúp! Tôi có câu vẫn chưa nói với anh...”

“Câu gì?”

“Tôi yêu anh.”

Tay Thường Thanh run lên, anh ta cười lạnh đáp: “Cậu muốn nói gì vậy! Lời này đến hộp đêm boia 100 đồng là có thể nghe được ba lần!”

“Tôi biết tôi đã tổn thương anh, khởi đầu của hai ta quá tồi tệ, lẫn lộn biết bao quan hệ lợi-hại trong đó. Nhưng chỉ có nhiều thăng trầm như vậy, tôi mới biết rõ rốt cuộc mình yêu ai.”

“Đúng vậy, tôi cũng rất rõ cậu yêu ai, một dao kia thật có giá trị!” Giờ, lưỡi dao lạnh băng tựa như còn đang ở trong cơ thể, hàn khí chạy thẳng vào lòng.

“Đúng! Là tôi quá thiên vị Trì Dã, có điều tôi biết chuyện đó ngoài tình anh em ra thì không có gì khác. Nhưng cảm giác của tôi đối với anh lại quá phức tạp. Lúc anh đường sự nghiệp thành công, tôi đối với anh có sự đố kỵ ‘trời đã sinh Du sao còn sinh Lượng’, lúc anh khoan dung chăm sóc tôi mọi lúc mọi nơi, tôi tự nói với mình, anh là kẻ địch lớn nhất của tôi, tôi quyết không thể ngã dưới viên đạn bọc đường của anh được. Nhưng khi anh ngã trong vũng máu, tôi liền rõ, là yêu cũng được, hận cũng chẳng sao, đời này sẽ không có người thứ hai có thể thay thế địa vị của anh trong lòng tôi.”

Lời nói cứ như mật chảy ra từ tổ ong ý, may mà lão Thường không bị bệnh tiểu đường, còn chịu đựng được!

Tay cấu bắp đùi càng thêm mạnh, Thường Thanh cắn răng nói: “Điện thoại sắp hết pin rồi, tôi cúp đây.”

“Chờ chút...”

Thường Thanh thầm nhắc nhở chính mình, cho dù thăng nhót này nói gì, mình cũng không thể quay về. Yêu đương với thanh niên, trái tim không cần thận chết vì nhồi máu thật ấy chứ.

Nhưng anh ta vẫn muốn nghe, nghe chút xem trong lòng Bạch Uy mình quan trọng cỡ nào. Có những lời này, về sau khi mình nằm trên xích đu ngắm trăng trước cửa sổ cũng có chút gì đó đáng giá để hồi tưởng.

“Còn nữa chính là... mỗi lần anh nằm dưới, chỉ cần anh rên khẽ, tôi liền có thể cương ngay lập tức, chỉ mình anh có thể cho tôi loại cảm giác này. Ra ngoài cẩn thận chút, người giống anh rất dễ bị đàn ông thao.”

Thường Thanh chưa từng nói sõi như thế, anh ta mắng rõ ràng: “Tôi thao tám đời tổ tông nhà cậu!”

Tiếp theo, anh ta liền ném di động xuống đất rồi giẫm mạnh mấy cái lên xác chiếc điện thoại, lại tàn bạo bồi thêm mấy đá!

Sự thật chứng minh, mình quá mịa nó đơn thuần lương thiện rồi.

Lúc nằm viện nên chuẩn bị ít thuốc tê cho y hôn mê rồi kéo y tới nhà xác bày POSE gian thi, rồi chụp mấy tấm ‘đẹp’ vào, tiếp đó kích động mấy toà báo lớn in với số lượng lớn!

Một cơn giận tích tụ dưới đáy lòng, lão Thường rất nhanh liền nổ bùm. Các hành khách khác trong phòng chờ ở sân bay đều tránh xa, chỉ sợ bị bệnh nhân tâm thần tấn công.

Lúc này, có hai bảo vệ sân bay đi tới, khách khí nói: “Thưa ngài, tâm tình ngài hình như không quá ổn định, mời đến văn phòng sân bay nghỉ ngơi một lát.”

Thường Thanh dựng mày: “Chưa thấy người khác tức giận bao giờ à? Tôi sắp lên máy bay rồi, không rảnh!”

Hai anh chàng cao to lập tức trở nên cứng rắn: “Xin lỗi, nếu ngài không phối hợp với chúng tôi, vậy ngài không thể lên máy bay. Chúng tôi có lý do tin rằng ngài sẽ gây uy hiếp đến sinh mệnh, tài sản cũng như sự an toàn của các hành khách khác!”

Nói xong liền bắt lấy Thường Thanh.

Lão Thường lập tức mềm mỏng, thở dài đáp: “Các anh không biết thôi, vừa nãy vợ tôi gọi tới, bảo với tôi, cô ta muốn bỏ nhà theo thằng khác! Chúng ta đều là đàn ông, anh nói tôi có thể không giận sao? Tôi phải mau chóng lên máy bay, nếu về trễ, của nả trong nhà đều bị cô ta bán mất!”

Hai người bảo vệ rõ ràng không phải đàn ông, không biết nỗi đau bị cấm sừng của người ta, vẫn mặt không suy chuyển muốn kéo lão Thường đi.

Thường Thanh không dám chọc, đành phải ngoan ngoãn đi theo bảo vệ, vừa đi vừa cắn giận: “Chơi trò gì vậy! Lát ông đây phải khiêu nại các người!”

Tới văn phòng, hai bảo vệ đẩy Thường Thanh vào phòng rồi đóng cửa lại. Trong phòng ngoại trừ lão Thường, còn có một người, trông giống như người mẫu vậy, rất toả sáng.

Thường Thanh suýt chút nữa thì tức ngất: “Bạch Uy! Đờ cờ mờ! Là cậu cố ý đúng không!”

Bạch Uy chớp hàng mi anh tuấn nói: “Tôi không làm vậy, chẳng phải anh sẽ lên máy bay sao?”

Thì ra sau khi Bạch Uy phát hiện không thấy Thường Thanh đâu, liền lập tức gọi cho bạn bè và bạn học làm ở nhà ga, sân bay.

Biết được Thường Thanh mua vé máy bay xong, y liền phóng xe như điên tới sân bay.

Nhưng mà người ta muốn lên máy bay cơ, không ai ngăn được cả! Bạch Uy liền cái ló khó cái khôn, liền xài “phép khích tướng” này.

Lúc Bạch Uy nói lời này, vẫn một mực quan sát sắc mặt Thường Thanh, hai bàn tay nắm chặt cánh tay anh ta.

“Nếu tôi không ném điện thoại thì sao? Cậu sẽ làm gì?”

Bạch Uy móc một cái “đèn pin” ra khỏi túi áo, lão Thường vừa nhìn đã thấy quen mắt! Không phải cái món đồ phòng sắc lang kia ấy chứ! Lúc trước thằng nhãi thối này dùng món đó đâm mình mà!

“Tôi đã nghĩ kỹ rồi, nếu thật sự không thể vậy dùng thứ này chọt anh một cái, sau đó bảo là anh phát tác bệnh tim, trực tiếp khiêng anh lên cáng đưa về...”

Thường Thanh liền dựng ngón giữa: “Thằng nhóc cậu mịa nó phát bệnh rồi...” Không đợi anh ta nói xong, một nụ hôn nóng rực đã tập kích.

Lực có hơi lớn, lão Thường suýt chút nữa ngã ngồi. Người thanh niên nôn nóng khắc dấu vết của mình lên mặt anh ta. Không lấy tay nhéo đùi, định lực của lão Thường giảm rõ rệt, anh ta bắt giắc đáp lại nụ hôn nồng nhiệt của Bạch Uy.

“Vừa nãy, ngoại trừ câu cuối cùng, đều là lời trong lòng tôi, anh muốn nghiêm phạt tôi thế nào cũng được, nhưng không cho phép anh chơi trò bốc hơi...”

Lão Thường không đáp, cơ thể cảm dục đã lâu vì bị thương, giờ hoàn toàn sống lại. Tuy chỉ là rằng môi tiếp xúc nhưng phía dưới đã sung lên rồi!

Quần áo hai người tuột dần, bờ ngực cường tráng của lão Thường lộ ra, Bạch Uy ngậm lấy điểm nổi lên màu nâu đỏ, cổ sức mút vào. Thường Thanh một tay nắm tóc Bạch Uy, tay kia dần sờ về phía quần y.

Khi anh ta sờ tới một thứ cứng cứng, thô to thì thấy càng thêm kích động, tới mức thở dốc mãi.

“Aaa! Aaa!”

Bạch Uy bỗng kêu thảm hai tiếng rồi đột nhiên nằm thẳng trên đất.

Thường Thanh cầm cây côn điện, cười khà khà quái dị: “Thế nào, điện mạnh chứ?”

Bạch thiếu gia tê người hồi lâu không dậy được, nói: “Anh... anh vẫn muốn đi?”

“Đi? Đi làm gì? Ông đây không thương cậu một lần thì không được!”

Đây chính là do thằng nhãi thối này tự tìm, lão Thường anh hôm nay muốn ‘đổi đời nông nô ta ca hát’. (nguyên là “Phiên thân nông nô bả ca hát”, tên kia do bạn chém, bài ca này thể hiện sự vui sướng hạnh phúc của người dân tộc Tạng khi được giải phóng)

Bạch Uy nhếch miệng đáp: “Được! Thế nhưng anh chờ đấy! Nửa đời sau của anh đã xem như là giao vào tay tôi rồi!”

Trong sân bay, vẫn người đến người đi, có người buông tay, rời đi; có người thoải mái, lưu lại...

50. Chương 50

Đích thực đã xảy ra chuyện, mấy ngày Bạch Uy ra ngoài, trên báo ồ ạt xuất hiện tin lá cải về công tử nhà thị trường.

Chẳng biết là ai chụp được cảnh Bạch Uy và Thường Thanh thân mật trong thang máy công ty. Cũng chẳng quá trớn lắm, chính là miệng đối miệng mà thôi, nhưng hai người đều có thể đứng thẳng đi lại, thật không nhìn ra ai thiếu đường khí tới mức cần hô hấp nhân tạo!

Vốn toà báo địa phương cũng không dám đưa tin về xì căng đan nhà sếp, nhưng trên internet đã truyền đi xôn xao, các toà báo lớn trong tỉnh cũng không chút khách khí đăng bức ảnh này kèm bình luận. Báo địa phương vì thế mà cũng bắt đầu rục rịch.

Lời đồn quý công tử đoạn bối (brokeback, lấy từ Brockback mountain, ý chỉ đồng tính luyến ái) cứ như điều gặp gió, bay tận chín tầng mây.

Trong lòng Bạch Uy không khỏi trầm xuống, tuy đã bị người trong nhà biết, nhưng phơi bày tính hướng của mình ra trước mặt thiên hạ, không thể nghĩ ngờ chính là đẩy cha mình lên nơi đầu sóng ngọn gió.

Giọng Thường Thanh rất bình tĩnh: “Đừng nghĩ nhiều, có tôi mà! Cậu ở đó một khoảng thời gian đi, mấy chuyện bát quái linh tinh này chẳng mấy chốc là tiêu tan ấy mà.”

Bạch Uy suy nghĩ một chút rồi đáp: “Không được, vậy còn anh?”

“Tôi? Tôi sợ cái gì? Lão già tôi không sợ kẻ khác khua môi múa mép. Hơn nữa giờ người ngoài có khi còn hâm mộ tôi có bản lĩnh ấy chứ! Cho dù làm đồng tính cũng là thượng đẳng, kéo cậu xuất quỷ (come out), không tính là mất mặt!”

Bạch Uy bị chọc đến muốn mắng anh ta hai câu nhưng lời đến miệng lại nuốt xuống. Thường Thanh là như vậy đó, bất kể làm gì, mình luôn trách cứ anh ta, mà lại thường quên mất phía sau lời cợt nhả ấy, anh ta đã phải chịu bao nhiêu áp lực.

“Tôi không trốn, phải đối mặt, chúng ta cùng nhau đối mặt. Không cần anh làm khiên thịt.”

Đầu kia điện thoại trầm mặc hồi lâu rồi vang lên âm thanh nhẹ nhàng: “Cậu cũng đừng rước thêm phiền phức, giờ hiện thân ngược lại hơi vội. Yên tâm ở lại đó đi! Đừng nghĩ nghiêm trọng vậy!”

Bạch Uy đi tới căn nhà cũ kia, nghe radio ba ngày, rồi được người nhìn tờ báo mới mua. Góc độ chụp không tệ, POSE mình ngâm môi Thường Thanh rất có mỹ cảm.

Ở đây thế này cũng không phải cách, thật sự không nhịn nổi, y lại gọi cho lão Thường. Nhưng điện thoại đầu kia vẫn ở trong tình trạng tắt máy.

Nghĩ một chút, có thể là sợ đám phóng viên làm phiền nên mới tắt điện thoại. Vì thế y lại gọi tới phòng giám đốc ở công ty, nhưng vẫn không ai nghe máy.

Bạch Uy đứng ngồi không yên, quyết định tự mình quay về công ty xem thế nào.

Tới cổng công ty, Bạch Uy trợn tròn mắt. Trước cổng công ty, có một đồng công nhân đang dọn đồ, bảng tên công ty cũng bị gỡ xuống.

Trong lúc mù mờ, Bạch Uy liếc thấy thư ký của mình liền kéo thư ký đang dọn hộp.

“Các người đang làm gì vậy!”

Thư thấy Bạch công tử liền trừng lớn mắt: “Tổng giám đốc Bạch, hai ngày nay anh đi đâu? Chúng tôi cũng không liên lạc được với anh! Tổng giám đốc Thường không nói với anh à? Công ty bị bán đấu giá rồi!”

Bạch Uy như bị điểm huyết, đứng ngây tại chỗ: “Vì sao? Ai bán?”

Thư ký cũng cân nhắc rồi mới dè dặt đáp: “Là tổng giám đốc Thường, anh ấy nói tương lai của công ty không lạc quan lắm, cho nên hôm qua đã lên hội đấu giá, bán công ty với giá thấp rồi!”

Máu Bạch Uy như đông lại, y cứng ngắc hỏi: “Những người khác đâu?”

“Không biết, nếu ngài muốn phí thời việc thì có thể đến phòng kế toán, ở đó có người chuyên phụ trách...”

Lời kế tiếp, Bạch Uy đã nghe không vào. Y chạy vào công ty, lên thẳng tầng chót.

Thế nhưng trong phòng đã trống không, còn lại trong tủ áo, đều là quần áo của y, toàn bộ gian phòng không có lấy một dấu vết của Thường Thanh.

Nhìn đến cảnh này, Bạch Uy đã hiểu toàn bộ. Rốt cuộc báo ứng cũng rơi xuống đầu mình.

Bạch Uy như đã đánh mất hồn phách vừa đi ra khỏi thang máy, một đám phóng viên đã ồ ạt lao tới.

“Ngài Bạch, ngài có giải thích gì với sự kiện ‘cửa thang máy’ không?”

“Hôm qua, trên hội đấu giá, chủ tịch Thường đã bán tập đoàn với giá thấp, điều này có ẩn tình gì không?”

“Ngài giống như không biết những biến động của công ty, lẽ nào ngài Thường không trao đổi trước với ngài?”

“Xã hội bây giờ xem như rất khoan dung với đồng tính luyến ái, ngài có hứng thú tham gia tiết mục nói chuyện không...”

Đèn flash không ngừng loé lên ánh sáng chói mắt, tiếng huyền não cũng bị đầu óc hỗn độn biến thành tiếng ùng đoàng.

Trong đầu Bạch Uy không ngừng lặp đi lặp lại một ý nghĩ — lần này Thường Thanh thật sự hạ quyết tâm chia tay!

Ngay khi Bạch Uy bị đám phóng viên vây quanh, Thường Thanh lại xuất hiện ở sân bay. Mùa đông, đến mấy chỗ ấm áp để nghỉ ngơi rất tốt với thân thể.

Ông Vương đã được anh ta bố trí ổn thoả cho chuyên gia chăm sóc. Những sóng gió thời gian này khiến ông không thể kiên trì ở lại căn nhà cũ, chỉ sợ mình kéo chân con trẻ.

Trước khi đi, ông kéo tay Thường Thanh muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng vẫn thối thuá nói: “Con à, cho dù làm gì cũng phải đúng với lòng mình, đừng để đến già vẫn lưu lại niệm tưởng, không nhắm được mắt!”

Thường Thanh nói rằng mình không có gì tiếc nuối cả.

Người đến trung niên nên sống bình thản chút. Không có thời gian xông pha anh dũng tình rồi yêu với kẻ không có đầu óc. Giữa đàn ông với nhau vốn chính là chơi và đùa, mấy ai có thể thật sự cùng nhau vượt qua nửa đời người?

Bạch Uy còn trẻ, có, chính là bản lĩnh. Hôm qua y có thể vì Tri Dã không tiếc cả mạng sống, hôm nay có thể vì lão Thường tán gia bại sản, còn ngày mai thì sao? Lão Thường cảm thấy mình có chút thua không dậy nổi.

Anh ta muốn rút lui, rời xa khỏi tình dục điên cuồng, sống cuộc sống của một ông chú trung niên hủ bại bình thường.

Trước mua một căn nhà ở Hải Nam, mở một cửa hàng, khi rồi rã thì đi liệu lý, đương nhiên còn phải kiếm một hai người tình, điều kiện chỉ có một — ngực lớn não nhỏ.

Vừa nghĩ vậy, con đường phía trước thật xán lạn, dường như gió biển cây dừa đã xuất hiện trước mắt vậy. Trong lúc chờ máy bay, Thường Thanh móc di động ra, nhàn nhã vô sự xem TV trên di động.

Vừa bật máy đã thấy có hơn mười tin nhắn, tất cả đều của Bạch Uy. Thường Thanh mặt không đổi sắc xoá hết.

Đối với sự chấp nhất của người nào đó, kỳ thực giống đạo lý nghiện thuốc thôi. Chỉ cần bạn bền lòng, nhất định có thể cai được.

Di động chỉ có thể thu được mấy đài địa phương. Lão Thường điều chỉnh, muốn coi dự báo thời tiết một chút, nhưng lúc chuyển đến đài địa phương, đột nhiên thấy được bóng Bạch Uy.

Hiệu suất của phóng viên đài địa phương cũng thật cao, buổi sáng máy ảnh quay xong, tin tức buổi trưa đã phát luôn rồi. Thường Thanh bắt giác ngừng lại, nhìn về mặt mờ mịt của Bạch Uy trong di động. Sau đó dường như Bạch Uy chú ý tới ống kính nhắm ngay vào mình, liền nhìn chằm chằm ống kính như có điều chi suy nghĩ, phảng phất như xuyên qua màn hình di động, y thấy được lão Thường.

“Tôi chỉ muốn nói với người kia, anh muốn đi, tôi không ngăn cản anh. Vết thương chưa lành hẳn đâu, đừng quên uống thuốc đây. Ngoài ra gần đây đừng ăn tham hay uống rượu, đối với vết thương, không tốt...” Bạch Uy không để ý chuyện khác, chỉ dong dài trước ống kính.

Lão Thường chưa xót giật nảy, mịa nó quay phim ngôn tình à? Thật không sợ bề mặt trước phụ lão hương thân sao. Đúng lúc này, di động đột nhiên đổ chuông.

Cúi đầu nhìn, là số Bạch Uy.

51. Chương 51: Ngoại Truyện

Mùa đông phương Bắc lạnh bức người, nhất là sau khi một trận tuyết vừa rơi xuống, có thể khiến tai người ta lạnh rớt.

Lúc này ấy, ngồi trước nồi lẩu hơi nóng nghi ngút, ăn một châu thịt nướng, lại có mấy bình rượu trắng đã hâm nóng, quá tuyệt! Có cho làm thần tiên cũng không đổi đâu! Đây thực sự là cảm dỗ không cách nào cự tuyệt trong mùa đông.

Lão Thường khoác áo măng tô, hà hơi trắng, run run tới tiệm thuốc mua ‘quả đạo phiến’ (thuốc trị táo bón mạn tính) xong liền chạy chậm về khách sạn, dựa vào Bạch Uy đang nằm trên giường và nói: “Đi! Đi ăn lẩu dê!”

Bạch Uy nằm trong ổ chăn, vừa ủ ủ vừa lầu bầu, giọng lười biếng: “Chẳng phải dưới lầu có phục vụ phòng sao? Gọi mang lên phòng là được.”

Thường Thanh ném áo măng tô lên sô pha, rùng mình chui vào ổ chăn, móng vuốt không chút khách khí bóp bóp móng tiểu Bạch.

“Nồi lẩu dê kia ninh từ hơn mười vị thảo dược đó, cực bổ luôn!” Lúc nói đến cực bổ, Thường Thanh còn cố ý ám chỉ, nhéo lên cái mông dẻo dai của Bạch Uy.

Từ sau khi trở về từ sân bay, Bạch Uy vẫn không thể nào đi đứng nhanh nhẹn được. Tối qua lúc đi nhà xí làm đại sự, cách hai cánh cửa mà lão Thường còn có thể nghe thấy tiếng hít khí lạnh bên trong.

Lão Thường thấy trong lòng áy náy, nhưng lời đến miệng lại biến thành: “Cậu nói xem, bình thường cậu ăn mềm há to lắm mà, sao lỗ phía dưới lại nhỏ như vậy?”

Bạch Uy không đáp lại, sau khi ra khỏi nhà xí, y nằm sấp trên sô pha, lôi vé máy bay trong va li ra rồi xé roẹt, dùng sức cứ như đối phó với địch vậy.

Sau khi trở về từ sân bay, Thường Thanh vẫn hơi tự ta bành trướng. “Có khi lên tận đỉnh, vọng xuống đám núi xanh”(1), Đỗ Phủ lão tiên sinh nói thật chuẩn. Chỉ đứng trên đỉnh cao, đời người mới có ý nghĩa!

Lúc đó, Bạch thiếu gia bị điện giật không thể động đậy, đành trơ mắt nhìn chủ tịch Thường phản công thành công. Tên nhãi này có thể cũng đã nghĩ cẩn thận rồi — luyện tiếc cái mông non mềm thì không bắt được lão lưu manh. Cho nên lúc đầu đập bành bạch hai cái xong, y liền ngoan ngoãn như cừu con quần lấy lão Thường.

Nhưng mà, thiếu gia suy cho cùng vẫn không quen ở dưới, trên mặt khó tránh khỏi có chút xấu hổ. Dáng vẻ ngưỡng ngừng thật rất mê người, nhất là lúc chịu đau, cơ bắp trước ngực xoắn xuýt, đầu ngửa sang một bên, chỉ có thể thấy được hầu kết dưới làn da phủ kín mồ hôi, cả người còn run run rẩy rẩy nữa. Tuy tổn sức hồi lâu mới đi vào được, nhưng cảm giác được bao lấy thật sự rất tuyệt.

Khoảnh khắc vào trong kia, mắt Bạch Uy đảo qua, ánh mắt ướt át nóng bỏng quần lấy Thường Thanh còn hữu hiệu hơn cả ăn một lọ viagra.

Kết quả, được lực quá mạnh, mặt sau của Bạch Uy vẫn chưa trơn được, mình nhất thời cũng không thể mai nở hai mùa, chỉ có thể hết lần này tới lần khác nhớ lại cảnh tượng khi ấy trong mộng.

“Đứng lên đi, mấy ngày nay cậu chưa ăn gì tử tế rồi. Tôi đã mua quả đạo phiến, không cần lo chuyện đi nhà xí nữa.”

Bạch Uy còn muốn giãy chết, nhưng lão Thường đã vừa dỗ vừa gạt mặc áo khoác cho y rồi kéo y ra cửa.

Hai người tới một quán dược thiện hay đi. Món tử ở đây vào mùa đông chính là lẩu dê. Trước cửa quán đã có một hàng xe con đang đậu.

Bọn họ xuống taxi rồi nhìn qua cửa thì thấy khách đến chật ních.

Bây giờ Thường Thanh không thể so với ngày xưa, không thể phô trương được. Cho nên anh ta liền tùy tiện chọn một chỗ trong góc phòng rồi gọi món.

Sau khi đọc một loạt món trên thực đơn, lão Thường ngẩng đầu lên thì thấy cô phục vụ đang dùng ánh mắt nóng bỏng, đảo qua đảo lại trên mặt Bạch Uy.

“Này! Nghĩ cái gì đó! Mấy món tôi vừa đọc, cô nhớ kỹ chưa?”

“Xin lỗi, ngài có thể lặp lại lần nữa không?” Nể tình trông cô nàng cũng không tệ lắm, lão Thường đọc lại một lần.

Đến khi đồ ăn được đưa lên, Thường Thanh phát hiện chuyện hơi không bình thường, cái góc xó này thường là chỗ bị phục vụ quên mất tiêu mà. Nhưng chưa tới mười phút, phục vụ đã bốn năm lần qua chế thêm nước, hơn nữa người mỗi lần một khác, mà ánh mắt liếc Bạch Uy cũng quỷ dị vô cùng.

Thường Thanh đột nhiên hiểu ra, sao mình lại quên sạch sự kiện “cửa thang máy” chứ nhỉ?

Cũng không thể trách lão Thường, lão tiên sinh người ta đã tính kỹ lắm rồi, mình cuốn gói rời đi, lưu lại cho tình nhân một nỗi c*t thối, một hồi ức vĩnh hằng, để y khỏi dễ dàng quên mình.

Nhưng vạn vật biến hoá, mình lại không đi. Hơn nữa lời thông báo gây chấn động trên TV của Bạch Uy cũng đủ để khiến cuộc sống tinh thần cần cỗi của toàn bộ đồng bào trong thành phố được phấn khích một năm rồi!

Đặt đôi đũa lên bàn một cách nặng nề, Thường Thanh trừng mắt với người phục vụ thứ sáu: “Canh sắp mìa nó chảy ra bàn rồi, đây là cho người ta ăn hay cho người ta tắm hả?”

Phục vụ rút cuộc cũng thu tròn mắt dính vào người khách về, cúi đầu nói xin lỗi.

Phía đối diện náo nhiệt như vậy nhưng Bạch Uy cũng chẳng ngẩng đầu lên, mặt chôn vào bát, râu rĩ gặm xương.

Xem ra bữa cơm này, không những không thể lưu thông máu, đánh tan bầm mà ngược lại còn khí úc (chủ yếu do u buồn phiền muộn mà hình thành) dồn vào ngực.

Lúc ra khỏi tiệm, Bạch Uy nói: “Ăn hơi bị no, chúng ta đừng ngồi xe, đi bộ chút đi!”

Thường Thanh muốn kéo tay y, nhưng do dự xong lại dứt nắm tay về túi quần.

Bạch thiếu gia liếc thấy thế liền cầm lấy bàn tay lâm trận lùi bước kia. Sau đó y thản nhiên kéo tay Thường Thanh, giẫm bạch bạch lên tuyết và đi về phía trước.

“Thị trưởng Bạch... nói cái gì?”

“Không có gì đâu, phản ứng như cha mẹ bình thường thôi, mắng vài câu xong lại uy hiếp cắt đứt quan hệ cha con, vân vân.”

Thường Thanh không nói gì, thị trưởng Bạch dù sao cũng coi như là quan phụ mẫu, ảnh hưởng gây ra không thể có khả năng giống như cha mẹ bình thường rồi.

Nếu đóng cửa lại, tất cả trao đổi, tâm bệnh của con trai là trời sinh, không ai làm gì được. Nhưng giờ bởi vì mình động tay động chân, làm hại thị trưởng mất mặt trước mọi người. Vị đồng chí lão Bạch kia cũng không phải đèn cạn dầu, giọng điệu của ông ta nhất định không thể nuốt trôi.

Đột nhiên, tay bị người dùng sức nắm. Thường Thanh nâng mặt lên, thấy Bạch Uy đang nghiêm túc nhìn mình.

“Tôi không sao, thật đấy!”

Đối với chuyện đồng tính này, Thường Thanh chưa từng cố ý che giấu, anh ta là một người làm ăn không cha không mẹ thì sợ gì chứ? Cho nên Bạch Uy nghĩ sự trầm mặc của lão Thường sau khi ra khỏi quán chỉ có thể kết luận là lo cho mình.

“Kỳ thực, khi tôi phát hiện mình không quá giống người khác, có một khoảng thời gian tôi chán ghét bản thân vô cùng, cha mẹ tôi luôn khen tôi trước mặt người ngoài, nói tôi ưu tú thế nào, nhưng tôi biết rõ, tôi chính là một trò đùa của ông trời, một tên biến thái nội tâm bẩm sinh.”

Lão Thường nghĩ nghĩ, cũng đúng, nếu không phải mấy năm nay giả bộ quá, sao lúc trước có thể làm ra chuyện cường thượng mình chứ? Lấy lời của bác sĩ tâm lý, chính là tính sự bị ghen đến méo mó!

Bạch Uy tiếp tục nói: “Anh biết khi tôi thấy tin kia trên báo, ý nghĩ đầu tiên trong đầu là gì không? Không phải hoang mang, mà là có chút lên mừng, tôi mìa nó cuối cùng cũng được phơi bày ra ánh sáng! Cho nên,

anh không cần áy náy, dù sao sau này cũng không phải chỉ có mình tôi, còn anh nữa mà! Có anh ở đây, tôi không sợ gì cả!”

Nói xong, Bạch Uy liền nắm chặt tay Thường Thanh, điềm nhiên sánh bước dưới ánh đèn đường.

Tuy trên phố có rất nhiều ánh mắt ngạc nhiên với việc hai người đàn ông nắm tay, nhưng hai bàn tay kia dù nắm đến vã mồ hôi cũng không buông ra.

Tình tứ như vậy, làm hại Thường Thanh muốn cười, tiếc là bên ngoài lạnh quá, mặt hơi đông cứng rồi. Nhưng trong lòng chẳng biết sao lại nóng đến bốc hơi, xem ra nồi lẩu vừa nãy có hiệu quả.

Lúc trở lại khách sạn, hiệu quả của nồi lẩu càng mạnh. Sau khi hai người rửa mặt, chui vào ổ chăn thì đều có hơi chộn rộn.

Mặt dán mặt hôn nhau, dục vọng nóng rực đã cách quần lót đói khát khó nhịn ma sát lẫn nhau. Bạch Uy vói tay vào quần Thường Thanh, nắm lấy đầu hơi ẩm ướt kia, nhẹ nhàng xoa nắn.

Trong bóng tối, chỉ thấy một đôi mắt to toả ánh lam.

Thường Thanh biết ý y, tuy thắng lợi đến không dễ dàng gì nhưng để trẻ con người mang vết thương làm việc cũng quá không nhân đạo rồi!

Cắn răng một cái, anh ta lật mình, ủn mông về phía Bạch Uy. Trong lòng không ngừng tự an ủi; bỏ đi, bỏ đi, có mất mới có được!

Bạch Uy đè sát lên người anh ta, được hời còn ra vẻ, cười khà khà quái dị!

“Được! Hoa cô nương, rơi xuống tay hoàng quân, bạo cú người! Xem người còn dám chơi côn điện không!”

Thường Thanh hung ác nói: “Mịa nó, muốn làm thì làm! Chúng ta tám đường đều có một ngày quy về...”

Lời tiếp theo đã không nói lưu loát được, trong phòng chỉ còn lại tiếng rên rỉ biến thái tới cực điểm...

Mùa đông phương Bắc lạnh bức người, nhất là sau khi một trận tuyết vừa rơi xuống, có thể khiến tai người ta lạnh rớt.

Lúc này ấy, tìm một người tâm đầu ý hợp cọ xát trên giường, một đêm kích tình bắn tứ tung. Quá tuyệt! Có cho làm thần tiên cũng không đổi đâu! Đây thực sự là cảm dỗ không cách nào cự tuyệt trong mùa đông.

.

(1) Hai câu này trích từ bài thơ “Vọng nhạc (I)” của Đỗ Phủ.

52. Chương 52: Ngoại Truyện 2

Từ khi “Nhất tiến mai” mở rộng tiêu thụ, trong các thành phố nhỏ liền dấy lên phong trào tiêu diệt bệnh giang mai, bệnh lây qua đường sinh dục. Lão Thường ném được lợi lộc, liền tiến quân vào các được đường lớn, đầu cơ trục lợi.

Nhắc đến tên lão Thường, giờ là một phong sinh thuỷ khởi (trong 1 thời gian ngắn đã phát triển rất thần tốc) trong ngành y được, thì không bà nào là không giờ ngón cái!

Mà điểm quái lạ, chính là về khoản quảng bá. Quảng cáo rất có thể lừa đảo, nhưng chỉ cần là sản phẩm chăm sóc sức khoẻ lão Thường làm, nhất định đắt như tôm tươi.

Lại có người ngồi lê đôi mách hỏi lão Thường: không đánh phá bên nhà đất à? Sao lại sửa thành bán thuốc rồi?

Lão Thường đắc ý sờ mái đầu cua của mình: “Vì mịa nó đầy nguy cơ tài chính, nhà đất sớm muộn cũng như bọt biển thôi, chỉ có kẻ ngu mới tiếp tục xây nhà trong thành phố!”

Lão Thường là người thông minh! Đã sớm quảng cục diện hỗn loạn này cho mấy tên coi tiền như rác có sẵn đây rồi.

Phải kể đến một năm trước, lúc vứt củ khoai lang nóng phồng tay đi, lão Thường ngồi trên ghế dựa trong văn phòng, cô đơn nhìn ngoài cửa sổ, sau đó chậm rãi mở miệng nói: “Bạch Uy, tôi muốn chuyển công ty này cho cậu kinh doanh.”

Bạch Uy đang cúi đầu xem tài liệu, nghe xong lời này liền sững sốt, ngẩng lên nhìn lão Thường.

Lão Thường không nhìn y mà chỉ nhìn ánh chiều tà, rồi tiếp tục u buồn: “Lăn lộn trong thương giới nhiều năm như vậy rồi, tôi cảm thấy mình đổ vào nhiều lắm, lại chưa từng sống an bình...” Nói đoạn, liền xoay người, nhìn Bạch Uy đầy thâm tình, “Trước kia là không thể, nhưng giờ đã có cậu, cậu có thể chia sẻ với tôi không?”

Bị đôi mắt Thường Thanh nhìn đầy ẩn tình, Bạch Uy bắt đầu thấy tuyến thượng thận tiết vô cùng nhiều hoóc môn.

Lão trai già đã học được cách dựa vào mình rồi, Bạch Uy đột nhiên tìm được chút cảm giác trụ cột gia đình. Đàn ông là làm gì hử! Phải nuôi gia đình, để người mình thích không phải lo áo cơm! Đương nhiên đàn ông tài giỏi còn phải dốc toàn lực thỏa mãn yêu cầu của đối phương về phương diện kia.

Có thể lão trai già này không biết, mỗi khi anh ta nhìn mình cầu xin, phía dưới của mình liền như phát điên phát cuồng, hưng phấn vô cùng.

“Đệt! Nói chuyện đứng đắn mà! Cậu cởi quần tôi làm gì?” Thường Thanh lệch mũi kêu to, Bạch Uy hồi thần lại mới phát hiện mình bất tri bất giác đã đi tới bên cạnh lão Thường, lột cái quần đùi hoa của tổng giám đốc Thường xuống. Cọc thịt đỏ sậm ở nơi bị xé rách đã hơi run run.

Thường Thanh thăm kêu tiêu rồi, thẳng nhai trước mặt này, mở cửa là người, đóng cửa lại chính là thú! Giờ cửa đóng chặt, mình cũng xem như trút lông lộ thịt, vậy cầm thú tới nhe răng gặm.

Đang nghĩ, cái miệng nóng rực của Bạch Uy đã dán qua, quần lấy đầu lưỡi mình.

Bạch Uy là một người rất chú ý bề ngoài, bình thường toàn vỗ kem dưỡng da, kem cạo râu gì gì đó lên mặt. Cho nên bây giờ Thường Thanh cảm thấy vấn vương trong hơi thở đều là mùi hương thơm mát.

Thường Thanh thích mùi này, chẳng biết vì sao cũng sản phẩm ấy, trát lên mặt mình, lại chả có mùi thơm mê người như thẳng nhai kia.

Hai người đàn ông cường tráng, rất nhanh đã trần nửa người, quần lấy nhau. Chiếc ghế dựa đã sớm ngã đổ sang một bên, Thường Thanh bị đặt trên sàn nhà, cảm thấy cái gậy bọc nhung nóng rực đang húc vào hậu môn mình. Lão Thường liền ra sức siết chặt cánh móng lại.

Bạch Uy gấp quá, mắc kẹt thế này còn khó chịu hơn mắc tiểu mà không tìm được nhà xí. Gấp đến mức phía dưới muốn nổ bùm.

“Anh, anh là anh ruột em, mau để em vào trong đi, nghẹn chết em rồi!” Bạch Uy ra sức cọ mặt mình vào cổ lão Thường, phía dưới không vào được, liền dứt khoát dục vào túi con cháu của lão Thường, làm hại em trai lão Thường vênh cao lên.

“Vừa nãy tôi nói cậu nghe vào không đấy? Có đồng ý không?”

“Được, anh nói gì cũng được, mau để tôi đi vào... Ngoan nào, đúng rồi, thả lỏng chút nữa, lão bảo bối, bên trong anh thật nóng...”

“Ờ... ờ ờ mờ! Cậu làm thì làm đi, ít mịa nó đẽm thêm lời kịch!”

Thời gian còn lại, cả văn phòng chìm trong anh tôi tôi anh, thỉnh thoảng bắn ra chút ô ngôn uế ngữ trong bể tình...

Dù sao thì như vậy, Thường Thanh cũng xem như đã quảng việc đi rồi. Nhưng Thường Thanh là nàng dâu ăn không ngồi rồi sao? Giờ anh ta rất hứng thú với chữa bệnh, và chăm sóc sức khỏe.

Gây dựng sự nghiệp và chơi đại phú ông có chung một đạo lý, đó là chơi thì phải chơi đến trống ngực đập dồn. Người lên lên xuống xuống như lão Thường, giờ thực sự có thể dùng một ‘viên bình tâm’ đối mặt với sóng gió thương trường.

Coi nhẹ được mất, thứ còn lại chính là lạc thú. Thường Thanh cảm thấy mình rất có thiên phú dị bẩm ở phương diện này.

Sau vài lần sáng ý đều có được kết quả hoàn mỹ, Thường Thanh lại muốn ra một thứ — bao cao su.

Giờ có đủ loại bao cao su, nhưng sau khi điều tra một phen, Thường Thanh cảm thấy phát triển bao cao su nhiều công năng vẫn có thể có lời.

Hiện nay, đàn ông mười thàng thì có bảy thàng công năng bị cản trở, nhưng vì e ngại mặt mũi các ông nên chả ai muốn bưng mấy chuyện này lên bàn mà nói cả.

Nhưng dùng bao cao su lão Thường phát triển thì không giống vậy, dầu bôi trơn trên đó có thể so với hiệu quả của viagra Mỹ luôn, dùng cái đó cứ gọi là ‘kim thương bất đảo’ Hơn nữa không có vẻ gì khác lạ cả, chả ai nhìn ra anh dùng sản phẩm tăng cường tính năng. Mặt khác, mũ này còn có hiệu quả rất kỳ diệu đối với con gái lãnh cảm, dù sao thì lý niệm trung tâm của sản phẩm chính là dùng mũ này để gia đình đầm ấm, không có mũ này thì “gà” bay “trứng” vỡ.

Thường Thanh đã tính rồi, trên sản phẩm này là “vĩ đệ” Người phát ngôn cho sản phẩm sẽ tìm Từ XX thường xuất hiện trong phim cấp 3 ở Hongkong. Lại chuẩn bị mấy ông trung niên già ốm lấy thân chứng minh, khoáng sạch cả thị trường từ trẻ tới già, sản phẩm này lại nóng cho mà coi!

Thế nhưng Thường Thanh hoạt động sôi nổi thì Bạch Uy lão đại lại không vui.

Theo lý thuyết, ông sếp Thường Thanh đã từ chức này hẳn phải nhàn rồi. Thế mà giờ, giỏi thật, bán tí thuốc giả mà còn bán hơn cả hồi bán nhà, cả ngày không thấy bóng dáng.

Có đôi khi Bạch Uy về nhà, cũng chỉ có thể một mình phòng không gối chiếc, đến đêm khuya mới thấy Thường Thanh về.

Đến khi Bạch công tử hỏi với giọng quái quái gở gở, Thường Thanh mới cọt nhả nói đang phát triển sản phẩm mới, bận bịu với công ty quảng cáo, còn phải chiêu đãi các đại lý phân cấp ở các nơi nữa.

Bạch Uy lười hỏi anh ta lại mò sang cái gì, trong lòng ngược lại thật hy vọng cục thuế cần mẫn một chút, cho cái sạp này của Thường Thanh đóng cửa luôn đi thì anh ta mới hoàn toàn tĩnh tâm.

Nhưng những tâm sự này không thể biểu lộ ra, Bạch Uy biết mình thiếu nợ lão trai già này nhiều lắm, mình không có tư cách can thiệp vào chuyện công việc của Thường Thanh.

Có điều vậy không có nghĩa là mình không có tư cách can thiệp vào sinh hoạt cá nhân lung tung, hủ bại của họ Thường!

Bạch Uy cầm cái bao giấy mỏng trong tay, gân xanh nổi cả lên.

Nếu không phải mình nhàn rồi buồn chán nhất quần áo bẩn của Thường Thanh vứt vào lồng giặt trong nhà tắm, cái bao cao su nho nhỏ này sẽ không rơi xuống đất.

Lúc đó, bạn tiểu Bạch như bị điểm huyết, đóng đinh tại chỗ.

Mình với Thường Thanh rất ít dùng bao cao su. Y không thích cảm giác bị cao su ngăn cách, thỉnh thoảng có dùng thì y cũng chỉ dùng loại siêu mỏng vô cảm Durex.

Còn cái mũ trên mặt đất, ở trên có in hai chữ “vĩ đệ”, còn có hình một đôi môi đỏ mọng ngậm cây cà rốt nhún nhún. Mũ ‘miền núi quê mùa’ thế này, y chưa từng thấy.

Rõ ràng Thường Thanh không dùng với mình, vậy nhất định là dùng với người khác... Bạch Uy dùng sức nắm chặt bao giấy nhỏ trong tay.

Đè người và bị người đè, kỳ thực lão trai gài thích cái trước hơn. Thế nhưng ngoài lần ở sân bay kia, mình cũng chưa từng để lão Thường ở mặt trên.

Thường Thanh là ai? Sinh hoạt cá nhân của anh ta trước đây thối nát cỡ nào? Mình sao không rõ lắm chứ! Lúc trước khi hai người ở cùng nhau, Thường Thanh hồi đó chẳng phải thường ăn chút ‘chả’ sao! Lãng nhăng với gái trong toilet, còn bị mình bắt được.

Mà giờ anh ta chỉ có thể ở dưới thân mình thở dốc rên rỉ, lão trai già thực sự cam tâm ư? Anh ta thấy thỏa mãn ư? Nếu không thỏa mãn... vậy anh ta...

Bạch Uy chậm rãi xoa bàn tay.

Khi Thường Thanh mệt mỏi đẩy cửa phòng ngủ ra, anh ta mở to hai mắt nhìn, thật có cảm giác như bước nhầm vào không gian khác ý.

Bạch Uy nằm trên giường.

Bạch Uy mặc quần lót chữ T đầy tình thú nằm trên giường.

Bạch Uy mặc quần lót chữ T đầy tình thú, giạng hai chân nằm trên giường.

Thấy tình cảnh này, nếu không hành động thì chính là thái giám.

Thường Thanh cuống quýt vứt quần áo trên người, sải bước rồi nhảy lên giường.

Bạch Uy hơi trợn tròn mắt, thoáng cái đã ấn ngã Thường Thanh, đưa miệng mình tiến đến giữa hai chân lão Thường, chậm rãi mút.

Thường Thanh lập tức rã rời, theo phản xạ chủ động tách hai đùi mình ra.

Thế nhưng thẳng nhai họ Bạch hôm nay lại không duỗi ngón tay về phía sau mình như mọi khi, mà xé một cái bao nhỏ, phủ mũ trơn dính lên ‘vận mệnh’ của mình. Tuy lão Thường sắc mê tâm khiêu nhưng cũng thấy rõ bao này là “vĩ đệ” mình mới phát triển. Đừng nói gì cả, lúc này được hiệu của sản phẩm thật mạnh, thật có chút cảm giác ‘kim thương bất đảo’, lửa càng lúc càng nóng.

Nhưng tiểu Bạch có trùu sai đối tượng không vậy? Thường Thanh mở to hai mắt nhìn, nhất thời không biết Bạch Uy đang đi nước cờ gì. Kế tiếp, tim Thường Thanh cũng muốn nhảy vọt ra.

Anh ta chỉ thấy Bạch Uy ấy đường mảnh của quần lót chữ T trên khe hông mình ra, rồi thử thăm dò cho thẳng em của Thường Thanh tiến vào.

Hình ảnh kia quả thực quá kích thích, Thường Thanh cảm giác mình lập tức tiến vào thiên đường...

Có người lên trời, phải có người xuống đất.

Bạch Uy cảm thấy hông mình như rơi từ nghìn mét xuống vậy, đau đến thấm vào ruột gan.

Thường Thanh ăn chán chê xong liền ngáy khò khò.

Bạch Uy lặng lặng nhìn khuôn mặt Thường Thanh khi ngủ, đột nhiên cảm thấy làm vậy có giá trị, thật giá trị!

Thích một người, phải mĩa nó cổ sống cổ chết, bất kể là phía trước hay phía sau đều phải hút khô giọt máu cuối cùng trên người anh ta, tuyệt đối không để mèo rừng dã thú bên ngoài hưởng lợi.

Thường Thanh, anh đừng mơ ra bên ngoài ăn vụng!

Đồ thất lưng đau nhức, Bạch Uy đứng dậy, chậm rãi đi vào toilet. Không ngờ y lại đá phải túi tài liệu Thường Thanh ném xuống đất. Vì móc không chặt nên tài liệu bên trong rơi ra, kẹp trong tài liệu, còn có hơn mười bộ “vĩ đệ”.

Bạch Uy cứng người, nhặt tài liệu trên mặt đất lên.

Phần giới thiệu sản phẩm này nói rất kỹ. Lời văn hết sức rung động lòng người, khiến Bạch công tử đáng thương chấn động đến mức lão đảo muốn ngã.

Thường Thanh đang ngủ say, đột nhiên bị người dùng lực lay tỉnh.

Chính là Bạch Uy đang xanh mặt cầm một bao “vĩ đệ”, đưa tới trước mặt mình.

“Ờ, cậu còn không để yên? Ông đây vừa hết cặn đạn lương, chờ tôi ngủ một lát rồi lại tới...”

“Tôi hỏi anh, đây là sản phẩm anh mới phát triển?”

“Ừm, đúng vậy, sao, vừa này sáng khoái chứ? Thứ này nghe đâu có thể có công hiệu trị chứng lãnh cảm ở con gái đó, ha ha, có điều sau này chúng ta vẫn đừng dùng cái này đi, hàng giá rẻ, bên trong thành phần có kích thích tố, mà hai ta ở phương diện kia đều rất mạnh mẽ, không cần dùng cái này đâu, cái Durex kia đã rất tốt rồi... Nhưng cũng đừng lãng phí, ngày mai cậu viết cho tôi một bản cảm giác dùng thử sản phẩm nhé, cảm giác mũ này tiến vào bên trong, cậu có phải thực sự đói khát ngứa ngáy khó nhịn không...”

Không đợi lão Thường nói hết, Bạch Uy đã hét một tiếng đầy phẫn nộ rồi nhào qua.

Mình mịa nó lần này thiệt lớn rồi, họ Thường, đêm nay anh đừng hòng ngủ!

Cuối cùng, trong đầu Thường Thanh chỉ hiện lên một ý nghĩ: thiên đường và địa ngục thiệt mịa nó gần nhau.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kinh-thue>